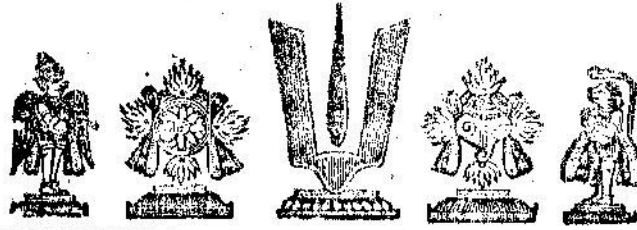

ஸ்ரீ:

போருளாளன் பெருந்தேவத்தாயார் திருவடிமேல் சரணம்..

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தீர்த் திருவடிகளே சரணம்.

சுவாதன் ஸன்னிதி வரலாறு.

தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியில், தீர்த்த மரியாதையும்

அத்யாபக மிரசமுடையவரான

ஸ்ரீகாஞ்சி பரதிவாதி பரங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது.

மங்களாசரணம்

“திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்ய திவ்யாபரண ஹேதயே.
தந்தாவளகிச்சாய தேவராஜாய மங்களம்.”

[மணவாசுமா முனிகள்.]

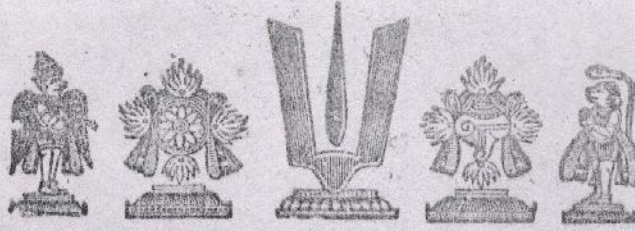
முதல் அத்யாயம்.

1. உபய விபூதிநாத னென்று உலகம் போற்றுகின்ற எம்பெருமான் திவ்யவிபூதியான ஸ்ரீஷைலகுண்டத்திற் காட்டிலும் ஸீலா அபூதியான இம்மண்டலத்திலே அதுகாலம் மிகுந்தவ னென்பதை கம்மாழ்வார் *உடல் ஞாலத்து அளிப்பிக்கான்* (இருவாய் 4-8-5) என்பிற பாகரத்தினால் வெளியிட்டருளினார். திவ்ய ஸாலிகளும் முக்தர்களும்கிரந்தர ஸேவை பண்ணப் பரிபூர்த்தியுபவர்களை பெறுமிடமான தரிபாத விபூதிநாதகாட்டிலும் இவ்விருள்தருமா ஞாலத் திலே எம்பெருமானுக்கு மிகுந்த ஆகா முண்டாவதற்குக் காரணம்-ஸம்ஸாரிகள் படுமிழவைப் போக்கவேண்டியிருத்தல் என்பதாதலா, இம்மண்ணிலில் திவ்ய தேசங்கள் திசைதொடும் மலிந்திருப்பதே முக்கிய காரணமாகும். இங்கு ஸ்ரீ நம்மாழ்வார்களான திவ்ய தேசங்கள் திகழ்ந் தாலும் “கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்” என்று மூன்று திவ்ய தேசங்கள் மிக முக்கியமாகக் குலாவப்படுகின்றன. ஸ்ரீரங்கம் திருவேங்கடமலை ஸ்ரீகாஞ்சி என்னுமிவையே கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் என்று ஸம்ஸாரிய முறைவில் வழங்கப்படுகின்றன.

2. ஸைநிவ்யதேசங்களுக்குள்ளும் இராமலிங்க திவ்யதேசங்களுக்கு விசேஷமான சாத்திய எதனதுண்டாயிற்றென்னில் கம்மாழ்வார் தம்முடைய முதற்பிரபந்தமான திரு

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவத்தாயார் திருவடிகளே சரணம்..
ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

சுவரதன் ஸன்னிதி வரலாறு.

தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில், தீர்த்த மரியாதையும்
அத்யாபக மிரசமுடையவரான
ஸ்ரீகாஞ்சீ பரதிவாதி பாயங்கரம் அண்ணங்காசாரியர் எழுதியது.

மங்களாசரணம்

“திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்ய திவ்யாபரண ஹேதயே.
தந்தாவளகிரீசாய தேவராஜாய மங்களம்.”

[மணவாளமாமுனிகள்.]

முதல் அத்யாயம்.

1. உபய விபூதிநாத னென்று உலகம் போற்றுகின்ற எம்பெருமான் நித்யவிபூதியான
ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் காட்டிலும் ஸீலா விபூதியான இம்மண்டலத்திலே அதுகூறும் மிகுந்தவ
னென்பதை நம்மாழ்வார் *உடல் ஞாலத்து அளிபிக்கான்* (திருவாய் 4-8-5) என்கிற
பாகுரத்தினால் வெளியிட்டருளினார். நித்ய ஸலிகளும் முக்தர்களும் கிரந்தர ஸேவை பண்ணப்
பரிபூர்ணபுவம் நடை பெறுமிடமான தரிபாத் விபூதியிற்காட்டிலும் இவ்விருந்தருமா ஞாலத்
திலே எம்பெருமானுக்கு மிகுந்த ஆகா முண்டாவதற்குக் காரணம்-ஸம்ஸாரிகள் படுமிழவைப்
போக்கவேண்டி யிருத்தல் என்பதுதவிர, இம்மண்ணில்கில் திவ்ய தேசங்கள் திசைதொறும்
மலிந்திருப்பதே முக்கிய காரணமாகும். இங்கு நூற்றுக்கணக்கான திவ்ய தேசங்கள் திகழ்ந்
தாலும் “கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்” என்று மூன்று திவ்ய தேசங்கள் மிக
முக்கியமாகக் குலாவப்படுகின்றன. ஸ்ரீரங்கம் திருவேங்கடமலை ஸ்ரீகாஞ்சீ என்னுமிவையே
கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் என்று ஸம்பந்தாய முறையில் வழங்கப்படுகின்றன.

2. ஸகலதிவ்யதேசங்களுக்குள்ளும் இம்மூன்று திவ்யதேசங்களுக்கு விசேஷமான
எற்றம் எதனுண்டாயிற்றென்னில்; நம்மாழ்வார் தம்முடைய முதற்பிரபந்தமான திரு

விருத்தத்தில் இம்மூன்று திவ்யதேசங்களைமட்டுமே மங்களாசாஸனம் செய்தருளினபடியாலே யென்று பெரியார் கூறுவர். “பொருதீர்த்திருவாங்கா வருளாய்” (28) என்று ஸ்ரீரங்கத் தையும், “பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே” (60) என்று திருவேங்கடமலையையும், “விண்ணோர் தொழுங்கண்ணன் வெண்காவுது” (25) என்று ஸ்ரீ காஞ்சியையும் மங்களாசாஸனம் செய்திருப்பது காணத்தக்கது. இம்மூன்று திவ்ய தேசங் கள் தவிர வேறொரு திவ்யதேசம் பாதமப்பரந்தமான் திருவிருத்தத்தில் போற்றப்பட்டிலாமை யினாலே ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தினால் இம்மூன்று திவ்ய தேசங்களுக்கே முக்கியத்வம் கொள் ளப்பட்டதென்று கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேராசிரியர்கள் இவற்றுக்கே தலைமை கொடுத்து வழங்கிவருகின்றார்கள்.

3. மேலே குறித்த மூன்று தலங்களுக்குள்ளும் ஸ்ரீ காஞ்சிபுரிக்கே மிகவும் ப்ராதான் யம் ப்ராஸித்திபெற்றுள்ளது. அதற்கும் காரணம் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியே. நம்மாழ்வார் முதற் பிரபந்தத்தின் முதற்பாட்டிலும் சரமப்பரந்தமான திருவாய்மொழியின் முதற் பாட்டிலும் நம் தேவப்பெருமானையென்றே போற்றியுள்ளார். திருவிருத்தத்தின் முதற் பாட்டில் “இமையோர்தலைவா! மெய்க்கின்று கேட்டருளாய்” என்றார். தேவாதிராஜன் என்னுந்திருநாமத்தையே உட்கொண்டு *இமையோர் தலைவா! என்றது; திருவாய்மொழியின் முதற்பாட்டில்* அமரர்களதிப்பதியென்றதும் தேவப்பெருமானைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே; ப்ரணதார்த்திஹானென்ற திருநாமத்தையுட்கொண்டு *துயரதுசுடரடியென்று மருளிச்செய்தது. “ப்ரதமசதகே வீரஷ்ய வயதம்” என்று வேதாந்த வாசிரியர் வகுத்திருப்பதும் இந்த நிர்வாஹத்தை நிலைநாட்டித் தரும்.

4. இத்தலத்தைப் பெருமாள்கோயிலென்று வழங்கிவருவதுகொண்டும் இதன் ப்ராதான்யத்தை யுணரலாம். உலகில் எல்லாதிவ்யதேசங்களுமே பெருமாள்கோயிலாயிருக்க, இதனைமட்டும் பெருமாள்கோயிலென அநாதிகாலமாக வழங்கிவருவது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. சாரீரகமீமாம்ஸையென்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்குப் பலபாஷ்யங்கள் தோன்றி யுள்ளன. இதுபாஷ்யங்களை சங்கரபாஷ்யமென்றும் மத்வபாஷ்யமென்றும் லீலகண்ட பாஷ்ய மென்றும் கர்த்தாக்களின் பெயரையிட்டு வ்யவஹரித்துவருகிறார்கள். ஸ்வாமியருளிச்செய்த பாஷ்யத்தை மாத்திரம் ராமாநுஜ பாஷ்யமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்ய மென்றே உலகமெல்லாம் வழங்கிவருகின்றது. அதுபோலவேயாம் இத்தலத்தை மாத்திரம் பெருமாள்கோயிலென்பது.

5. இன்னமும் இத்தலத்தின் சிறப்பைக் கேண்மின். வெளியூரிலிருந்து புறப்பட்டு இவ்வூர்க்கு வருகிறவர்கள் அங்கேபுறப்படும்போது பெருமாள்கோயிலுக்கும் போவதாகச் சொல்லுவதும்; இவ்வூர்வந்துசேர்ந்து ச்ருஹத்தினின்றும் ஸன்னிதிக்குப் போம்போது கோயிலுக்குப் போவதாகச் சொல்லுவதும் கோயிலுக்குள்ளே போனபிறகு ஸ்ரீஹஸ்திசைவ சிகரோஜ்ஜ்வலபாரிஜாதனை ஸேவிக்கவேண்டித் திருமலைக்குப் போவதாகச் சொல்லுவதும் வ்யவஹாரத்தில் காண்கையாலே கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயிலென்னும் மூன்று திவ்ய தேசங்களும் இவ்விடத்தே யுள்ளன வென்று கொள்ளத்தகுதியுண்டு.

6. இங்ஙனே சிறப்புப்பெற்ற இத்தலத்தின் வரலாறுகளை உள்ளபடியுணர விரும்பு மவர்கள் எங்குமுள்ளார்கள். அன்னவர்கட்கு ஸகலபாஷைகளிலும் இத்தலத்தின் வரலாறு களை விளக்கிப் புத்தகங்கள் அச்சிட்டு உதவவேண்டுவது மிக முக்கியமானது. ஹஸ்திகிரி

மாஹாத்மியம் என்கிற புராணநூல்கொண்டு தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வரலாறுகளை நாம் வடமொழி, தென்மொழி, தெலுங்கு பாஷைகளில் ஸாரமாகவெழுதிப் பலவாண்டுகட்டு முன்னமே வெளியிட்டிருக்கிறோம். [அவை இந்நூலின் அநுபந்தமாகவும் வெளியிடப்பெறும்.]

7. புராண வரலாறுகள் தவிர, பிற்காலத்து வைதிக ஸௌகிக வரலாறுகள் பலவற்றையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவது நவநாகரிகர்களுக்கு. இயற்கையாதலால் அன்னவர்களை யும் திருப்திசெய்விக்க இந்நூலெழுதப்படுகின்றது. ஸமீபகாலத்தில் [இரண்டு மூன்று வாரங் களுக்கு முன்பு] “காஞ்சிபுரம் தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தான வரலாறு” என்றொரு சிறுபுத்த கம் (27 பக்கமுள்ளது) தேவஸ்தான வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டு நமஸுபார்வைக்கு வந்தது. இந்த தேவஸ்தானத்தில் தற்காலம் எக்ஸிக்யூட்டிவ் டிர்ஸ்டி பதவியிலிருந்துவரும் ப்ரஹ்மபுத்ரி விஸ்வநாதய்யாவர்கள் ஒரு அட்வகேட்டுக்கு நியமனம் தந்ததாகவும், அவர் மேலேசொன்ன வரலாற்றை யெழுதிக்கொடுத்ததாகவும், அதை தேவஸ்தான டிரஸ்டாக அளிப்பது வெளியிடப் பதாகவும் காண்கிறது.

8. தேவஸ்தானத்தின் வரலாறுகளை வெளியிட விரும்பும் அவசியமும் எற்பப் பால் இந்த தேவஸ்தானத்தின் தீர்மானம் அங்கவழிவிளம்பரம், காதிகளில் மனத்தைச் சிறிதும் செலுத்தாமல் நடுகிலையில் திற்பவராய், அப்பாறாணி கரிஷ்யங்களை செஞ்சாடும் வினை மாதவராய், ப்ராமாணிக விஷயங்களைப் பற்றாதவராய், அப்பாறாணி கரிஷ்யங்களை செஞ்சாடும் வினை விளங்குமவர்களை நாடிப் பிரார்த்திக்கவேண்டுமென்ற கடைபிடித்தங்களை வரைச் செய்வ தொன்றிலேயே கண்ணுங்கருத்துமானவர்களைப் பிரார்த்திப்பதும் அன்னவர்களெழுதித்தரும் புத்தகங்களை தேவஸ்தான மூலமாக வெளியிடுவதும் மெச்சத்தக்கதாகாது. விண்ணு மாச்சரி யத்தை வளர்க்கும் இத்தகையபுத்தகங்களினால் உலகுக்குயாதொரு கண்மையும் செய்யப்பட்ட தாகாது. கண்மை செய்யப்படாததோடு தீமையும் செய்யப்பட்டதாகும். ப்ரஸ்தாபித்த வரலாற்றுச் சுவடியில் உண்மையான விஷயங்கள் பல விடுபட்டும், உண்மைக்குமாறான விஷயங்கள் பல பல புகுத்தப்பட்டு மிருக்கின்றன. லோகாபிராமமாக எழுதிவருகையில் “இக்காஞ்சிமாநகர் சென்னைக்குத் தென்மேற்காய் 45 மைல் தூரத்திலுள்ளது ; ஸ்தான் லைவ்லேயில் செங்கற்பட்டு—அக்கோணம் கிளைப்பிரிவில் அதன் நடுவோள்ளது. காஞ்சி புரம் ரைல்வேஸ்டேஷன் பெரிய காஞ்சிபுரத்திற்குச் சரீபமானது. இது செங்கற்பட்டு ஜில்லாவைச் சேர்ந்தது. இங்கே பஸ்ஸுகள் வராமல். கடைகள் கடைவீதிகள் விசேஷம். நெசவுத்தொழில்கள் அபாயம்” “இக்கோவில் கோபுரம் மிகவும் உயரமானது ; மேலண்டை கோபுரத்தைவிட கீழண்டை கோபுரம் அதிகவுயரம் ; வெகுதூரத்திலிருந்து பார்த்தாலும் கோபுரம் கண்ணுக்குத் தெரியும்” என்றிப்படி எழுதியுள்ளவை சிறிதும் ஆரேஷிற்கத் தகாதவை. இவ்வண்ணமாகவே 100, 200 பக்கங்களும் எழுதிக்கொண்டே போகலாம். அதனால் நூலின் கௌரவத்திற்குச்சிறிதும் தூரணியில்லாமலேயிருக்கும். இந்த அபூர்வார்த்த ப்ரகாசனங்களோடு நின்றிருந்தால் மிகவுகியதே.

9. உலகில் சிலர் ராமாயணம் சொல்லுகிறதென்னு ஆரம்பித்து வாய்ப்பான படி யதேஷ்டமாக அபார்த்தங்களை யெல்லாம் கலந்து பொழிவதுண்டு; சிலரோவென்னில், உட்பொருள்களில் பிரவேசிப்பாமல் “ராமாயணம் மிகவுயர்ந்ததால் ; இதை தரிமதஸ்தர்களும் கொண்டாடுகிறார்கள் ; இதற்கு தரிமதஸ்தர்களும் விவாகத்தொனங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இது பல லிபிகளில் பலதடவை அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பல பாஷைகளில்

மாஹாத்மியம் என்கிற புராண நூல்கொண்டு தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வரலாறுகளை நாம் வடமொழி, தென்மொழி, தெலுங்கு பாஷைகளில் ஸாமாகவெழுதிப் பலவாண்டுக்கு முன்னமே வெளியிட்டிருக்கிறோம். [அவை இந்நூலின் அநுபந்தமாகவும் வெளியிடப்பெறும்.]

7. புராண வரலாறுகள் தவிர, பிற்காலத்து வைதிக ஸௌகிக வரலாறுகள் பலவற்றையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவது நவநாகரிகர்களுக்கு. இயற்கையாதலால் அன்னவர்களை யும் திருப்திசெய்விக்க இந்நூலெழுதப்படுகின்றது. ஸமீபகாலத்தில் [இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்கு முன்பு] “காஞ்சீபுரம் தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தான வரலாறு” என்றொரு சிறுபுத்தகம் (27 பக்கமுள்ளது) தேவஸ்தான வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டு நமதுபார்வைக்கு வந்தது. இந்த தேவஸ்தானத்தில் தற்காலம் எக்ஸிக்யூட்டிவ் டிராஸ்டி பதவியிலிருந்துவரும் ப்ராஹ்மபுரீ விச்வநாதய்யரவர்கள் ஒரு அட்வகேட்டுக்கு நியமனம் தந்ததாகவும், அவர் மேலேசொன்ன வரலாற்றை யெழுதிக்கொடுத்ததாகவும், அதை தேவஸ்தான மூலமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டதாகவும் காண்கிறது.

8. தேவஸ்தானத்தின் வரலாறுகளை வெளியிட விரும்பமும் அவசியமும் ஏற்பட்டால் இந்த தேவஸ்தானத்தின் நீண்டகால அநுபவமுள்ளவராய், கஷிகளில் மனத்தைச் சிறிதும் செலுத்தாமல் நடுநிலையில் திற்பவராய், அப்ராமானிகவிஷயங்களை நெஞ்சாலும் நினைபாதவராய், ப்ராமானிக விஷயங்களையே ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமமாக எழுதுமியல்வினராய் விளங்குமவர்களை நாடிப் பிரார்த்திக்கவேணுமேயல்லது கஷிபேதங்களை வளரச் செய்வதொன்றிலேயே கண்ணுங்கருத்துமானவர்களைப் பிரார்த்திப்பதும் அன்னவர்களெழுதித்தரும் புத்தகங்களை தேவஸ்தான மூலமாக வெளியிடுவதும் மெச்சத்தக்கதாகாது. வீணான மாச்சரியத்தை வளர்க்கும் இத்தகையபுத்தகங்களினால் உலகுக்குயாதொரு நன்மையும் செய்யப்பட்டதாகாது. நன்மை செய்யப்பட்டாததோடு தீமையும் செய்யப்பட்டதாகும். ப்ராஸ்தாவித்த வரலாற்றுச் சுவடியில் உண்மையான விஷயங்கள் பல விடுபட்டும், உண்மைக்குமாறான விஷயங்கள் பல பல புகுத்தப்பட்டு மிருக்கின்றன. லோகாபிராமமாக எழுதிவருகையில் “இக்காஞ்சிமாநகர் சென்னைக்குத் தென்மேற்காய் 45 மைல் தூரத்திலுள்ளது; ஸதான் ரைஸ்வேயில் செங்கற்பட்டு—அரக்கோணம் கிளைப்பிரிவில் அதன் நடுவேயுள்ளது. காஞ்சீபுரம் ரைஸ்வேஸ்டேஷன் பெரிய காஞ்சீபுரத்திற்குச் சமீபமானது. இது செங்கற்பட்டு ஜில்லாவைச் சேர்ந்தது. இங்கே பஸ்ஸுகள் ஏராளம். கடைகள் கடைவீதிகள் விசேஷம். நெசவுத்தொழில்கள் அபாரம்” “இக்கோவில் கோபுரம் மிகவும் உயரமானது; மேலண்டை கோபுரத்தைவிட கீழண்டை கோபுரம் அதிகவுயரம்; வெகுதூரத்திலிருந்து பார்த்தாலும் கோபுரம் கண்ணுக்குத் தெரியும்” என்றிப்படி எழுதியுள்ளவை சிறிதும் ஆசேஷிக்கத்தகாதவை. இவ்வண்ணமாகவே 100, 200 பக்கங்களும் எழுதிக்கொண்டே போகலாம். அதனால் நூலின் கௌரவத்திற்குச்சிறிதும் ஹானியில்லாமலேயிருக்கும். இந்த அபூர்வார்த்தப்ரகாசனங்களோடு நின்றிருந்தால் மிகவுழுகியதே.

9. உலகில் சிலர் ராமாயணம் சொல்லுகிறேனென்று ஆரம்பித்து வாய்ப்பானபடி யதேஷ்டமாக அபார்த்தங்களை யெல்லாம் கலந்து பொழிவதுண்டு; சிலரோவென்னில், உட்பொருள்களில் பிரவேசியாமல் “ராமாயணம் மிகவுயர்ந்தநூல்; இதை த்ரிமதஸ்தர்களும் கொண்டாடுகிறார்கள்; இதற்கு த்ரிமதஸ்தர்களும் வியாக்கியானங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இது பல லிபிகளில் பலதடவை அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பல பாஷைகளில்

மொழிபெயர்ப்புகள் தோன்றியிருக்கின்றன.” என்றப்படி மணிக்கணக்காகப் பெசிக் கொண்டு போவதுண்டு. “அபார்த்தங்கள் சொல்லி அனர்த்தத்தை விளைப்பதற் காட்டி இங்ஙனே பேசிக்கொண்டு போவது தேவலை” என்று அவ்வுபந்யாஸங்களை மஹான்கள் கொண்டாடுவதுண்டு. அவ்வண்ணமாகவே இந்த வாலாற்று நூலெழுதப்புகுந்தவரும் காஞ்சி புரத்தின் அகல நீளங்களை வருணிப்பது, கடைவீதிகளின் காட்சிகளை விவரிப்பது, ஸன்னிதியில் நூற்றுக்கால் மண்டபம் முதலானவற்றிலுள்ள சிற்பங்களின் சிறப்புக்களைச் செப்புவது, தேவப்பெருமானுக்கு உதவ்வங்கள் நடக்கிறவிதம் வெகு ஆச்சரியம், மிகமிகவற்புதம், இப்படி எங்குமே ஸேவித்ததில்லையென்று கண்ணீர்மழை பொழிந்து எழுதுவது; ஆக இப்படிப்பட்ட தொண்டு செய்வதோடு நின்றிருந்தால் உண்மையில் மிகமிக மெச்சும்படியாகவேயிருக்கும். புத்தகமும் விசேஷமாக விற்பனையாகும்.

10. இந்த தேவாலயத்தில் இடையில் பல வருஷங்கள் தலைவிரித்தாடி 25, 30 வருஷங்களாக சாந்தமாயிருக்கின்ற கலாவிவாதங்களை மீண்டும் கிளப்புவதற்கென்றே எழுதப்பட்ட விவாத வாலாற்றுச்சுவடியை தேவஸ்தான வெளியீடாகக் காட்டுவதும்; தேவஸ்தானத்தில் விற்பனை செய்யப்படுவதாகத் தெரிவிப்பதும் தகுதியற்றது. “ஆத்தான் ஜீயர், வடகலை ஸம்பிரதாயத்தைச் சொந்த இந்தக்கொளியில் தமது தென்கலையாசாரியாது பத்யத்தை யது ஸந்தித்துப் பிரபந்த ஸேவாகாலம் தொடங்க அனுமதி பெற்றார்” என்பது முதலான அஸம்பத்த விஷயங்கள் மலிந்த விவாத வாலாற்றுச்சுவடியானது இந்த தேவஸ்தானத்திற்கு வெகு தூரத்தளவிலே நிற்கத்தக்கதென்பதை நாம் கிரிவுக்கு அஞ்சாது விபுலமாகவே நிரூபிப்போம்.

முதல்தபாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

11. இந்த நமது நூலுக்கு விவாதவாலாற்றுச் சுவடியின் மறுப்புரைத்தல் பாதான் லாஷ்யமன்று. இந்த தேவஸ்தானத்தின் மஹிமைகளையும் சரித்திரங்களையும் ருஜுவான ஆதாரங்களுடன் பிரமாணிகர்களுட்க்கும்படியாயும், அபிராமானிகர்களுக்கும் வாய்திறக்க இடமில்லாதபடியாயும் விவரிப்பதுதான் இந்த நுஜன் நூலுக்கு பாதான் லாஷ்யம். விவாத வாலாற்றுச்சுவடியிலுள்ள “தாதாசாரியர்களுடைய வீம்சஸ்தர்களை வெஞ்சுராலம் தாமகர்த்தாக்களாக யிருந்துவந்தார்கள்” என்ற வாக்கியத்தில் “ஆகியிருந்து” என்ற சொல்வெர்டைமையக் காணும் இலக்கணவிலக்கியப் புலவர்கள் எப்படி வெறுப்பார்களோ, அப்படியேதான் விஷயங்களைக் காணும் விவேகிகளும் மிகமிக வெறுப்பார்களென்பதில் ஐயமில்லை. கஷி விஷயங்களில் ஸம்பந்தப்படாமல் ஸாதாரணமாக எழுதியிருக்கும் விஷயங்களிலுங்கூட விபரீதங்களே மிகமலிந்து கிடக்கின்றன. கேண்பின்;—

12. “தெப்போத்ஸவத்துக்காக வருஷத்துக்கு இருமுறை பெருநாள் வெளியிருக்கு எழுந்தருளுகிறார். தென்னேரிக்கும், ராயஜீஞனத்துக்கும் எழுந்தருளி அங்கே தெப்போத்ஸவம்” என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. தென்னேரித்தெப்பம் இடையில் ஆரம்பித்துச் சில வருஷங்கள் நடந்து அறவே நின்றபோய் அனேக வருஷங்களாயிற்று. இதைப்பற்றி எழுத வேண்டிய முறை இதுவாகி (2) “வனபோஜன உதஸம்” என்றால் “தம்மா தர்வணத்தில் நடந்துவருகிறது” என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. 30, 40 ஆண்டுக்கு முன்பு இவ்வதஸம் தர்வணத்தில் நடந்துவந்ததுண்டு. இவர் தற்காலம் என்று குறிப்பிட்டு தர்வணத்தில் நடந்து

வருவதாக எழுதுவது தவறு. ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை பார்த்து அதிலேயே நியமமாய் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அந்த நாளில் சீரவண நக்ஷத்திரம் யாத்ருச்சிகமாகக் கூட இதுவரை சேர்ந்ததில்லை. நிகழும் மன்மத வருஷத் தைமாதத்தில் திருவோணம் ஞாயிற்றுக்கிழமையோடு சேர்ந்துவருகிறது; ஆனால் அதில் வனபோஜன உத்ஸவம் நடத்தமாட்டார்களென்பது நிண்ணம். பார்க்கலாமே. இப்படிப்பட்ட சிறு விஷயங்களும் அஸம்பத்தமாக எழுதப்படும்போது மற்ற விஷயங்களில் கேட்கவேண்டுமோ? பிஷையின் வ்யுத்தத்திலும் குறைகள் பல. (பக்கம் 3-ல்) பஞ்சப்பிராகாரங்கள் என மருடமிட்டு “இக்கோயிலுக்குப் பிராகாரங்கள் ஐந்து; மாடவீதி எனப்படும் மடவிராகம் வெளிப்பிராகாரம்” என்றெழுதியுள்ளது. பிராகார மென்று திரு மதினக்குப் பெயரேயொழிய திருவீதிக்குப் பெயரன்று. மாடவீதிகளில் காட்சிதருவது வெளிப்பிராகாரம் என்றெழுதி யிருக்கவேண்டுமேயொழிய, மாடவீதியையே வெளிப்பிராகாரமாக எழுதியிருப்பது மறாள். இத்தகைய விஷயங்களை நாம் எழுதுவதற்கு இவரை லக்ஷயமாகக் கொள்வது பொருத்தமற்றதென விடுப்போம்.

13. திவ்யதேசங்களுக்கு ப்ரபாவம் முக்கியமாக ஆழ்வாராசாரியர்களின் ஈடுபாடு பற்றியேயாகும். நம் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு ஆசாரியர்களின் ஈடுபாடு விசேஷமாக இருந்தாலும் ஆழ்வார்களின் பாடல் கிடையாதென்று சில அறிவினிகள் பிரசாரம் செய்து போருவதுண்டு. இதைப்பற்றி விசாரதூல்களும் பலவாண்டுகட்கு முன் வெளிவந்துள்ளன. பல ஆழ்வார்களால் பாடப்பட்டதலமிது வென்று லித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விவாத வரலாற்று நூலில் (பக்கம் 18-ல்) இலக்கியப்பகுதி யென்று தொடங்கி இத்தலத்தைப் பாடியவர்களைப் பற்றி வதோ எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆழ்வார்களையாவரும் ஆளவந்தார் முதலான ஆசாரியர்களுக்கு மிக முற்பட்டவர்களாதலால் அப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களின் பாடலைப்பற்றியே முன்னம் விரிவான சிறுபணம் செய்யவேண்டும். விவாதவரலாற்றில் அஃதா அடியோடு செய்யப்படவில்லை. “சுமார் 900 வருடங்களுக்குமுன் ஆளவந்தாரென்கிற ஆசார்ய ச்ரேஷ்டர் வாதனைக்குறித்து ஒரே ஒரு ச்லோகம் பாடினார்” என்று இலக்கியப்பகுதி ஆரம்பம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. “ஸ்தோத்ராத்ர மென்கிற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் தேவப்பெருமாள் விஷயமேயென்பது பெரியோர் கொள்கை” என்று, ஸம்பாதாய ஸரணியில் கிடையாத வொருவிஷயம் நூதனமாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது. அபிமானிசேஷத்தினால் இங்கனே யெழுதுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லையாதலால் இதுகிடக்க.

14. ஆளவந்தார்பாடலையறிவித்த பிறகு ஆழ்வார்பாடலைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகளை எழுதப்பட்டுள்ளன. “ஆழ்வார்களால் பாராட்டப் பெற்று பாடல்பெற்ற ஸ்தலமிது என்பதே தொன்று தொட்டு எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம்..... இத்திருக்கோயில் ஒரு திருப்பதியன்று, திவ்யதேசமன்று என்று சொல்லப் பிராமானிகர்களால் இயலாது” என்கிற வார்த்தைகளைக் காண்கிறோம். ஆரியர்கள்!, இத்தலத்தைப் பாடின ஆழ்வார்களின் திருநாமங்களையும் அவ்வாழ்வார்களின் பாசுங்களையும் எடுத்துக்காட்டி ஆனந்தமாக அநுபவிக்க வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க இவ்வண்ண மெழுதுவது பத்தர்களுக்குத் தகுமா? பிரபலக்கியான பின்னாப் பெருமையையுடைய இத்தலத்தைப் பாடியிருப்பது பாடியாலே ஆழ்வார்கள் பாடினாரென்பது லித்தமாகிறதென்று அட்வகேட் முடித்திருப்பது மிகவும் வருத்தத்தக்கது. இத்தலத்திற்கு ஆழ்வார் பாடல் கிடையாதென்று கூறுகின்ற பிரதிவாதிக்கைக் கண்டனம் செய்ய வேண்டுமேபோது ஐயங்கார் பாடலையெடுத்துக் காட்டுவது

ஏற்கும். உண்மையை யுணர்த்தப் புகுந்த நூலில் இன்னின்ன ஆழ்வார்கள் இத்தலத்தைப் பாடினார்களென்று விவரிக்கவேண்டியிருக்க, அதைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவலேசமும் செய்யாதிருப்பது ஹ்ருதயத்தில் ஆர்ஜவமில்லையென்றுதானே காட்டும். அருந்ததிபோன்றவொரு மாதிரியைப் புகழ்த் தொடங்கினவர் “இவன் பதிவ்ரதையல்லென்றும் ஸ்வைரிணி யென்றும் சொல்ல இயலாது” என்று பேசுவது முண்டோ? அப்படி பேசப்படுமாயின் அது குறை கூறுதற்கே யிட்டவழியென்பது வெளிப்படையல்லவா? ஆழ்வார்பரிஜனங்களின்மீது இவர்க்கு உள்ளுறையும் மாச்சரியமே (அல்லது) அநுராகமே இங்ஙனமெழுதுவித்த தென்னத் தட்டுண்டோ? அஃதில்கையென்னில், அசட்டுத்தன மென்றிசைய வேண்டும்.

15. இத்தலத்தைப்பாடின ஆழ்வார்களையும் அவர்களது பாசுரங்களையும் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்து கொள்ளவும் தெரிவிக்கவும் ஆற்றலில்லாமலிருக்கலாம். அப்படியாகில் ஒன்று செய்திருக்கவேணும். (அதாவது) இங்கருக்கு வடமொழியில் காஞ்சீ என்று வழங்கிவரும் பெயரானது “க இதீ ப்ரஹ்மணோ நாம தேந தத்ராஞ்சிதோ ஹரி:; தஸ்மாத் காஞ்சீதி லிக்குயாதா” என்கிற புராணசிலோகத்தின்படி நான்முகனால் ஆரதிக்கப்பட்ட தலம் என்பதுபற்றியே தோன்றியதாதலாலும், இத்தகைய விசேஷம் ஸ்ரீஹஸ்திகிரிக்கே உள்ளபடியாலும், தமிழில் கச்சி யென்னுஞ் சொல் காஞ்சி என்கிற வட சொல்லின் விகாரமேயாதலாலும், கச்சியென்று திவ்யப்ரபந்தங்களில் எங்குவந்தாலும் அங்கெல்லாம் தேவப்பெருமாள்தலத்தின் மங்களா சாஸனமே யென்று கொள்வதில் குறையில்லை—என்று இவ்வளவு எழுதியிருந்தாலும் போதும். இவ்வண்ணமாக எழுதாமலும், இன்னின்ன பாசுரங்கள் இத்தலத்திற்கு உரியன என்று காட்டாமலும் “இத்தலத்தை திவ்யதேச மன்றென்று சொல்ல இயலாது” என்றெழுதிவைப்பதானது என்னகருத்திலென்பதை விவேகிகள் உய்த்துணர்க.

இரண்டாமத்யாயம் முற்றிற்று.

மு ன் ட ம த் யா ய ம் .

தேவப்பெருமானும் மணவாளமாமுனிகளும்.

16. இதற்கடுத்தபடியாக “வடமொழிநூல்கள்” “தென்மொழி நூல்கள்” என மகுடமிட்டுத் தேவப்பெருமான்விஷயமாக வடமொழி தென்மொழிகளில் அவதரித்துள்ள நூல்களைக் குறிப்பிட்டு வருகையில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் சேராதவர்களும் விஷ்ணுத்வேதிகளுமானவர்கள் இயற்றிய நூலையும், ஆசார்ய கோஷ்டியில் சேராத நவீன விகடகவிகள் இயற்றிய நூலையும், களத்தூர் வீரராகவமுதலியாரியற்றிய நூலையும் குறிப்பிட்டிருக்குமிவர்க்கு ஆசார்யஸார்வபௌமான மணவாளமாமுனிகள் இயற்றியருளின தேவாதிரிஜ மங்கள நூல் நினைவுக்கு வரவில்லைபோலும்; இந்த மங்களநூல் இந்த தேவஸ்தானத்திற்கு அபூர்வமானதன்று. இதைப்பற்றி கியாயாலய மறிந்த இதிஹாஸம் கேண்மின்;

17. ஸ்ரீவைஷ்ணவ தேவாலயங்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானது அத்யயநோத்ஸவம். அது ஸகல ஆழ்வார்களையும் ஆசாரியர்களையும் எழுந்தருளச் செய்து இருபத்தொருநாள் நடத்து முத்தஸவம். முற்காலத்தில் இந்த தேவஸ்தானத்தில் தர்மகர்த்தம் பார்த்துவந்த விடகலை தாதாசாரியர்களுக்கு இம்மஹோத்ஸவம் தலைவேதனையாபிசுந்தபடியால் எழுப்பது என்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு இவ்வத்யயநோத்ஸவத்தை அடியோடு நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆழ்வாசாரியர்களுக்கு மாஸ திருநாஷத்ரம் வருஷ திருநாஷத்ரம் முதலான எந்த விசேஷமும் நடத்தாமல்

அறவே நிறுத்திவிட்டார்கள். அப்போது தென்கலையார்கள் இதைப்பற்றி நீதிமன்றங்களில் அடிக்கடி முறையிட்டுக்கொண்டே யிருந்தார்கள். சில ஸமயங்களில் மாஜிஸ்ட்ரேட்டாக வருகிற அதிகாரிகள் தர்மகர்த்தாக்களை யழைத்து “வைஷ்ணவக் கோவில்களுக்கு மிகவழகிய அனுஷ்டானமாகிய அத்யயனோத்ஸவத்தை ஏதுக்கு நிறுத்துகிறீர்கள்? இது நன்னூயில்லை நடத்துங்கள்” என்று சொல்ல, அப்படியே நடத்துகிறோமென்று அவ்வதிகாரிகளிடமொப்புக் கொண்டு, திருமங்கையாழ்வார், ஆளவந்தார், ஸ்ரீராமாநுஜர், சுரத்தாழ்வான், தேசிகர் ஆகிய இவ்வைந்து திருநாமங்களை மாத்திரம் எழுந்தருளச் செய்து அவ்வுத்ஸவத்தை நடத்துவதாக தீர்மானித்திருந்தார்கள். இந்த நிவ்ய தேசத்தில் க்ரந்த நிர்மாண முகத்தாலோ கைங்கர்ய முகத்தாலோ சுடுபட்டவர்கள் இவ்வைந்து திருநாமங்களை யென்றும், இவர்களை மாத்திரமே கொண்டு இவ்வுத்ஸவத்தை நடத்துவது யுக்த மென்றும் வாதிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். தேவராஜாஷ்டகமருளிச்செய்தவரும் அக்யஸாமாந்யமான அத்தாணிச்சேவகம் செய்தவருமான திருக்கச்சிநபிகளை இந்த ச்ரேணியில் அவர்கள் சேர்க்காததற்குக்காரணமாக அவர் (தென்கலையானதுபற்றி) இந்த தேவஸ்தானத்தைச் சேர்த்தவால்லென்று பொய் சொல்லப்பட்டது. அது பொய்யாயே யென்று நீதிபதிகளை முடித்திட்டார்கள்.

18. அப்போது நீதிமன்றத்தில் பிரபலமான விசாரணை ஏற்பட, தென்கலையார்கள் மணவாளமாமுனிகளின் வைபவநூலாகிய யதித்தாப்ரணைப் ப்ரபாவ மென்கிற வசனநூலை கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்து, மணவாளமாமுனிகளும் தேவப்பெருமானே தேவாதிராஜமங்கலம் மென்கிற மங்களாசாஸனத்துதியினால் பாடினவரே யென்பதை நிரூபிக்க, இதை தர்மகர்த்தாக்கள் மறுக்க முடியாமல் திகைத்துவிட, அதிகாரிகளால் தீர்ப்பு செய்யப்பட்டதாவது “இத்தலத்தைப் பாடினவர்களை மாத்திரமே கொண்டு அத்யயனோத்ஸவம் நடத்துவதென்று வாக்கீதிகள் கூறும் வாதம் விசத்திரமாயிருக்கிறது; அப்படியே ஒப்புக்கொண்டாலும், இத்தலத்தைப் பாடினவர்களுள் மணவாளமாமுனிகளும் சேர்த்தவாகத் தீர்மானிக்கப்படுகிற படியாலே அவரில்லாமல் நடத்தவிருக்கும் பகல்பத்திராப்பத்து உத்ஸவமானது கலாநிதர்பதமாகையாலே 144 செக்ஷன்படி தடைசெய்யப்படுகிறது” என்று.

19. இவ்வண்ணமாக ஒரு முறையன்று, இரண்டு முறை தாதாசார்ய டிராஸ்டிகளின் முயற்சி நீதிபதிகளால் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயங்களை இந்த அட்வகேட் ஆரியாதவால்லர். ஸங்கு அறிந்தவரே. மணவாளமாமுனிகளின் அந்த மங்களாசாஸன நூலை வியாக்கியானத்தோடுங்கூட பலகால் ஸேனித்தவரே. யதார்த்தங்களை மறைத்து அயதார்த்தங்களுையே ஸங்கோசமில்லாமல் எழுதிவரவேண்டுமென்பது இவருடைய நினைவுயாதலாலும், பல வருஷங்களாக இந்த நினைவையே இவர் அடிக்கடி பரிபாலனம் செய்து கொண்டு வருவதாலும், வெளிவரும் மறுப்புரைகளினால் தாமெழுகியது அபாரமானிகமேயென்று நெஞ்சார அறிந்து வைத்தும் திருப்பித் திருப்பிப் பழைய அபத்தங்களையே ஓயாமல் எழுதி மறுபதிப்பும் செய்துவருமியல்வினராதலாலும், தம்முடைய உக்திகளில் நிலபாம்பர்களாவது மயங்கட்டுமே யென்றெண்ணியிருப்பவராதலாலும் இத் தன்மைகளுக்கேற்பக் காரியம் செய்து வருகின்றார்.

20. இந்த தேவாதிராஜமங்களம் இந்த தேவஸ்தானத்தில் ப்ரஹ்மோத்ஸவாதி ஸமயங்களில் நிகழும் “அர்ச்சகர்களின்படிப்பு” என்று ப்ரஸித்தமான விஜ்ஞாபனத்தில் இன்றளவும் இடையறாது அர்ச்சகர்களினால் விஜ்ஞாபனம் செய்யப்பட்டுவருகிறது. சுரத்தாழ்வான் போல்வார் வரதராஜஸ்தவாதிகள் அருளிச்செய்திருந்தாலும் மங்களாசாஸனரூபமாக ஒரு

ஆசார்யரும் ஒரு ச்லோகமும் அருளிச்செய்யவில்லையே யென்று குறைபட்டு, அக்குறைதீரவே மணவாளமாமுனிகள் இந்த மங்களாசாஸனஸ்துதியை யருளிச்செய்தது. பேரருளாளனும் இந்த ஸ்துதியினால் ப்ராஸங்கிகளையே இந்த தேவஸ்தானத்தில் மாமுனிகளுக்கும் அவரடியார் களுக்கும் பலவாண்டுகள் எதிரிகளிழைத்த இன்னல்களை அறவே அகற்றி அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரை கைவிடாது காத்தருள்வது.

19. மணவாளமாமுனிகள் தேவப்பெருமானைப்பற்றியும், தேவப்பெருமான் ஸன்னி தியிலுள்ள ஸந்திவேசங்களைப்பற்றியும், ஸ்ரீ காஞ்சியிலுள்ள மற்றும் ஸகல ஸன்னிதிகளைப் பற்றியும் அருளிச்செய்துள்ள ச்லோகரூபமான ஸ்ரீ ஸலக்திகள் அவருடைய வைபவ நூல்களிலிருப்பவை உடையோடுங்கூட எற்கெனவே பலகால் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும், ஸகலபக்தர்களுக்கும் அதுஸந்தித் தாமஸதற்காக இதுதன்னிலும் மேலே அநுபந்தமாகச் சேர்க் கப்படுகிறது. மாத்திரம் மலிந்தறுதலுடையவர்களுக்கு இதனால் பலனென்றும் விளைபா தா யினும் உண்மைப்பந்திமார்களுக்குப் பேருதவியாகுமென்பது மெது நுணிபு.

20. இவர்தாமே நேற்று நத்தன வருஷத்தில் நடந்த வைசாகோத்ஸவ விசேஷங்களைப் பற்றி 'நந்த ஹேத்ஸவம்' என்று ஒரு சிறுநூல் வெளியிட்டுள்ளார். அதுவும் இந்த தேவஸ் தான கார்யாலயத்தில் கிடைப்பதாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதில், மூன்றாவது திருநா ளாகிய கருடோத்ஸவதினத்து விசேஷங்களை யெழுதிவருவிவர்க்கு, அன்று நம்மாழ்வா ருடைய சாத்துமுறை யென்பதும், வேதப்பெருமான் அன்று நம்மாழ்வார் ஸன்னிதிக்கெழுந் தருளி ஆறுமணிகாலம் ஆச்சரியமாக விபவங்கள் கண்டருளுகிறாரென்பதும் நினைவுக்கே அணுகவில்லையன்றோ? அஃதொன்றுகொண்டே இவருடைய பக்தியின்கனத்தையும் பரமப்ரா மாணிக்தவத்தையும், தடஸ்தப்ரவத்தையும் உலகம் மிக மெச்சுகின்றதன்றோ. இவருடைய உள்ளூறிய பகைக்கு மணவாளமாமுனிகளோடு நம்மாழ்வாரோடு அவரடியார்களோடு வாசியில்லை. அதன்காரணத்தை நாம் விவரிக்கவேணுமோ? இப்போது இவர் விவாத வரலாற்றுச்சுவடியை வெளியிட்டது உண்மையில் உலகுக்குப் பெரும்பாக்கியமே. பல நூற்றுக்கணக்கான மருமங்களை உள்ளபடி உலகம் உணர்ந்துகொள்வதற்குப் ப்ராஸக்தியை விளைத்தாரென்று உகப்போம்.

மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நான்காமத்யாயம்—தேவஸ்தானமும் ஆழ்வார்கள் ஸன்னிதிகளும்.

21. விவாதவரலாற்றுச் சுவடியில் "3. பஞ்சப் பிராகாரங்கள்" என்ற பகுதியின் கீழ் எழுதியுள்ளதாவது— "முற்காலத்தில் (ஆழ்வார்திருவிதி) பிராகாரத்தின் வடபுறத்தில் பெரியாழ் வாருக்கு ஒரு ஸன்னிதியும், தொண்டாடிப் பொடிகள் திருப்பாணாழ்வார் இருவர்களுக்கும் ஒரு ஸன்னிதியும் ஆக இரு ஸன்னிதிகள் இருந்ததாகவும், இப்பிராகாரத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் மேற்குப்பார்த்தபடி திருமங்கையாழ்வாருக்கு ஒரு ஸன்னிதியும், பிராகாரத்தின் தென்புறத்தில் திருமழிசைப்பிரானுக்கும் குலசேகராழ்வாருக்கும் சேர்ந்து ஒரு ஸன்னிதியும் முதலாழ்வார்கள் மூவருக்கும் மற்றொரு ஸன்னிதியும் இருந்ததாகவும் தெரியவருகிறது. அவ் வைந்து ஸன்னிதிகளும் இப்போது இடிந்து போய் வெகு கிடைமாகக் காண்கின்றன" என்று.

22. மணமாரத்தெரிந்த உண்மைகளை மறைத்து எழுதப்பட்ட வாசகங்களன்றோ இவை. இவ்விடத்து வரலாறுகள் கேண்மின். மேலே குறித்த ஐந்து ஸன்னிதிகள் இருந்ததாகத்

தெரியவருகிறது — என்றொழுதியிருப்பது என்னவார்த்தை. குறிப்பிட்ட ஸன்னிதிகள் ஐந்தும் நாளைக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும்வை. மண்கட்டிடமல்ல, செங்கல் கட்டிடமல்ல; கற்பாந்தமான கருங்கல் கட்டிடங்கள். ஸன்னிதிகள் சிறியவையல்ல; ஒவ்வொரு ஸன்னிதியும் பெரிதே. இடிந்துபோய் வெகுநிலமாகக் காண்பிற தென்பதும் தவறு. ஸன்னிதிக்குள்ளே போக்குவரத்துக்குப் ப்ரஸத்தியில்லாதபடி. முன்னிருந்த வடகலைட்ரஸ்டிகள் செய்தமையாலே உட்புறங்களில் புறமும் புதரும் உண்டாகி ஸர்ப்பங்களுக்கு வாஸஸ்தானமா பிராநின் றத்தனே.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

23. கி. பி. 1842ல் இந்த தேவஸ்தானமானது அரசாங்கத்தாரால் வடகலை தாதாசாரியர்களிடம் ஒப்பிக்கப்பட்ட பிறகு தர்மஹர்த்தாக்களான ஷெ. தாதாசாரியர்கள் மிகச்சில வருஷங்களுக்குள்ளாகவே பல அதற்கணச் செய்கைகளைச் செய்யத்தலைப்பட்டு, முதன் முதலாக ஆழ்வார்களை உள்ளேயடக்கி அவர்களுடைய ஸன்னிதிகளில் வாசலில் மண்சுவரொழுப்பி முள்ளடைத்து வைத்திட்டார்கள். ஸமீபகாலத்தில் 35 வருஷங்களுக்கு முன் வில்லியம்பாக்கம் பையாகண்ணு தாதாசாரியர் என்பவரும், மேல்மா கிருஷ்ணஸாமி தாதாசாரியரென்பவரும் இந்த தேவஸ்தானத்தில் தர்மஹர்த்த பதவியை வஹித்திருந்தபோது “ இந்த கோவிலில் எந்த ஆழ்வாருக்கும் ஒரு உதவையும் கிடையாது, ஒரு மரியாதையும் கிடையாது” என்று எழுத்து மூலமாக நியாயாலயத்தில் ஆசேஷித்திருப்பதும், ஒரு ஆண்டாள் திருக்கல்யாணத்தில் பெரியாழ்வார்க்குப் பரிவட்டம்கட்ட, அதை மேலே சொன்ன பையாகண்ணுதாதாசாரியர் தட்டிப்போட்டதும், அவ்விதமாகவே திருப்பாணாழ்வாரிடத்திலும் அபசாரப்பட்டதும் இங்ஙனே மற்றும் பல சரிதைகளும் நிகார்குகளில் ஏற்க்கிடக்கிறன. இந்த ஸன்னிதியில் ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கு அத்யயநோத்தவமே கிடைப்பாதென்று மூன்று கோர்ட்டிவரை வியாஜ்ஜியமாடித் தோற்றவர்களு மிவர்களே. இப்படி ஒவ்வொரு திவ்ய தேசத்திலும் உதாஹரிக்கத்தக்க சரித்திரங்கள் மஹாபாரத ராமாயணதிகளுக்கும் மேலாகவுண்டு.

24. இந்த தேவஸ்தானத்தில் தாதாசாரியர்கள் விசேஷமான திருப்பணிகள் செய்திருப்பதாக விவாத வரலாற்றுச்சுவடியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? மேலே விவரித்த திருப்பணிகளே உண்மையில் இந்த தேவஸ்தானத்தில் தாதாசாரியர்கள் செய்தவை. நாம் தெரிவிக்கும் எந்த விஷயமும் நியாயஸ்தான நிகார்குகளைக்கொண்டு முதலிக்கக்கூடியதே என்பது மத்யஸ்தர்களின் மனத்தில் திடமாகப் பதிந்திருக்கும். தாதாசாரியர்களுக்கு சிஷ்யரென்று ப்ரஸித்தானவிவர் ஸ்வாசார்ய குடும்பத்திற்குப் பெருமையை சூழித்து வைக்கவேண்டுமென்று பாடுபடுகிறார். அவர்களின் பெருமைகள் ஸ்ரீ பெரும்பூதூர், திருப்புக்குழி முதலான விடங்களில் நடந்த நீண்டகாலத்து வியாஜ்ஜியங்களிலேற்பட்ட நிகார்குகளினுக்கடகுன்றத்திட்ட விளக்குப்போல் ப்ரகாசிக்கும்வை. Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

25. ப்ரஸங்காத் முக்கியமான விஷயம் கேணரின், கடைசியாக ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஜட்டி மெண்டில்தான் தாதாசாரியர்களின் பிரபாவம் மிக விளங்கிற்று. அவ்விடத்தில் ஒருவிதமான கலஹமுமில்லாமல் நடந்துவந்துகொண்டிருக்கையில் வெகுநாள் கழித்து வடகலையார் சண்டைகளைக் கிளப்ப அபரிமிதமான வியவஹாரங்கள் நடந்தன. ப்ரஹ்மஸ்ரீ V. கிருஷ்ணஸாமி ஐயர் என்கிறவொரு பிரபல அட்வகேட் அங்கு வடகலையார்களுக்கு வக்கீலாக இருந்தார். அப்போது ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வியாஜ்ஜியம் கடைசியாக ஹைகோர்ட்டில் இருந்தது.

அந்த ஸமயத்தில், மேலே சொன்ன வடகலையார் வக்கீலான ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாஸ்திரியாவர்கள் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் ஸ்தானத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது ஹைகோர்ட்டிலிருந்து ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸண்ணிதி வயவஹாரத்தின் அப்பீல் அந்த கிருஷ்ணசாஸ்திரியாருடைய பெஞ்சில் வந்தது. ஏற்கெனவே பல வருஷங்கள் வடகலையார்க்கு வக்கீலாயிருந்த இவருடைய பெஞ்சில் இந்த அப்பீல் நடக்கத்தகாதென்றும், இவரிடம் நடந்தால் நியாயம் தேராதென்றும் தென்கலையார் ஆசேஷிக்கத் தீவிரமான முயற்சி செய்தும் பரிசுக்களில்லை. அவரே விசாரிப்பதாக கேளை எடுத்துக்கொண்டார். வடகலையார் நமக்கே வெற்றியென்று நிச்சயித்து ஆனந்தமாயிருக்கிறார்கள்; தென்கலையார் களிழ்தலையிட்டு வருந்திக்கிடக்கிறார்கள். ஜட்ஜ் கிருஷ்ணசாஸ்திரியாவர்கள் கேளை யெடுத்துக் கொண்டு அன்றே அலம்பிக் கவிழ்த்து விட்டார். அவர் நெடுநாள் வடகலையார்களுக்கு வக்கீலாயிருந்தபடியால் எல்லா ரிகார்டுகளையும் ஒன்று விடாமல் முற்றிலும் பார்த்தவராகையாலே பராமானிகராய் மனச்சாட்சியை மீறமாட்டாமல் எழுதினார்—

“தாதாசார்ய குடும்பஸ்தர்கள் தங்களுக்குக் குலபாம்பணயாக வந்த ஸ்ரீசைலேச மந்திரத்தை விட்டு வடகலை மந்திரத்தை ஆதரிக்கத் தொடங்கினதுதான் இவ்வளவுக்கும் காரணம்; இதிலிருந்தே தாதாசார்யர்கள் தங்கள் கஷுவங்களை இழக்க நேர்ந்தது” என்று.

26. இந்த விஷயத்தை இதுமாதும் நாம் பல புத்தகங்களில் பல தடவை எழுதியிருக்கிறோம்? மேலே குறித்த வாசனம் போன்ற பலபல வாசனங்களை தவிபார்த்தாஸ்தர்களால் பெரிய பெரிய ஜட்ஜிகள் திருமலை திருப்பதி ப்ரினிகுவன்னில் தீர்ப்பு முதலியவைகளில் அபரிமிதமாக எழுதியிருந்தாலும் அதைவிட மேலே உதாஹரித்த ஸ்ரீ. கிருஷ்ணசாஸ்திரியார் கத்திற்கு மஹத்தான கௌரவமுண்டு. எதனால்? அவர் பத்தெட்டு வருஷகாலம் வடகலையார்களுக்கு அந்தாங்க வக்கீலாயிருந்து, அவர்களிடம் பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களைப் பெற்றிருந்து ரிகார்டுகளை எழுத்தெழுத்தாகப் பார்த்திருந்தவராகையாலே உள்ளதை உள்ளபடி தெரிந்துகொண்டு எழுதினார்; இது அவராகவா எழுதினது? தெய்வமன்றோ எழுதுவித்தது. இதைக் கண்டுவைத்தும், அந்த தாதாசார்ய குடும்பஸ்தர்களுக்கு மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளில் அபசாரபுத்தி இன்னமும் நீங்களில்லை. அவர்களை ஆசார்யராகக் கொண்ட விவர்க்கு வேறுவகை எங்கனே வரும்?

நான்காமத்தாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அப்யாயம்—நடாதாரம்மாள் கோஷ்டி.

27. இந்த தேவாலயத்தில் நடாதாரம்மாளென்னும் ஆசார்யர் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனம் நடத்தியருளினாரென்பது ப்ரஸித்தம். அந்த ப்ரவசன கோஷ்டி நடந்தது எவ்விடத்திலென்னில், திருமலைக்கு ஏறும் போது படிக்கட்டு இரண்டு பத்தியாக இருக்கிறதல்லவா? எந்தபத்தியில் ஸத்தஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான மஹான்கள் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரையில் அடியிலெதில்லையோ அந்த பத்தியில்தான் நடந்தது. அது ஸ்ரீபாஷ்யகாலசேஷம் நடந்த விட மென்கிற கௌரவம் தோற்ற அவ்விடத்தை நோக்கி அஞ்ஜலி செய்துவிட்டு மற்றொரு பத்தியின் வழியாகவே திருமலைக்கு ஏறுவதும் இறங்குவதும் தொன்றுதொட்டு நிகழும் வழக்கம். கோவில்களெல்லாம் அவைதிகங்களென்று பழித்துக்கொண்டு விவகாரிருந்த வருப்பினர்கள் காரணர்த்தமாகக் கோவிலில் பிரவேசிக்க ஆரம்பித்து தேசிக ஸம்பந்தத்தையும் ஆவாஹனம்

செய்துகொண்ட பிறகு அனேக விபர்ப்பாஸங்கள் செய்யத் தலைப்பட்டு இந்த அம்மாள் கோஷ்டி விஷயத்திலும் ஒரு விபரீத ப்ரசாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். ஹஸ்திகிரியின் மேலே வையாமானிகை பாதகமினத்தில் அம்மாளுடைய ஸ்ரீபாஷ்ப்பாவசந கோஷ்டி நடந்ததாக ஒரு கவ்பனை ஏற்பட்டது.

28. அவ்விடத்தில் இருந்து ப்ரவசநம் நடத்துவதற்கு ஒருவித ஸௌகர்யமும் கிடையாது; ஸர்வாத்மநா அஸௌகரியமே. ஒளிபரந்த கீழ்ப்படியில் நடந்த கோஷ்டியை மேலே இருட்டிடத்தில் நடந்ததாக ப்ரசாரம் செய்யத்தொடங்கினதற்குக் காரணம் — கீழே சித்திரமெழுதுவதற்கு ஸௌகரிய மில்லாமையும், மேலே அதற்கு ஸௌகரியமிருந்ததுமேயாம். திருமலையில் பெருமானை ஸௌக்யப் போகிறவர்களெல்லாரும் முதன் முதலாக அந்தபக்கம் திரும்பிச் சென்று நமஸ்கரிப்பது 900 வருஷத்திய வழக்கம். மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்த மங்களாசாஸனத்தில் “ஸ்ரீ காஞ்சீபூர்ணமிச்சேரண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே; அத்தார்சார் வ்யவஸ்தாய ஹஸ்த்யதீராய மங்களம்” என்றருளிச் செய்தபடி திருக்கச்சிநம்பிகளோடு அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்கடந்து கலந்து பரிமாறினவிடம் அது — என்பது பற்றியே அங்குள்ள கச்சிலாய்த்தான் திருமண்டபத்தை நோக்கிப் பெரியார்கள் நமஸ்கரிப்பது. அம் மாள் கோஷ்டி அவ்விடத்தில் நடந்த தென்பது அத்தயந்த நவீகப்ரொதம்.

29. * துவ்யது ந்யாயேந அவ்விடத்திலேதான் அம்மாள் கோஷ்டியென்று இசைந் தாலும், ஸ்வாமிதேசிகனுக்கு அம்மாள் கோஷ்டியில் உண்மையாக நடந்த ஆசீர்வாதம் அவ் விடத்திலன்று என்பது நிர்விவாதமான விஷயம். தேசிக நிய்ய சரித்தரத்தைத் தெரிவிக்கும் நூல்களில் வேதாந்தாசார்ய விஷயமென்கிற ஆசார்ய சம்பூகந்தம் தலைமை பெற்றது; மிகவும் ப்ராமாணிகமானது. அதில் மூன்றாவது ஸ்தபகத்தில் (பக்கம் 28ல்) ஆளுவது கத்யத்தில் “கூடி ககாதிசு.....வாடி வஹவாநிடி; வரடிசெய்கவஹ வஹ நம் ப்ரூதகீ——ஒருநாள் கிடாம்பியப்புள்ளார் நடாது ப்ராளுடைய திருவானிகைக்கும் புறப்பட்டார்” என்றும், முப்பத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் “கூறாந் வரடி யஹஹ ஐவா வாத வஹஹ செள—— அப்புள்ளாரும் (சிறுவயதினவான்) தேசிகரும் அம்மாளுடைய திருமாளின்குழைச் சேர்ந் தார்கள்” என்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அம்மாள் கோஷ்டி ஆசீர் வதித்ததும் அதில் உடனே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் தேசிகர் அம்மாளுடைய ஆசீர் வாதம் பெற்றது அவருடைய திருமாளின்கையினேயெய்வது ஹஸ்திகிரியின் மேலன்று என்பது ப்பல ப்ராமாணவித்தபாயிற்று.

30. இவ்வுண்மையை நாம் தெரிவிப்பதற்குக் காரணம் தேசிகத்வேஷமென்று நவீனர்கள் நினைத்தாலும், சரித்திரத்தை உன்னது உன்னபடியே உணர்த்தவேணுமென்பது தனி வேறில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜர் ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச்செய்தா ரென்று சிலர் எழுதினால் அதையும் நாம் கண்டிக்கத்தான் நேரும். அது ஸ்ரீராமாநுஜ த்வேஷத்தினால் என்று யோக்யர்கள் சொல்லார்கள். அப்ராமாணிக கதைகளை யெழுது வதனால் தேசிகபக்தி வித்திக்கமாட்டாது; அப்படிப்பட்ட தப்புக் கதைகளைக் கண்டிப்பதனால் தேசிகத்வேஷம் வந்துபுகாது.

31. விவாத வரலாற்றுச் சுவடியெழுதினவர் பெரும்பாலும் தவறான பொய்யான ஐதிலயங்களையே எழுதக்கற்றவராதலாலும், அவற்றை ஒருகாலன்க்கே பலகாலமெழுது

சிறவராதலாலும் மேலே ப்ரஸ்தாவித்த பொய்க்கதையை இதுவரை இவர் பலதடவை யெழுதி வெளியிட்டுள்ளார் ; அப்போதப்போது மறுப்பும் வெளிவந்தேயிருக்கிறது. நேற்று கார்த்திகையி் பரணி தீபத்தன்று இவர் வெளியிட்டவொரு சிறுபுத்தகத்திலும் இந்த பொய்க் கதையுள்ளது. அப்போதே அதே மாதத்திலேயே அம்ருதலஹரி 136ல் விரிவாக இது மறுக்கப்பட்டு முடிந்திருக்கிறது. அதை இவர் பார்த்ததற்கு ஒரு பலன் கண்டோம். அதாவது, ஷெ. பொய்க்கதையை இப்போது எழுதுகையில் “ அம்மான் தமது சிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை இந்த ப்ராகாரத்தின் இந்தக் கிழக்கு பார்க்கவத்தில்தான் காலசேஷமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாராம் ” என்று எழுதியுள்ளார். ‘ வந்தாராம் ’ என்பதனால் இந்தக் கதையைக் கல்பனை செய்தவர் தாமஸ்லவென்று காட்டுகிறபடி.

ஐந்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஆறாம் அத்யாயம். தேவஸ்தான நிர்வாஹ விஷயம்.

32. விவாத வரலாற்றுச் சுவடியில் (பக்கம் 17-ல்) கோயில்நிர்வாஹம் என்ற மருடத் தின் கீழ் — இந்த தேவஸ்தானத்தில் தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களுக்கு நிர்வாஹகத்வம் ஏற்பட்ட விதமும் அதுகழிந்தவிதமும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கி. பி. 1842-ஆம் வருஷத்திலிருந்து 1907-ஆம் வருஷம் வரை (65 வருஷகாலம்) தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்கள் தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்தார்களென்றும், பிறகு ஸ்கீம்ஸூட் போடப்பட்டு கோவில் ஒரு ரிஸீவர் வசம் ஒப்பு விக்கப்பட்டதென்றும், அப்போது ஒருவிதமான முடிவு ஏற்பட்டதென்றும், மறுபடியும் ஸ்கீம்வழக்கு தொடுக்கப்பட்டு தேவஸ்தானம் மீண்டும் மற்றொரு ரிஸீவரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டதென்றும், 1941-ஆம் வருஷ அந்த வழக்கு சென்னை ஹைகோர்ட்டில் முடிவெடுத்து வைஷ்ணவ ஸ்வாத வொரு பிராமணர் நிர்வாஹ டிரஸ்டியாயிருக்கவேண்டு மென்று தீர்ந்த தென்றும், அது முதல் அவ்விதமாகவே நடந்து வருகிறதென்றும் வெகு சுருக்கமாக எழுதி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

33. தாதாசாரியர்களின் கதைகளைச் சிறிதும் தொடராமல் விட்டிருந்தால் மிகநன்றே. அதை ப்ரஸங்கித்துவிட்டு முக்கியமான சரித்திரங்களை மறைத்திட்டு மழப்பியெழுதிச் சுருக்க மாக முடித்துவிடுவதனால் உண்மைவிஷயங்கள் மறைந்து போகாமோ ? ஒரு தடவைக்கு இரு தடவையாக தாதாசாரியர்களின்மேல் ஸ்கீம்ஸூட்டுகள் தொடர்ந்ததாகவும், தேவஸ்தானம் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டதாகவும், முடிவாக அறவேபறிக்கப்பட்டதாகவும் எழுதினவர் இதற்கு இன்னது காரண மென்று காட்டியிருக்க வேண்டியது அவசியமல்லவா ? இந்த விடி கேஷன்களில் அடியோடு தலையிடாமல் தடஸ்தராய் பகவத் ஸௌந்தர்ய ஸாவண்ய—மஹாத் ஸ்வாத்யநுபவத்தளவிலே நின்றிருந்தால் மிகவழகியதேயாகும். ‘தேவஸ்தான நிர்வாஹ விஷயத் திலே நாம் தலையிட்டபெழுதுவது அபாயம்’ என்று தெரிந்துகொள்ளக் கூடியவராயிருந்தும், உண்மை விஷயங்கள் க்ரமேண வெளிவரட்டு மென்றே இதில் தலையிட்டுக் கோடிகாட்டி விட்டார் போலும். ஸ்வாசார்ய குடும்பத்தின் ஊழல்களைத் தமது திருக்கையால் எப்படி யெழுதுவர் பாவம் !

34. இவரெடுத்துக் கொண்ட விஷயத்திலே நாம் ஸத்யமும் ஸாரமுமாக அவசியமான வற்றைத் தெரிவிக்கிறோம். புராதந தாதாசார்ய சரித்ரமென்றும் நூதந தாதாசார்ய சரித்ர

வரதன்ஸன்னிதிவாலாறு—ஆறும் அத்தியாயம்

மென்றும் இருவகையான சரித்திரமுண்டு. அறுபத்தைத்தாவது வயதிலிருக்கும் என்னுடைய அறுபவத்திற்கு எட்டின் சரித்திரங்கள் நூதந் தாதாசார்ய சரித்திரமாகும். எனக்கு நேராகத் தெரியாமல் உண்மையான நிகார்க்குகொண்டு தெரியவந்த சரித்திரங்கள் புராதந் தாதாசார்ய சரித்திரமாகும். நூதந் தாதாசார்ய சரித்திரத்தை முன்னம் எழுதுகிறேன். இந்த தேவஸ்தானத்தில் சிலகாலம் ஏகதேசமாக தர்மகர்த்தரு பதவியை வஹித்து வந்த தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்கள் தர்ம பரிபாலனங்களை ஒழுங்குபாடாகச் செய்வதில்லையென்றும் அவர்களை விலக்கி நியாயம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் சுமார் 45 வருஷங்களுக்கு முன் வியவஹாரம் (ஸ்கீம்கேஸ்) ஆரம்பமாயிற்று. இந்த ஸ்கீம்ஸை உட்போட்டவர்கள் ஷே. தேவஸ்தானத்தில் கைங்கர்ய பர்கள் பலர் எனினும் தென்கலையார்களே முக்கியமாக நின்றார்கள். அப்போது தேவஸ்தான நிர்வாஹம் ஒரு ரிஸீவர் மூலமாக நடந்துவந்தது. நல்ல புகழ்பெற்ற தோஷங் குளம் ராமாநுஜாசாரியரென்பவரோ அப்போது பல வருஷங்கள் ரிஸீவராயிருந்தவர். அந்த ஸ்கீம் வியாஜ்ஜியம் சென்னை ஹைகோர்ட்டார்களால் ஒருவாறு முடிவு செய்யப்பட்டது; தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தாக்களாயிருக்கவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு வருஷத்தில் ஒவ்வொருவர் எக்ஸிக்யூடிவ் டிர்ஸ்டியாக இருந்து அதிகாரம் செலுத்தி வரவேண்டியதென்றும், இவர்கள் அநீதியாக நடந்துகொண்டால் அதைப் பரிசீலனை செய்து நியாயம் செலுத்துவதற்காக இவர்களுக்கு மேல் ஒரு ட்ரஸ்டு போர்டு இருக்கவேண்டிய தென்றும், அந்த டிர்ஸ்டு போர்டில் ஒரு தென்கலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், (தாதாசார்யரல்லாத) ஒரு வடகலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணர் ஆக மூவர் அதிகாரிகளாக இருந்து தணிக்கை செய்யவேண்டியதென்றும்; அவசியம் நேருங்காலங்களில் இந்த ஸ்கீமை மாறுதல் (மாடிபிகேஷன்) செய்யலாமென்றும் முடிக்கப்பட்டது. அவ்விதமாகவே சுமார் இருபது வருஷகாலம் நடந்து வந்தது.

35. அதிலும் தரும நிர்வாஹங்கள் மிகவும் சீர்கேடாகவேயிருந்ததனால் ஸ்கீம் மாடிபிகேஷன் செய்யப்படவேண்டுமென்று மறுபடியும் தென்கலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களால் வியாஜ்ஜியம் தொடுக்கப்பட்டது. அப்போதும் ஐந்தாறு வருஷ காலம் ஷே. தாதாசார்ய வம்சஸ்த தர்மகர்த்தாக்கள் விலக்கப்பட்டு ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மணரொருவர் ரெஸீவராக ஜில்லா கோர்ட்டாரால் நியமிக்கப்பெற்று தேவஸ்தான பரிபாலனம் நடந்து வந்தது. அந்த வியவஹாரமானது விசேஷபலனைப் பெறுவியாமலே முடிந்திட்டதனால் மறுபடியும் ஷே. தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களே ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தர்களாக இருந்துவர நேர்ந்தது. வாதிகளான தென்கலையார்களால் சென்னை ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செய்துகொள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த அப்பீல் 17—1—1941 தேதியில் கனம் ஜட்ஜ் வார்ட்ஸ்வொர்த் துரையவர்களாலும் ப்ராஹ்மஸ்ரீ. கனம் ஜட்ஜ் பதஞ்சலிசாஸ்திரியவர்களாலும் பரிஷ்காரமாக முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த முடிவின் ஸாராம்சங்களை மேலே விளக்கிக் காட்டுகிறோம். (இடையில்)

36. ஷே. தாதாசாரியர்களுக்குண்டான இந்த தர்மகர்த்தருத்வஹக்கானது பரம்பரை மிராசா? அன்றா? என்கிற ஒரு வியாஜ்ஜியமும் தனிப்பட்ட நடந்தது. பரம்பரை மிராசுதான் என்று முன்னம் ஜில்லாகோர்ட்டில் முடிந்திருந்தது. அதன் பேரில் தென்கலையார் ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செய்துகொள்ள, பரம்பரை மிராசு அல்ல என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுக் கீழ்க் கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு வனிதாக மறுக்கப்பட்டது.

மென்றும் இருவகையான சரித்திரமுண்டு. அறுபத்தைந்தாவது வயதிலிருக்கும் என்னுடைய அறுபவத்திற்கு எட்டின் சரித்திரங்கள் நூதந் தாதாசார்ய சரித்திரமாகும். எனக்கு நேராகத் தெரியாமல் உண்மையான நிகார்க்குக்கொண்டு தெரியவந்த சரித்திரங்கள் புராதந் தாதாசார்ய சரித்திரமாகும். நூதந் தாதாசார்ய சரித்திரத்தை முன்னம் எழுதுகிறேன். இந்த தேவஸ்தானத்தில் சிலகாலம் ஏகதேசமாக தர்மகர்த்தரு பதவியை வஹித்து வந்த தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்கள் தர்ம பரிபாலனங்களை ஒழுங்குபாடாகச் செய்வதில்லையென்றும் அவர்களை விலக்கி நியாயம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் சுமார் 45 வருஷங்களுக்கு முன் வியவஹாரம் (ஸ்கீம்கேஸ்) ஆரம்பமாயிற்று. இந்த ஸ்கீம்ஸ்ட்டு போட்டவர்கள் டை தேவஸ்தானத்தில் (ஸ்கீம்கேஸ்) ஆரம்பமாயிற்று. இந்த ஸ்கீம்ஸ்ட்டு போட்டவர்கள் டை தேவஸ்தானத்தில் கைங்கர்ய பர்கள் பலர் எனினும் தென்குலையார்களே முக்கியமாக நின்றார்கள். அப்போது தேவஸ்தான நிர்வாஹம் ஒரு ரிஸீவர் மூலமாக நடந்துவந்தது. நல்ல புகழ்பெற்ற தோணங் குளம் ராமாநுஜாசாரியரென்பவரோ அப்போது பல வருஷங்கள் ரிஸீவராயிருந்தவர். அந்த ஸ்கீம் வியாஜியம் சென்னை ஹைகோர்ட்டாரவர்களால் ஒருவாறு முடிவு செய்யப்பட்டது, தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தாக்களாயிருக்கவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு வருஷத்தில் ஒவ்வொருவர் எக்ஸிக்யூடிவ் டிஸ்டியாக இருந்து அதிகாரம் செலுத்தி வ்யவேண்டியதென்றும், இவர்கள் அநீதியாக நடந்துகொண்டால் அதைப் பரிசீலனை செய்து நியாயம் செலுத்துவதற்காக இவர்களுக்கு மேல் ஒரு ட்ரஸ்டு போர்டு இருக்கவேண்டிய தென்றும், அந்த டிஸ்டு போர்டில் ஒரு தென்குலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், (தாதாசார்யல்லாத) ஒரு வடகுலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், ஸ்ரீ வைஷ்ணவல்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணர் ஆக மூவர் அதிகாரிகளாக இருந்து தணிக்கை செய்யவேண்டியதென்றும்; அவசியம் நேருங்காலங்களில் இந்த ஸ்கீம் மூலமுதல் (மாடிஸ்கேஷன்) செய்யலாமென்றும் முடிக்கப்பட்டது. அவ்விதமாகவே சுமார் இருபது வருஷகாலம் நடந்து வந்தது.

35. அதிலும் தரும் நிர்வாஹங்கள் மிகவும் சீர்தெடாகவாயிருந்ததால் ஸ்கீம் மாடிஸ்கேஷன் செய்யப்படவேண்டுமென்று மறுபடியும் தென்குலை வம்ஸ்தாயஸ்தர்களால் வியாஜியம் தொடுக்கப்பட்டது. அப்போதும் ஐந்தாறு வருஷ காலம் டை தாதாசார்ய வம்சஸ்த தர்மகர்த்தாக்கள் விலக்கப்பட்டு ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மணரொருவர் ரிஸீவராக ஜில்லா கோர்ட்டாரால் நியமிக்கப்பெற்று தேவஸ்தான பரிபாலனம் நடந்து வந்தது. அந்த வியவஹாரமானது விசேஷபலனைப் பெறுவியாமலே முடிந்திட்டதால் மறுபடியும் டை தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களே ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தர்களாக இருந்துவர நேர்ந்தது. வாதிக்கான தென்குலையார்களால் சென்னை ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செய்துகொள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த அப்பீல் 17-1-1941 தேதியில் கனம் ஜட்ஜ் வார்ட்ஸ்வொர்த் துரையவர்களாலும் ப்ராஹ்மணர். கனம் ஜட்ஜ் பதஞ்சலிசாஸ்திரியவர்களாலும் பரிஷ்காரமாக முடிவு செய்யப் பட்டது. இந்த முடிவின் ஸாராம்சங்களை மேலே விளக்கிக் காட்டுகிறோம். (இடையில்)

36. டை தாதாசாரியர்களுக்குண்டான இந்த தர்மகர்த்தருவஹக்கானது பரம்பரை மிராசா? அன்றா? என்கிற ஒரு வியாஜியமும் தனிப்பட்ட நடந்தது. பரம்பரை மிராசுதான் என்று முன்னம் ஜில்லாகோர்ட்டில் முடிந்திருந்தது. அதன் பேரில் தென்குலையார் ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செய்துகொள்ள, பரம்பரை மிராசு அல்ல என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுக் கீழ்க் கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு வலிதாக மறுக்கப்பட்டது.

37. கடைசியான முடிவு என்னவென்றால் ; “ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணர் (ஸ்மார்த்தர் அல்லது மாத்வர்) ஸர்வாதிகார ஸம்பந்தமான மேனேஜிங் டிராஸ்டியர்களுடைய சம்பளத்தில் நியமிக்கப்பட்டவென்றும், தேவஸ்தான ஸம்பந்தமான லௌகிக வைதிக ஸகல அதிகாரங்களும் அவரொருவர்க்கே அதிகம். தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் கீழண்டை வகுப்பிலும் மேலண்டை வகுப்பிலுமாக இரண்டு பேர்கள் ஒருனிதமான அதிகாரமுமின்றிக்கே நாமமாத்மா (ஸ்மார்த்தர்) டிராஸ்டிகளாக இருக்கவேண்டியது. மேனேஜிங் டிராஸ்டியின் நடவடிக்கைகளில் மீது தணிக்கை பார்க்கவேண்டிய அதிகாரம் முழுவதும் ரிஸிஜிஸ்ட்ரேஷன் எண்டோமெண்டு போர்டைச் சேர்ந்தது. தேடி ஸ்கீம் கேஸ் அப்பீல் வாதிட்களான ஸ்ரீ காஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஆகிய அடியேன் முதலான ஏழு தென்குடியார் களுக்கு கோர்ட்டு காஸ்டு சுமார் ரூ. 450 வரையில் தேவஸ்தானத்திலிருந்து செலுத்தவேண்டியது” என்பது தீர்ப்பின் ஸாராம்சம். இது இப்படியே நிறைவேற்றப்பட்டது.

38. தேடி தீர்ப்பை கோர்ட்டார் வெளியிட்டவளவில் அப்போது தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்து வந்த தாதாசாரியர்கள் “நாளது வைகாசி மாதத்தில் நடைபெற வேண்டிய ப்ராஹ்மோத்ஸவம் வரையில் நாங்களே யிருந்து அநுபவித்துவிட்டு உடனே விலகிப் போய் விடுகிறோம் ; கோர்ட்டார் தயவு செய்து அந்தப்படிக்கு உத்தரவு அளிக்கவேணும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதைக் கோர்ட்டார் சிறிதும் அநுமதிக்கவில்லை. “நாளது மார்க்சு மாதம் 17க்குள் இந்த ஆர்டர் ஆசாரத்திற்கு வரவேண்டியது அவசியம்” என்று முடிவு செய்திட்டார்கள். அப்படியே அன்று முதலாகவே ஆசாரத்திற்கு வந்து விட்டது.

39. பகவத் ஸநிதிகளில் தர்மகர்த்தாக்கள் என்கிற பதவி கிடைப்பது ஸாமான்ய மல்ல; ஜம்மாந்தர ஸஹஸ்ரந்தரவப்பயன் என்னவேணும். அப்படி அலப்ப லாபமான பதவியைப்பெற்றவர்கள் உண்மையில் தர்மகர்த்தாக்களாகவே இருந்து வந்தால் ஒரு பங்கமு மடையாமல் கீழறி வாழ்வார்களென்பதில் ஐயமில்லை. தர்மகர்த்தாக்களாக நியமிக்கப்பட்டு வந்து சேர்ந்த அன்றைக்கே தர்மஹர்த்தாக்களாகத் துணிபுமவர்களைப் பற்றி நாம் தெரிவிக்க வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? இந்த தேவஸ்தானமானது பலவகையிலும் ப்ராஸித்தி பெற்றது. இதற்கு நிகரான தீர்மான தேசம் வேறொன்றில்லை. இப்படிப்பட்ட தீவ்ய தேசத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆலயங்களுக்கு உரிய லக்ஷணங்கள் நெடுநாளாக மிகவும் பங்க மடைந்திருந்தன. ஆழ்வார்களுக்குத் திருநாடித்திருநாடிகள் கொண்டாடுவதும், பதல் பத்து, இராப் பத்து என்கிற அத்யயனோத்தஸைத்தை விபவமாக நடத்துவதும் முதலியவை விஷ்ணு வாலயங்களுக்கு விசேஷ லக்ஷணங்கள் என்பது நாம் சொல்வவேண்டுமோ? ஆழ்வார்கள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் மூலையிலொடுக்கவைத்திட்டு, அவர்களுடைய ஸநிதிகளின் வாசல் களில் மண் சுவரெழுப்பி முள்ளடைத்து.....இப்படியாகச் செய்து வைத்திருந்தார்கள் முன்னே யிருந்த டிராஸ்டிகள். கோஷ்டியின் பெருமைகளோ, ஆழ்வாராசாரீரோஸ்வை பரி பாலன வைபவங்களோ எல்லாம் தென்குடி வகுப்பினருடையதாகவே யிருக்கின்றன வென்கிற நிர்வேதத்தினால் தேவாலய லக்ஷணங்களை பெய்லாம் சீர்குலைத்து நடத்தி வந்தார்கள். மணவாளமாமுனிகளில்லாமல் அத்யயனோத்தஸை நடத்தக்கூடாதென்கிற நியாய வயத்திர்ப்பு வலிதாக இருந்ததனாலே அதுபதெழுபது வருஷ காலம் அத்யயனோத்தஸைத்தையே அடியோடு அடக்கியிருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலவிஷயங்கள் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்.

40. ஆத்யாயம் தாதாசாரியவந்தவர்களுக்கு வழங்கிய பெருமைகளெல்லாம் மனவான மாமுனிகளிடத்தில் பக்தி ஸர்ப்பத்தினாலேயே என்பது பிஷாபேஷணம். என்னைக்கு இவர்கள் மனவான மாமுனிகளிடத்தில் பகை கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார்களோ அன்றைக்கே இவர்களுடைய ஸ்ரீ சூழலிக்குத் தொடங்கிற்று. ஸ்ரீ பெருந்தூதர் எம்பெருமானார் ஸந்நிதியில் இவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! காலஞ் செவ்வந்திரத்தா ஸகல தேவாலயங்களிலும் எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! அந்தோ! எல்லா மழிந்தன. இதற்கு என்னகாரணமென்பது இவர்களுக்குத் தெரியாமலா இருக்கிறது? எல்லாம் ரிகார்டுகளிலன்றோ ஏறிவிளங்குகின்றது. இதர ஸன்னிதிகளில் இவர்களுக்கு தர்ம கர்த்த ஹக்கு இல்லாமல் போனாலும் ஸ்ரீசைலேசதயாபாதரம் தொடங்கி அதற்கு மரியாதையாக முதல்தீர்த்தமதுபனிக்கிறமிராசு இருந்தது. தொடங்குவதில் விபரீதம் செய்து மரியாதைகளை இழந்தார்கள். அதற்குப் பரதிக்ரியை பண்ணாமாட்டாமல் தங்களுக்கு தர்மகர்த்த ஹோதாவுள்ள இந்த தேவஸ்தானத்தில் தென்கலையார்களுடைய தீர்த்தமரியாதைகளை யெல்லாம் நிறுத்தினார்கள். ஒவ்வொரு தீர்த்தகாரரும் வியாஜ்ஜியமாடி ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள். தென்கலையான சாத்துப்படி மிராசுதாரரை விலக்கினார்கள்; அவரும் வியாஜ்ஜியமாடி ஸ்தாபித்துக்கொண்டார். இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் பல பல. வடகலை நாமம் போட்டுக்கொண்டால்தான் உங்கள் மிராசுகளை யதுபனிக்கலாமென்று சில மிராசுதாரர்களை நிர்ப்பந்தித்தார்கள்; அதற்கு முதலியார்கள் கணக்குப் பிள்ளைகள் முதலானார் சிலர் இசைந்தார்கள். ஆழ்வார் ஸன்னிதிக்காரரையும் இப்படி நிர்ப்பந்தித்தார்கள்; இசையாமற்போகவே பட்டம் பகலில் பகற்கொள்ளைக் காரர்களைப்போல் வாயில் துணியையடைத்து ஹிம்ஸைகளைப் பண்ணி மூன்று கோர்ட்டுவரை இதற்காக வியாஜ்ஜியம் நடந்து வாசாபகோசாமாக பங்கு மடைந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட தப்புவியாஜ்ஜியங்களை அநாவசியமாகக் கொண்டு, அவற்றுக்குச் செலவுசெய்ய தேவஸ்தானப் பணம் அப்போது இவர்களுக்கு ஸ்வாதினமாவிருந்த படியால் அந்தப்பணத்திற்கு இப்படிப்பட்ட விஷயங்களெல்லாம் செலவழித்தார்கள்.

41. இந்தப்பெருமைகளெல்லாம் அடவகேட்டின் வரலாற்று நூலில் விளங்கவேண்டியது அவசியமல்லவா? இன்னமும் கேள்வியின்; 1842-ஆம் வருஷத்தில் தாதாசாரியர்கள் இந்த தேவஸ்தான நிர்வாகத்தை ஒப்புக்கொண்டபின் இரண்டு மூன்று வருஷகாலம் ஸாத்நிகர் களாயிருந்தார்கள் போலும். பிறகு முதற்காரியம் ஆழ்வார்களின் ஸன்னிதிகளை எல்லாம் பாழ்படுத்தியது. அதற்கடுத்த காரியம் நம்மாழ்வார் ஸன்னிதிக்காரர்களோடு வியாஜ்ஜியம் தொடங்கியது. [அது 1850-ஆம் வருஷத்தில்.] அதுதான் தாதாசாரியர்கள் ஆரம்பித்த முதன் முதலான வியாஜ்ஜியம். “ஆழ்வாசைத் தொட்டுத் திருவாராதனம் செய்பவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை; நீங்கள் வெறும் பரிசாடர்களே யெழிய அரச்சகர்களல்ல; தேவஸ்தான அரச்சகர்களே அங்கும் பூணை செய்ய வேண்டும்” என்று வியாஜ்ஜியம் தொடங்கி ஆழ்வார் ஸன்னிதி திட்டங்களை யெல்லாம் நிறுத்தி மூன்று கோர்ட்டு வரை நீண்ட காலம் வழக்காடித் தோல்வியடைந்து நின்றார்கள்.

42. பிறகு பல வருஷங்கள் கழித்து, அந்த ஆழ்வார் ஸன்னிதிக்காரர்களுள் ஒருவரான (Late) திருமணி ராகவாசாரிய சென்பவரை ஸ்தல செய்வதாகவும் துணியுறையாசைக்கு நதம் பிடித்திருப்பதாக ஒரு பொய்யான பரவலத்தைக் கொண்டு இரண்டு கோபு வாகற்கதாவுகளையும் பகலிலேயே அடைத்து, அந்த ராகவாசாரியர் ஆழ்வாருக்குக் காலைத்

திருவாராதனம் செய்து கொண்டிருக்கையில் அவரை வெளியில்தள்ளிக் கைகால்களைக்கட்டி வாயிலும் துணியையடைத்து ஆழ்வார் மதுரகவிகள் நாத முனிகள் மூவரையும் திருமலைமேல் கொண்டு சேர்த்துத் திருமலை மாற்றுலதாக இருக்கையில் போலீஸ் ப்ருந்தம் நூற்றுக்கணக்காக மலைமேல் வந்து சேர்ந்து பிறகு க்ரிமினல் கோர்ட்டுகளிலும் ஸிவில் கோர்ட்டுகளிலும் நடந்த நடவடிக்கைகள் பாரத ராமாயணதிகைப் போலே அச்சாகி யிருக்கின்றன வென்பதை உலகமறியும். இவற்றில் இவர்களுக்கு நேர்ந்த பராஜயங்கள் பேச்சுக்குவிமையு.

ஆறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாமத்தியாயம்—தாதாசாரியர்களின் அப்புத சரிதங்கள்.

43. இந்த தேவஸ்தானத்தில் ஒரு நூறுவருஷகாலம் எகதேசமாக தர்மகர்த்தம் பார்த்துவந்த தாதாசாரிய குடும்பஸ்தர்கள் அதிகாரத்திலிருந்து அறவே நீக்கப்பட்டது ஹைகோர்ட்டு அதிகாரிகளாலென்று உலகம் கினைத்திருக்கிறது; நாமும் அவ்விதமாகவே எழுதினோம். ஆனால் உள்படி சொல்லுமளவில், மணவாளமாமுனிகளே நீக்கிவைத்தாரென்பது ஸத்யம். *யடி நஞ்சு பஹுவி ததூஷ காணாடி—யதந்தரம் யத்பவதி தத் தன்ய காரணம்* என்று சாஸ்த்ராஜ்ஞர்கள் கூறுவார்கள். அதன்படி பார்த்தால் நாம் தெரிவிக்கின்ற உண்மை ஒவ்வொருவருடைய வுள்ளத்திலும் நன்கு பதியும். இவர்கள் தர்ம கர்த்து பதவி யிலிருந்து விலக்கப்படுவதற்கு நெருங்கின முன்னாட்களில் நடந்த இவர்களது நடத்தைகளைக் கருக்கமாக நிரூபிப்போம். உலகமறிந்தவற்றையே இப்போது கினைப்பூட்டுகிறோமத்தனை.

44. கனம் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் (Late) ஸ்ரீ. ஸுந்தரமையாவர்கள் ஒரு வருஷத்தில் ஐப்பசி மாதத்தில் ஏதோ கார்யவசமாகக் காஞ்சிபுரம் வந்திருந்து அன்றிரவு 7-மணிக்குத் தேவப்பெருமானை ஸேவிக்க வந்திருந்தார். உபயகலையாரும் அவரை வரவேற்று உபசாரங்கள் செய்து பெருமாள் தாயார் ஸேவைகளைச் சிறப்பாகச் செய்வித்தார்கள். அவரும் ஆனந்தமாக ஸேவித்துத் திரும்புகையில், அப்போது மணவாளமாமுனிகளுக்களவம் நடந்து கொண்டிருந்தபடியால் வெளிப்புறப்பாட்டுக்காக அதிர்வெடிபோட, அதுகேட்ட ஜட்ஜ் அவர்கள் என்னவிசேஷமிப்போது? என்றுகேட்க, மணவாளமாமுனிகளுக்களவம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது; வெளியில் பந்தலில் பத்தியுலாத்தப் புறப்பாடு ஆரம்பமாகிறது; அதற்காக அதிர்வெடி" என்று சொல்லிவிட்டு "தாங்களும் அங்கே ஐந்து நிமிஷம் விஜயம்செய்தால் நன்றாயிருக்கும்" என்று தென்கலைத்தலைவர்கள் சொல்ல, அவரும் "அதற்கென்ன? அவசியம் வருகிறேன்" என்று சொல்லி பெருந்திராளுடனே மணவாளமாமுனிகள் என்னிதி பக்கமாகத் திரும்பினவாறே அப்போது தேவஸ்தானத்தில் தர்மகர்த்தாவாயிருந்த பெருங்கட்டூர் குமார தாதாசாரியரென்பவர் அப்பெருங் கூட்டத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு முன்னே ஓடிவந்து ஸத்யேர்வைதவ்யமடைந்தவனைப்போல் சரேலென்று நிலத்தில் விழுத்து வாயிலும் வயிற்றிலும் மடித்துக்கொண்டு "ஐயோ! தங்களை சாக்ஷிபோடுவதற்கென்றே இன்று புதிதாக இந்த புறப் பாட்டை ஆரம்பிக்கின்றார்கள், நீங்கள் அங்கே சென்றால் ப்ரேதங்கள் விழுகிற வேடிக்கை பைத்தான் பார்க்கவேண்டும்" என்று கத்தினார். ஜட்ஜ் அவர்கள் திகைத்துப்போய் உடனே திரும்பிப்போய்விட்டார். அந்த குமாரதாதாசாரியருடைய சாதாரணத்தை வடகலையார்கள் மிகவும் மெச்சி உடனே அவரைத் தேவப்பெருமானிடம் கொண்டுபோய் மாலை மரியாதைகள் செய்வித்து பேஷ்! பேஷ்! என்று குணமடித்தார்கள். பிறகு அந்த குமாரதாதாசாரியருக்கு நேர்ந்த கதையைக்கேளுங்கள். இரண்டுமூன்று மாதங்களுக்குள்ளே உடலெல்லாம் புழுத்து

நடமாட்டமுமிருந்திருந்து துன்பங்கடனுள் அவன் இப்படி நாலேந்துவருஷம் யாதனைகள் பட்டு, சரமகாலத்திலே வேஷடியால் ஏனைகட்டி அதிலே தன்னைக் கொண்டுபோய் திருமலை யிலே பெரியபெருமானைத் தாம் ஸேனாதிபதியாகச் செய்விக்வேணுமென்று சிலரை வேண்டிக் கொண்டு வந்தபடியே ஏனைவிலே தாக்கிக்கொண்டுபோகப்பட்டு, ஒருமலையிலே சேனித்தரத் திரும்புகையில் ஆழ்வார் திருவிநிலைமாக அந்த ஏனைவைக்கொண்டுபோகச் சொல்லி மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியை வந்தவாறே அங்கு இருக்கச் சொல்லி “ஸ்வாமியி! முன்பு திருப்புக்குழி ஸ்வாமியின் அபசாரங்களைக் கடித்திருக்கிறாதுபோல அடியேனுடைய அபசாரங் களையும் கடித்திருக்கவேணும்” என்று கதறிக்கதறிக்கத்திக்கத்தியழுது க்ருணம் வந்துசேர்ந்து அன்று மாலையே பாலோகம் சென்று சேர்ந்தாரென்பது ஐதம்பாவணத்தம். [இங்கே திருப்புக் குழி ஸ்வாமிபரஸ்தாவம் வந்திருக்கிறது; அந்த விஷயம் மேலே விளக்கும்.]

45. மேல்பாக்கம் குமாரதாதாசாரியாரென்பவர் ஸ்வல்பகாலம் தர்மகர்த்த நடன மாடினார். பதவிக்கு வந்தவுடனே தென்கலையார்களை வாவழைத்து “உங்களில் நாலாயிர அத்யாபகர்கள் எத்தனை பேர்கள்? சிலசிலபாகம் தெரிந்த அத்யாபகர்கள் எத்தனை பேர்கள்? எல்லாம் விலைவாரியாக எழுதிக் கொடுத்துவிட்டே கைங்கர்யம் பார்க்கவேணும்” என்று சில அட்டஹாஸங்கள் செய்தார். அடுத்தவாழத்தில் கைசிகத்வாதரி ப்ராப்தமாக, அன்று அந்த குமாரதாதாசாரி புராணம் வாசிப்பதாக வந்து பரிவட்டங்கட்டிக்கொண்டு கோலப்படி பக்கத்திலேயே போலீஸ் பந்தோபஸ்துடன் பகல் 12 மணி வரை நாற்றிசையும் நோக்கி விழித்திருந்து பரிவட்டத்தைத் தாமே களைந்து கொடுத்துவிட்டு விடு சேர்ந்து ட்ரப்டி பதவிக்கு ராஜினாமா கொடுத்துவிட்டு அன்றையே சென்னைமாநகர் போய்ச் சேர்ந்து நாளடை வில் அங்கிருந்தே பெரியபரஞ்சோதி புக்கார்.

46. சாமா திருமலை தாதாசாரியாரென்பவர் மணவாளமாமுனிகளையும் அவையடியார் களையும் வாசாமகோசரமாக நிந்தித்து சேவசனபூஷணச் சீர்கேடு முதலான அபத்தப் பஞ்சாங்கங் களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார்; அதே ஸமயத்தில் தர்மகர்த்த பதவிக்கும் பிரபல முயற்சி செய்து நிற்க, “இந்த ஸ்தானத்திற்கு இவர் வந்தால் கோவிலே குட்டிச்சுவராய் விடும்” என்று தாயாதிகளே வெளிப்படையாகவந்து ஆரோஷிக்கும்படியாகி அந்த பதவி விடைக்காததோடு பலவகைப்பட்ட பங்கங்களையடைந்து பரிதாபிலைகளை யெய்தி முடிந்தார்.

47. ஸ்ரீநி தாதாசாரி யென்பவர் சில நாட்கள் தர்மகர்த்தக் கூத்தாடினார்; அப்போது அவர் சாவுகிட்டுடனே மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியிலேவந்து, மாமுனி கவின் திருமுற்றப்பந்தல் பந்திலுலாத்தல் ஸமயத்தில் தண்டைப்பிடித்துத் தள்ளிச் சில அதர்க் கண சேஷ்டைகள் செய்ய “செய்வம் கின்றுகொல்லும்” என்கிற பழ மொழியும் பழதாகி அடுத்த நாளிலேயே அவர் “வாழே மறிகடலோ மாருகமோ தீயகமோ கானேவொருங் கிற்று” என்ன வேண்டும் படியான சோசமேயஸ்திகளை யடைந்த சரிதைகளை ஒருவரும் மறந்திருக்க முடியாது.

48. சோணந்தாதாசாரியாரென்பவரும் சிலகாலம் தர்மகர்த்த ந்ருத்த மாடினார். ஒருவருஷம் வைசாகோத்ஸவத்தில் த்வாதசாராதனத்தினன்று திருவபிஷேக மண்டபத்தின்கீழ் இருநூறு ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி யிருந்து திருவாய்மொழி ஸேனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெருமானுக்கு அலங்காரமாகி த்வாதசாராதனம் நடைபெறவேணும். திருத்திரை சேர்த்

திருக்கிறது. “இன்று த்வாதசாராதனமும் கிடையாது, த்ரயோதசாராதனமும் கிடையாது; பெருமானைக் கண்ணாடியறையிலேயிட்டுக் கதவைப்பூட்டும்” என்று மணியகாரருக்கும் அர்ச்சகபரிசாகர்களுக்கும் கட்டளையிட்டார் ஐடி சோணன் தர்மஹர்த்தா. பெருமான் உள்ளே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். பிறகு நடந்த வியாஜ்யத்தில் 200 ரூ. (இருநூறு) அபராதம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் இதை தேவஸ்தானப்பணத்திலிருந்து செலுத்தாமல் கைவிட்டுக் கட்டவேண்டுமென்றும் கட்டளையாயிற்று. பிஷாடனம்பண்ணிக் கட்டிவிட்டு விலகினார். இந்த தாதாசாரியரே மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியில் பந்தல் போடுவதை ஆசேஷித்தும் பலவாயிரக் கணக்கான ரூபாய்களை தேவஸ்தானத்திலிருந்து அதியாயச் செலவு செய்து மூன்று கோர்ட்டுவரை வழக்காடித் தோற்றொழிந்தார்.

49. இந்த தாதாசாரியர்கள் தேவஸ்தானப்பணத்தை இவ்விதமாக அதியாயச் செலவுகள் செய்ததைக் கணக்கிட்டால், உண்மையில் இந்த தேவஸ்தானம்போல் இரண்டு மூன்று தேவாலயங்கள் கட்டுவதற்குப் போதுமான பணம் செலவாகியிருக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. பலர்க்கோ சிலர்க்கோ பாபப்பாசர்யத்தாலே பெற்றறதாயினிடத்திலேயே நிஷ்காணமான பகைபுண்டாவது போல, இவர்களுக்கு மணவாளமாமுனிகளிடத்திலே பகை தோன்றியதுதான் ஆச்சரியம். மாமுனிகளின் உத்ஸவத் திருமேனியைக் களவாடிப் பொற்றாமையிலே பலகாலம் எழுந்தருளப்பண்ணிவைத்த மஹாநுபாவர்கள் இவர்கள். இந்த தேவாலயத்தில் அந்த புஷ்கரினியொன்றே புண்யதீர்த்தமென்றும், பின்புறத்திலிருக்கிற பொற்றாமரைக்குளம் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னம் தோண்டப்பட்டதாகையாலே அது ஸாதாரண தடாகமென்றும் எண்ணியிருந்தோம். அதையும் புண்ய தீர்த்தமாக அட்வகேட் எழுதியிருப்பது எதனாலேயென்று ஆலோசித்தோம். தன்னுடைய ஆசார்ய குடும்பம் மணவாளமாமுனிகளைப் பலகாலம் இந்த தடாகத்திலே எழுந்தருளப்பண்ணிவைத்ததனால் இதைபுண்யதீர்த்தமாகப் பரிகளாகச் செய்தாரென்று தத்தவமுணர்ந்தோம்.

50. இவர்களில் தலைவராக எழுந்தருளியிருந்த திருப்புட்குழியப்பாஸ்வாமியே இப்படிப்பட்ட அநிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களுக்கு பாவர்த்தகராக விளங்கியருளினார். “யாயாவயத்தில்” சென்று “இந்த தேவஸ்தானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் மூலனிகரஹம் மாத்திரமுண்டேயல்லது உத்ஸவ விகரஹம் கிடையாதென்று அகோபப்பாணம் பண்ணுவேன்” என்று அதிகாரிகள் முன்னிலையில் நாதகாலியில் வீற்றிருந்து திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பெரும்புருகரிவரென்று அதிகாரிகள் அதுநிமிடப்பட்டு அவர்களுக்குடன் கருஹம் திரும்பின மஹான் அவர். அகோபப்பாணாசார்யரொன்றே விருது பெற்றிருந்தார். மணவாள மாமுனிகள் விஜயமுடிபுடன் நியாயஸ்தானத்திலிருந்து யதாஸ்தானமெழுந்தருளின பின்பு இந்த திருப்புட்குழி ஸ்வாமி [விவேகியாகையாலே] மாமுனிகளின் ஸன்னிதிக்குவந்து ஸுக்ருத ப்ரணாமமென்று சொல்லிக்கொண்டு பன்னிண்டுமுறை நமஸ்கரித்து புந்:புந்: கூழித்தருள வேணுமென்று அஞ்ஜனிமுத்தரையுடன் விஜ்ஞாபித்து மீண்டனாம்.

51. ப்ரக்ருதவிஷயத்தை நிகமனம் செய்கிறோம். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை ஆண்டுவந்த பழைய டிராஸ்டிகள் ஐடி ஸன்னிதியில் மணவாள மாமுனிகளுக்கும் மற்ற மூள்ள ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கும் இழைத்த தீங்குகள் உண்மையாகவே ராமாயணமும் பாரதமும் போன்றது. அவை பல புத்தகங்கள் மூலமாக வெளிவந்துமிருக்கின்றன. கோர்ட்டு ரிகார்டுகளிலும் ஏறிக்கூடக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தீங்குகள் அற்றொழிய

வேணுமொன்றே இந்த தேவஸ்தானத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களல்லாத பிராமணர்கள் அதிகாரம் செலுத்தும் டிராஸ்டியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். 17—3—41 தேதி முதலாக மேலேசூழ்த்த பிராமணர்களின் அதிகாரத்திலேயே இந்த தேவஸ்தான நிர்வாகம் கடைபிற்று வருகின்றது. ஆழ்வாசர்களின் திருநாடித்திரோத்தனம் பரிபாடனைக்கூறும் அக்யபகேதனவழும் மண வாளாமுனிகளின் திருநாடித்திரோத்தனமும் இந்த தேவஸ்தானத்தில் பல வருஷங்களாகவே நிறுத்தப்பட்டு அதிலே ஒரு மாமூலாக வந்திருந்தபடியால் மத்யஸ்தர்களான புது டிராஸ்டிகள் நியமிக்கப்பட்டுங்கூட அநாதி மாமூல்படி உத்தவாதினை நடத்துவதற்கு ஸௌகரியமில்லாமற் போகவே அவைகளுக்காகவும் நனி விராஜ்ஜியங்கள் நடத்தி அதை மாமூல்கள் அகேகமாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டன; அவை பத்தி வருஷ காலமாகவே ஒழுக்காக நடந்து வருகின்றன. அவை நடக்க ஆரம்பித்தபிறகுதான் இந்த தேவஸ்தானத்தை விஷ்ணுவாலயமென்று சிறப்பித்துச் சொல்ல அவகாசமுண்டாயிற்று. பரஹ்மஸ்ரீ S. நரஸிம்ஹய்யாவர்களென்பவர் இவ்வாலயத்தில் 4, 5 வருஷங்கள் எக்ஸிசிடியூட்டிவ் டிராஸ்டியாசிருந்து நல்ல புகழ் பெற்றார். ஒருகலைக்கு வசப்பட்டிருத்தல் முதலான தியகுணங்கள் அவரிடம் இடம்பெருமளிருந்தன. அவை பத்தர்களும் அவையே ஆடிக்கடி நினைக்கிறார்கள்.

ஏழாமத்யாயம் முற்றிற்று.

எட்டாமத்யாயம்—இந்த தேவஸ்தானத்தின் தென்கலையாசாரங்கள்.

52. இந்த தேவஸ்தானம் வடகலை சம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்ததென்று சிறிலும் கூசாமல் (பக்கம் 25ல்) எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பரத்யலமமாகக் காண்கிற பலபலசெய்திகளினால் இந்த தேவஸ்தானம் தென்கலை ஸம்பந்தாயமே பென்பது சிறுவர்களும் நன்கு தெரிந்து கொள்ளும்படி முதலிக்கப்படுகிறது. திருமண்காப்பு விஷயமாக மேலே விரிவாக எழுதப்படும். மற்றபடி கோவில் ஆசாரங்களெல்லாம் தென்கலை ஸம்பந்தாயத்திற்கே ஆகியமளிப்பவை பென்பதை மத்யஸ்தர்கள் மதிக்க நிரூபிக்கிறோம். ஸ்ரீராமவமி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமயந்தி என்னுமிவை சாஸ்தாவிதங்களான மிகச்சிறந்த விதங்கள். இதில் தென்கலைபார்க்கும் வடகலைபார்க்கும் அனுஷ்டானபெதமிருப்பது ஜகத்ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீராமவமியை யனுஷ்டிப்பதில் மாணமே வேறுபடுகிறது. ஸ்ரீ மயந்தியை யனுஷ்டிப்பதில் மாதம் ஒத்திருத்தாலும் நாள் வேறுபடுகிறது. [அகேக வருஷங்களுண்டு ஒரு முறைதான் மிகவும் அபூர்வமாக நாள் ஒத்தவைதான்; சிவரத்னம் மண்முக வருஷத்தில் அப்படி வருகிறது.] ஆக, ஸ்ரீராமவமிவும் ஸ்ரீமயந்தியும் இந்த தேவஸ்தானத்தின் தென்கலையானவையே அனுஷ்டானப்படி அதாநிகாலமாக நடத்துவருகிறதென்பதாயிவ் வரத்தையுடைய அனுஷ்டானப்படி சிவரத்தையுடைய இதை அப்படியாவது மற்றபடி வேறுபாடு இல்லாமலாயினால் கங்குலத்திற் சிவரத்திற்செய்யப்பட்டாலும்தான் பிரபலப்பாடினம் பெரும்பாலும் தென்கலைபாடலில் தென்கலையனுஷ்டானப்படிபேதம் இவை யத்தவாதிக்கத்தாம்.

53. இந்த தாக்கம் எம் ஆர் ஸ்சேரிடிகள் மட்டில் மிகவும் தெளிவாகச் சேர்ந்து கொண்டு, ரூப்பதனிலேயே விவாதவரலாற்றுச் சுவடிகளில் புதிதானவும் இவ்வாதவாடிமான உத்தவங்கலைக்குறிப்பிடப் வர்ப்புராதனமான இவ்வுத்தவங்கலை ஒரு ஒத்திரிதும் சூறிக்களில்லை. பிரம்மோத்தவம், வேனியூஞ்சலங்கள், மற்ற உத்தவங்கள் எந்திப்படி மருபமிட்டு ஸகலோத்தவங்களையும் தெரிசித்தவருமியிவ், தைமாதம் தொடங்கிக்கிச்சேஷோத்தவங்கலைக்குறிப்பிட்டு வரும்பேரமு சித்திவை

வேணுமென்றே இந்த தேவஸ்தானத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களல்லாத பிராமணர்கள் அதிகாரம் செலுத்தும் டிரஸ்டியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். 17—3—41 தேதி முதலாக மேலேகுறித்த பிராமணர்களின் அதிகாரத்திலேயே இந்த தேவஸ்தான கிரவாஹம் நடைபெற்று வருகின்றது. ஆழ்வாரசார்யர்களின் திருநாஷத்திரோத்ஸவ பரிபாலனங்களும் அத்யயநோத்ஸவமும் மணவாளமாமுனிகளின் திருநாஷத்திரோத்ஸவமும் இந்த தேவஸ்தானத்தில் பல வருஷங்களாகவே நிறுத்தப்பட்டு அதவே ஒரு மாமூலாக வந்திருந்தபடியால் மத்யஸ்தர்களான புது டிரஸ்டிகள் நியமிக்கப்பட்டுங்கூட அநாதி மாமூல்படி உத்ஸவங்களை நடத்துவிக்க ஸௌகரியமில்லாமற் போகவே அவைகளுக்காகவும் தனி வியாஜ்ஜியங்கள் நடத்தி அநாதி மாமூல்கள் அநேகமாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டன; அவை பத்து வருஷ காலமாகவே ஒழுங்காக நடந்து வருகின்றன. அவை நடக்க ஆரம்பித்தபிறகுதான் இந்த தேவஸ்தானத்தை விஷ்ணுவாலயமென்று சிறப்பித்துச் சொல்ல அவகாசமுண்டாயிற்று. பரஹ்மஸ்ரீ S. நரவிம்ஹய்யரவர்களென்பவர் இவ்வாலயத்தில் 4, 5 வருஷங்கள் எக்ஸிகியூட்டிவ் டிரஸ்டியாயிருந்து நல்ல புகழ் பெற்றார். ஒருதலைக்கு வசப்பட்டிருத்தல் முதலான தீயகுணங்கள் அவரிடம் இடம்பெறாமலிருந்தன. சைவ பக்தர்களும் அவரையே அடிக்கடி நினைக்கிறார்கள்.

ஐராமத்யாயம் முற்றிற்று.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

எட்டாமத்யாயம்—இந்த தேவஸ்தானத்தின் தென்கலையாசாரங்கள்.

52. இந்த தேவஸ்தானம் வடகலை சம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்ததென்று சிறிதும் கூசாமல் (பக்கம் 25ல்) எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பரத்யக்ஷமாகக் காண்கிற பலபலசெய்திகளினால் இந்த தேவஸ்தானம் தென்கலை ஸம்பந்தாயமே யென்பது சிறுவர்களும் நன்கு தெரிந்து கொள்ளும்படி முதலிக்கப்படுகிறது. திருமண்காப்பு விஷயமாக மேலே விரிவாக எழுதப்படும். மற்றபடி கோவில் ஆசாரங்களெல்லாம் தென்கலை ஸம்பந்தாயத்திற்கே ஆதிக்யமளிப்பவை யென்பதை மத்யஸ்தர்கள் மதிக்க நிரூபிக்கிறோம். ஸ்ரீராமநவமி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணஜயந்தி என்னுமிவை சாஸ்த்ரஸித்தங்களான மிகச்சிறந்த விரதங்கள். இதில் தென்கலைபார்க்கும் வடகலையார்க்கும் அனுஷ்டானபேதமிருப்பது ஜகத்ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீராமநவமியை யனுஷ்டிப்பதில் மாஸமே வேறுபடுகிறது. ஸ்ரீ ஜயந்தியை யனுஷ்டிப்பதில் மாதம் ஒத்திருந்தாலும் நாள் வேறுபடுகிறது. [அநேக வருஷங்களுக்கு ஒரு முறைதான் மிகவும் அபூர்வமாக நாள் ஒத்துவரும்; கிரமும் மன்மத வருஷத்தில் அப்படி வருகிறது.] ஆக, ஸ்ரீராமநவமியும் ஸ்ரீஜயந்தியும் இந்த தேவஸ்தானத்தில் தென்கலையாளுடைய அனுஷ்டானப்படி அநாதிகாலமாக நடந்துவருகிறதேயொழிய வடகலையாளுடைய அனுஷ்டானப்படி கிடையாது. இதை எப்படியாவது மாற்றிப் வேணுமென்று நாதாசாரியர்கள் நங்களுக்கு ஸ்வாதந்திரியமிருந்த காலத்தில் பிரபலப்பயத்தால் செய்து பணிக்களில்லை. நாலாவரையில் தென்கலையனுஷ்டானப்படியேதான் இவை நடந்துவருகின்றன.

53. இந்த துக்கம் நம் அட்வைசேட்டின் மனதில் மிகவும் வேலை செய்து கொண்டிருப்பதனாலேயே விவாதவரலாற்றுச் சுஷ்டியில் புதியனவும் இல்லாதனவுமான உத்ஸவங்களைக் குறிப்பிட்டவர் புராதனமான இவ்வுத்ஸவங்களை ஒரு மூலையிலும் குறிக்கவில்லை. பிரம்மோத்ஸவம், வேளியூடுத்ஸவங்கள், மற்ற உத்ஸவங்கள் என்றப்படி மகுடமிட்டு ஸகலோத்ஸவங்களையும் தெரிவித்துவருமிவர், தைமாதம் தொடங்கிவிசேஷோத்ஸவங்களைக் குறிப்பிட்டு வரும்போது சித்திரை

மாதத்தில் ஸ்ரீராமநவரியைத் தொட்டவரல்லர்; ஆவணி மாதத்தில் ஸ்ரீஜயந்தியையும் உற்சவியுத்ஸவத்தையும் தொட்டவரல்லர். மார்ச்சு மாதத்தில் அனுஷ்டானஞ் உத்ஸவ மொன்று தான் இவர்க்குத் தெரியுமாம். பூலோகவைகுண்டமென்னும்படி 21-நாள் அற்புதமாக அநுபவிக்கப்படுகிற பகல்பத்திராப்பத்தென்னும் திருவத்யயநோத்ஸவத்தில் ஸ்வாசார்ய குடும்பத்திற்கு இருந்த தலைவேதனை இவர்க்கு இன்னமுமிருந்து வருகிற தென்பது நிராசேஷமாக விளங்கிவிட்டது. ஒரு வருஷம் முழுதும் இவ்வூரில் தங்கியிருந்து எல்லாவுத்ஸவங்களையும் அநுபவிக்க வேணுமென்கிற ஆசம்மையை (பக்கம் 14ல்) காட்டியிருக்குமிவர், ஸ்ரீராமநவமீ ஸ்ரீஜயந்தி திருவத்யயநோத்ஸவங்களில் இவ்வூரை விட்டு வெளியூருக்குப் போய்விடவேணுமென்று தெரிவித்தவராகிறார். அஹஹ! என்ன ஹ்ருதய வைசால்யம்.

54. ஸன்னிதி வரலாறுகளை இவர் ப்ராமாணிகமாக எழுதுகிறவராயிருந்தால் திருவத்யயநோத்ஸவம் என்று மிகப்பெரிய எழுத்தில் மகுடமிட்டு அவ்வுத்ஸவத்தின் வைகரிகளை குறைந்தபடியும் இரண்டு பக்கமாவது எழுதியிருக்கவேண்டாவா? ஸ்ரீ வைஷ்ணவாலயங்களுக்கு இவ்வுத்ஸவந்தான் தலையானதென்றும், முன்னேயிருந்த தாதாசார்ய டிர்ஸ்டிகள் பல வருஷங்கள் இம்மஹோத்ஸவத்தைப் பாழ்படுத்தியிருந்தார்களென்றும், இதைப்பற்றிப் பலவாண்டுகள் நியாயாலயங்களில் வழக்குகள் நடந்து 10, 12 வருஷமாகவே நல்ல தீர்ப்புகள் ஏற்பட்டு ஒழுங்கானமுறையில் இவ்வுத்ஸவம் லோகோத்தரமாக நடந்துவருகின்றதென்றும், தாதாசார்யர்கள் கோவில் நிர்வாஹத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டதற்கு இம்மஹோத்ஸவத்தை அநியாயமாய் நிறுத்தினதும் ஒரு நிமித்தமென்றும்.....இப்படி உண்மைகளைக் கண்ணீர் பெருக எழுதியிருக்கவேண்டாமா? இவ்வுத்ஸவங்கள் இந்த தேவஸ்தானத்தில் இன்னமும் நடைபெறுவது கிடையாதென்று ஸமயசிசேஷங்களில் வாதிக்கவேணுமென்கிற ஆசாமோதக மன்றே இவருள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கிறது. இந்த தேவஸ்தானத்தின் வரலாற்றை யெழுதுவதற்கு இவர் தகுந்த அதிகாரிதானா? என்பதை மத்தியஸ்தர்களே விமர்சிக்க.

55. மேல் விஷயங்களைபுந் கேள்வியின். தேவப்பெருமான், ஸன்னிதியிற் சென்று மாதந்திரமெழுந்தருளித் திரும்புகிற புறப்பாடுகள் பலபலவுண்டு. அப்போது நியமேத திருவடி ஸன்னிதியில் பஹுமானமாகித் திருமடங்களில் இயல்கோஷ்டி தொடங்குவது. அதற்கு அங்கமாக சுருளமுது [வெற்றிலைபாக்கு] அமுது செய்யப்பண்ணுவதென்று அநாதிகாலமாக தேவஸ்தானத்திட்டமாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது; நடந்தும் வருகிறது. இதைப்பற்றி மணிய காரர்களையும் ஸன்னிதி பரிஜனங்களையும் விசாரித்தால் பல மருமங்கள் தெரியவரும்.

56. வைகாசிமீ நடைபெறும் வஸந்தோத்ஸவத்தில் கோஷ்டிக்கு சாத்துப்படியும் வஸந்தமும் விநியோகம் செய்யும்படி தேவஸ்தான தஸ்திக்கலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது. அநாதிகாலமாக இன்றளவும் நடந்துவருகிறது. இந்த விநியோகம் எவ்விடத்தில் நடக்கிற தென்பதை பக்தர்கள் உவனிக்கவேண்டாம். ஸன்னிதியை விட்டுப் பெருமான் புறப்படும் போதே வேதபாராயண கோஷ்டி ஆரம்பமாகிறது. விநியோகம் செய்வதற்கு கோஷ்டி தானே வேண்டியது; வேதகோஷ்டி ஆரம்பித்தவுடனே இந்த சந்தன வஸந்த விநியோகம் ஆகலாமே. இந்த கோவில் ஏற்பட்ட நாளமுதல் ஒரு நாளாவது அப்படியாண்டோ வென்று கோக்கவேண்டும். இயல்கோஷ்டி ஆரம்பிக்கும்போதுதான் பெருமானுடைய ஸார் நித்யமே ஏற்படுகிறதென்று ப்ராகீனர்களின் அக்ருதிரமமான கொள்கை இருந்தபடியால் அந்தப்ராகீனர்கள் நியமித்த கட்டளை இன்றைக்கும் அழியாது அதுவர்த்தித்து வருகிறது.

இதே வஸந்தோத்ஸவத்தில் ஸமாப்தி தினத்தன்று [ஆதிசைவம்மீடா ஹத்ஸவம்] நாளுமாடவிதி புறப்பாடு கையால் அன்று ஸன்னிதிலிலேயே இயல்கோஷ்டி தொடங்குகிறது ; சந்தன வஸந்த விகிரிபோகமும் அன்று அர்ப்போதேவமாகிறது. ஸ்ரீராமர்க்கு மறுகான் கண்ணன் திருவிதிப்புறப்பாட்டில் எண்ணெய்க்காப்பு விகிரிபோகமும் இயல்கோஷ்டி தொடங்கும்போது தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

57. மார்கழித்திங்களில் ஆண்டாளுத்ஸவம் நாளு மாடவிதி புறப்பாடு பத்து நாளுண்டு ; ஸன்னிதிவிதியின் கோடியில் திருமடி ஸன்னிதி பங்கத்தில் இயல்கோஷ்டி தொடங்கும். அதுவசையில் ஆண்டான் தேவதேவ தீவ்ய மஹிஷீத்வத்திற்குச்சோ பிதாம்பரத்தினால் அவருண்டான்கொண்டே மாடவிதிகளெழுந்தருள்வது. இயல் தொடங்கும்போது “பிடாத்தை விழுவிட்டு அத்யாபகர்களுக்கு ஸர்வன்வநானம் செய்வது” என்கிற முறையில் இயலுக்கு மரியாதையாக அவருண்டனத்தைக் களைந்துவிடுவது. பிரசீன வழக்கங்கள் பலபல மாறிப்போய் மேலே குறித்த நிலையே இற்றைக்கும் நடந்துவருவதால் அநுபவத்தில் காணுவற்றை எழுதலாமே.

58. ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கோவில்களில் தீவ்யப்பபந்த கோஷ்டிக்கே ஏற்றமென்பதும், எல்லாச் சிறப்புகளும் அந்த கோஷ்டிக்கே பூருவர்களால் நியமிக்கப்பட்டன வென்பதும் அபல பிக்க முடியாத விஷயங்கள். இயல் தொடங்கும் போதும் சாற்றும்போதும் கோஷ்டிக்கு ஸ்ரீசடகோபன் ஸாதிப்பதென்பது கோயில் திருமலை முதலான பெரிய தீவ்ய தேசங்களில் மாத்திரமே பால்ஷாஷில் ஸாமான்யக் கோவில்களிலுங்கூட அநாதிவழக்கமாக அண்மத்திருத்தியும் இந்த தேவஸ்தானத்தின்று மிருந்ததே. தாதாசாரியர்கள் ஒழுங்கான முறையில் நடந்துகொண்டவரையில் மேலே சொன்ன கோஷ்டி மரியாதையானது நிர்ணயாதமாக நடத்தப்பட்டு வந்தது. அவர்கள் கோஷ்டியில் சில விஷயங்கள் செய்ய ஆய்மித்து அனேகவித பங்கங்களை அனாய நேர்த்தின்பு, இயல் கோஷ்டிக்கிருந்த இந்த மரியாதையை நிறுத்தி வேதபாராயண கோஷ்டிக்குச் செய்ய முயன்றார்கள். தேவப் பெருமாள் அப்போது அர்ச்சகர்களின்மேல் ஆவேசித்து இந்த புதிய செய்கையைத் தடுத்து விட்டார். இதற்காக அர்ச்சகர்களை ஸன்னிதி கைங்கரியத்திலிருந்து எழுட்டு வருஷங்கள் விலக்கிவைத்து வழங்காடித் தோற்ற நென்பும் விற்றன கலறங்களை எழுந்துபண்ணி அனேகமான கிரிமினால் விவகாரங்களைக் கிளப்பி அபரிமிதமான தேவஸ்தான தீவ்யத்தைப் பாழ்படுத்தியது மிகவும் சோசரீரமமான கோஷ்டிதம். சாஸ்தாங்களில் பசுவதபார பாகவதாப சாஸ்தாருக்குமேல் அஸத்யாபாராமென்று ஒன்று சொல்லப்படுகிறது; அதற்குப் பாதாப ஸப்தம் இவர்களே பென்பது பேருளா என் திருவுள்ளமறித்தோருண்மை.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்—வைசாகோத்ஸவ வாஹனக்ரமங்கள்.

59. வையங்கண்ட வைகாசித்திருநாளில் கல்ப நூறாம் வாஹனக்குளுங்கூட தீவ்யப்பபந்த ஸேவைக்கு அறுகுணமாகவே ஆதிகாலத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் விவரிப்போம். முதல்கான் கால வாஹனஸேவை ஒன்றுமில்லை. திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம் செட்டருள்வதற்காக வாஹனோஹனத்தைத் தவிர்த்து ஸேவை ஸாதிக்கிறது.

கரம். மாலை சிங்கவாழ்வு எனும்; அப்போது பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஸேவை; அதில் * எந்தொண்டை வாய்ச் சிங்கம் வா * என்று எம்பெருமானைச் சிங்கமாக வரும்படியழைத்த பாசரம் வருவதால் அதை நோக்கிச் சிங்கவாழ்வு என ஸேவை.

60. இரண்டாந்திருநான் காலை * நூனச் சுடர் விளக்கேற்றினேன் * என்று நூன நூலைக் கொடுப்பதாகத் தொடங்கி * மறையாங்கென யுரைத்தமாலை * என்று எம்பெருமானும் ஜஞான ப்ரதானம் பண்ணினதைச் சொல்லுகிற இரண்டாந்திருவந்தாதி ஸேவை யாகையாலே, அன்னமாய் நூல் பயந்த அருனாளுக்கு அன்னவாழ்வு ஸேவை அமைக் கப்பட்டது. அன்றியும், முதல் காரியவு பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸேவை முடிவுபாகத் தில் * பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள்கே, அன்று அன்னமதானே * என்று வருதலால் அதைக் கொண்டும் உடனே ஹம்ஸவாதனை ஸேவை மிகவும் பொருத்த மாயிற்று. அன்று மாலை பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஸேவையில் * அவணையாயயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே—இன்னு முச்சி கொண்டதாலோ * என்று ஸூர்யோதய ப்ரஸ்தாவம் பண்ணிக் கண்ணனை யெழுப்புகிற பாசரம் வருகையாலே ஸூர்யப்ரபை வாழ் னம் அமைந்தது. இரவிலே ஸூர்யப்ரபையாவதற்கு இதிலே சிபித்தம்.

61. மூன்றாந்திருநான் காலை மூன்றாந்திருவந்தாதி ஸேவையில் * பொலிந்த கருடன் மேல்கொண்டகரியான் கழலே * என்று வருதலால் கருடவாழ்வு ஸேவை அமைந்தது. அன்றியு பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றாம்பத்து ஸேவையில் * அடங்கச் சென்றிலங்கையை வீடழித்த அனுமன் புகழ்பாடி * என்றும் * சீராகத் திறலனுமன் தெரிந்துரைத்தவடையா எம் * என்றும் சிறிய திருவடி ப்ரசம்னை வருதலால் சிறியதிருவடி வாழ்வு ஸேவை அமைந்தது.

62. நான்காந்திருநான் காலை நான்குநான் திருவந்தாதி ஸேவையில் * ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரவகையான் * என்றும் * சிரித்தாலுரைத்தவெந் நாகத்துன்னை * என்றும் ஆதிசேஷனைய ப்ரஸ்தாவம் வருதலாலும் * வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு * என்று வைகுண்டநாதன் திருவடிகளில் அவ்வாழ்வார் பாசரம் பாடினதாகச் சொல்லுகையாலும் சேஷவாழ்வுததில் பாம்பதநாதன் திருக்கோல ஸேவை அமைந்தது. அன்றியு பெரியாழ்வார் திருமொழி நான்காம்பத்து ஸேவையில் * நளிர்மாமதியைச் செஞ் சுடர் நாவனைக்கும் * என்று சந்தி துடைய ப்ரஸ்தாவம் பண்ணியிருக்கையாலே சந்தப்ரபை வாழ்வு ஸேவை அமைந்தது.

63. ஐந்தாந்திருநான் காலை திருவிருத்தம் ஸேவை ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டு நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்டு அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தமதுவாகையாலே அதற்குச் சேர பேருனானன் நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்டு ஸேவை ஸாதிக்கிறபடி. திருவிருத்தம் என்பதற்கு, திரு—நாச்சியாருடைய, விருத்தம்—வருத்தாந்தம் என்று பொருள். நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்ட ஆழ்வாருடைய செய்திகளைச் சொல்லும் ப்ரபந்தமென்றபடி. இதற்கு மிகவும் பொருத்தமாகவே அன்று நாச்சியார் திருக்கோலம் அமைந்தது. வேறு காரணமில்லை. அன்றியு யானிவாழ்வு ஸேவை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறவர்களின் அபிப் ராயத்தை ஆழ்ந்து பார்க்கையில் வெகு ஆச்சரியமுண்டாகிறது. திவ்யப்ரபந்தங்களில் யானியைப்பற்றின ழிபச்சுக்கள் சிலவிடங்களில் வருகின்றன. எங்கு வருகின்றன வென்று பார்த்தால் பெரிய மலைகளை வருணிக்கு மிடங்களில்தான் வருகின்றன. அஜோபிலம்

திருவேங்கடம் திருமாலிருஞ்சோலை பதிகாச்சாரம் என்றும் தலங்கலை வருணிக்கும்போது தான் யானிகளைப்பற்றிப் பேசுவது வழக்கம் ; * நம்பணி வண்ணத்துள் அளியும் கோளிரும்* * செங்கணுரி விட்டிறைஞ்சும்* இத்தயாதி பாசாங்கத் து கண்ட. ஐந்தாத்திருநாளிரவு திவ்யப் பரபந்த ஸேவையில் பதிகாச்சார மார்க்கத்திலுள்ள தேவப்ரயாகை யென்கிற கண்டமென்னுங் கடிநகர்ப் பாசாங்களுக்கும், * துக்கச் சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த * என்று தொடங்கித் திருமாலிருஞ் சோலைப் பாசாங்களுக்கும் * சென்னியோங்கு தான் திருவேங்கடமுடையான் பாசாங்க ளுளும் ஸேவிக்கப்படுவதால் அந்த திவ்யதேசங்களுக்கும் யானிக்குமே ஸம்பந்தமுள்ள தென்கொண்டு யானிவாழ்வா ஸேவையை அப்போது ஏற்படுத்தினார்கள். இவ்வளவு ஆழ்ந்து ஏற்பாடு செய்தவர்களின் புத்தி சாலாரியம் மிகவும் மெச்சத்தக்கதாக உள்ளது.

64. ஆருத்திருநாள் காலை திருச்சந்தனிருத்தும் ஸேவை. அதில் * ஒவ்வொன்றி நிராதி ஆயனாயமாயனே * என்றும் * ஆயனாகி ஆயர்மங்கலையெதோ ளன்னும்மினாய் * என்றும் * ஆனகாத் தொராணகொன்று அதன் நிபாயர் பின்னையாப் ஆனமேய்த்தி ஆநெயுண்டி. * என்றும் * ஆதியாகி ஆயனாய மாயமென்ன மாயமே * என்றும் கொள்ளை கொன்னையாக கோபாலக்குஷணப் பரசம்ஸை வருதலால் அதற்குச் சேர கோபாலக்குஷணன் திருக்கோலம் பூண்டு ஸேவை ஸாதிக்கிறபடி. அன்றிரவு யானிவாழ்வானேவை. அது நாச்சியார் திருமொழி ஸேவைக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்தது. நாச்சியார் திருமொழியில் * மங்கலவிதி வலஞ்செய்து—அங்கு ஆனமேல் * என்கிற பாசாரம் ஸேவிக்கப்படுவதற்குப் பொருத்தமாகவே இது அமைந்தது. இதில் மற்றொரு விசேஷமும் கவனிக்கவேண்டும்; அதாவது—ஆனவாழ்வாப் பாசாரமாக மேலேயெடுத்துக்காட்டின பாட்டில் * குங்குமமப்பிக் குளிர்தாந்தம் மட்டித்து * என்று குர்ணபிஷேகம் சொல்லியிருக்கையாலே இதுவும் அன்று காலை வைதிகச் சடங்காக நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

65. ஏழாத்திருநாள் திருத்தேர். திருமங்கையாழ்வார் திருத்தேர்ப் பிரபந்தமாகத் திருவெழுந்திருக்கை ஸாதித்தது உலகமறியும். அது நதபந்தத்தில் அமைந்தது. அந்த திவ்யப்ரபந்த ஸேவைக்குச் சார்பாகாதோத்ஸவம் வெகு பொருத்தமாக அமைந்தது. திருத் தேர் நிலை சேர்ந்தபின்பு பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளுகையில் திருமால் முடிந்தபின் நாச்சியார் திருமொழியின் கோஷம் ஸேவிப்பது வழக்கம். * கருப்பூர் நாடிமேல் * என்கிற ஒரு பதிரம் ஸேவித்து முடிப்பார்கள். அதில் * செங்கண்டால் தன்னுண்ட வாய்த் தீர்த்தும் பாய்ந்தாடவல்லாய் * என்கிற பாசாரம் வருவதை போகி அன்று பகலில் திருப்பாய்ந்தாடித் திருமஞ்சனமென்று நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

66. அன்றிரவு திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி திவ்யப்ரபந்தத் தொடக்கம். அவ்வாழ்வாருடைய சரிதையிலுள்ள வேடுபறிகதைக்கு அருகுணமாகவே பாதிவழியில் திருமங்கையாழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணி அவர்க்கு பரிபாதைச்சிறப்புகள் நடத்தி திவ்யப்ரபந்தத் தொடக்கம் செய்வது நாளைக்கும் வழங்கத்திலுள்ளது. * ஆடல்மாவலவன் கலிகன் திக்காவே பெருமானும் ஆடல்மா வென்னும் குநிலைவாழ்வான். கண்டருள்வது.

67. திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களுடைய அருபவப்ரகாரங்களில், நாச்சியார்கள் வர்பெருமானை வேறுத்துத் தன்னாகல் [மட்டை யடி] என்பது ஒரு விசேஷமானுவம். நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரும் இதனிலையமாக மூன்று பதிகள் கூள் பாடியுள்ளார்கள். இவ்வடியமும் ஒன்பதாவது நாளில் ஒரு காடகமாக அநெகம் செய்ப்பாடு வருகிறது. பெருமான் தனியே செய்து தனியே பட்டியெழுத்து வருவதாகவும்

திருவேங்கடம் திருமாலிருஞ்சோலை பதிகாச்சரமம் என்னுமித்தலங்களை வருணிக்கும்போது தான் யாளிகளைப்பற்றிப் பேசுவது வழக்கம் ; * நன்மணி வண்ணமுள் ஆளியுங் கோளரியும்* * செங்குணை விட்டிறைஞ்சும்* இத்தாதி பாசுரங்கள் காண்க. ஐந்தாந்திருநாளிரவு திவ்யப்ரபந்த ஸேவையில் பதிகாச்சரம மார்க்கத்திலுள்ள தேவப்ரயாகை யென்கிற கண்டமென்னுங் கடிநகர்ப் பாசுரங்களும், * துக்கச் சுழலையைச் சூழ்ந்தகிடந்த* என்று தொடங்கித் திருமாலிருஞ் சோலைப் பாசுரங்களும் * சென்னியோங்கு தண் திருவேங்கடமுடையான் பாசுரங் களும் ஸேவிக்கப்படுவதால் அந்த திவ்யதேசங்களுக்கும் யாளிக்குமே ஸம்பந்தமுள்ள தென்கொண்டு யாளிவாஹன ஸேவையை அப்போது ஏற்படுத்தினார்கள். இவ்வளவு ஆழ்ந்து ஏற்பாடு செய்தவர்களின் புத்தி சாதாரியம் மிகவும் மெச்சத்தக்கதாக உள்ளது.

64. ஆருந்திருநாள் காலை திருச்சந்திரருத்தம் ஸேவை. அதில் * ஒன்றிரண்டு தீயுமாகி ஆயனாயினே * என்றும் * ஆயனாகி ஆயர்மங்கையேயதோள்ளிரும்பினாய் * என்றும் * ஆனகாத்தொராணைகொன்று அதன்றியாய்பிள்ளையாய் ஆனமேய்த்தி ஆநெயுண்டி * என்றும் * ஆதியாகி ஆயனாய் மாயமென்ன மாயமே * என்றும் கொள்ளை கொள்ளையாக கோபாலக்ருஷ்ண ப்ரசம்ஸை வருதலால் அதற்குச் சேர கோபாலக்ருஷ்ணன் திருக்கோலம் பூண்டு ஸேவை ஸாதிக்கிறபடி. அன்றிரவு யானைவாஹனஸேவை. அது நாச்சியார் திருமொழி ஸேவைக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்தது. நாச்சியார் திருமொழியில் * மங்கலவிதி வலஞ்செய்து—அங்கு ஆனமேல் * என்கிற பாசுரம் ஸேவிக்கப்படுவதற்குப் பொருத்தமாகவே இது அமைந்தது. இதில் மற்றொரு விசேஷமும் கவனிக்கவேண்டும்; அதாவது—ஆனவாஹனப் பாசுரமாக மேலேயெடுத்துக்காட்டின பாட்டில் * குங்குமப்பிக் குளிர்தாந்தம் டட்டித்து * என்று சூர்ணபிஷேகம் சொல்லியிருக்கையாலே இதுவும் அன்று காலை வைதிகச் சடங்காக நடத்தப்பட்டுவருகிறது.

65. ஏழாந்திருநாள் திருத்தேர். திருமங்கையாழ்வார் திருத்தேர்ப் பிரபந்தமாகத் திருவெழுக்கற்றிருக்கை ஸாதித்தது உலகமறியும். அது ரதபந்தத்தில் அமைந்தது. அந்த திவ்யப்ரபந்த ஸேவைக்குச் சார்பாக ரதோத்ஸவம் வெகு பொருத்தமாக அமைந்தது. திருத் தேர் நிலை சேர்ந்தபின்பு பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளுகையில் திருமடல் முடிந்தபின் நாச்சியார் திருமொழியின் சேஷம் ஸேவிப்பது வழக்கம். * கருப்பூம் நாறுமோ * என்கிற ஒரு பதிரம் ஸேவித்து முடிப்பார்கள். அதில் * செங்கண்மால் தன்னுடைய வாய்த் தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய் * என்கிற பாசுரம் வருவதை நோக்கி அன்று பகலில் திருப்பாய்ந்தாடித் திருமஞ்சனமென்று நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

66. அன்றிரவு திருமங்கையாழ்வார் பேரியதிருமொழி திவ்யப்ரபந்தத் தொடக்கம். அவ்வாழ்வாருடைய சரிதையிலுள்ள வேடுபறிகதைக்கு அநுகுணமாகவே பாதிவழியில் திரு மங்கையாழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணி அவர்க்கு மரியாதைச்சிறப்புகள் நடத்தி திவ்யப்ர பந்தத் தொடக்கம் செய்வது நாளைக்கும் வழக்கத்திலுள்ளது. * ஆடல்மாவலவன் கலிகன் றிக்காகவே பெருமானும் ஆடல்மா வென்னும் குதிரைவாஹனம் கண்டருள்வது.

67. திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களுடைய அநுபவப்ரகாரங்களில், நாச்சிமார்கள் எப்பெருமானை வெறுத்துத் தள்ளுதல் [மட்டையடி] என்பது ஒரு விவசேஷனுபவம். நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரும் இதுவிஷயமாக மூன்று பதிகங் கள் பாடியுள்ளார்கள். இவ்வநுபவம் ஒன்பதாநாள் காலையில் ஒரு நாடகமாக அபிநயம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. பெருமாள் தனியே யெழுந்தருளிப் பட்டிமேய்ந்து வருவதாகவும்,

காச்சிமார்கள் இவரை உள்ளே புகவொட்டாமல் தடுப்பதாகவும் நடந்துவருவது ஆழ்வா ரதுபவமேயாகும்.

68. மறுகான் திருவாய்மொழி ஆவிரத்தையும் கேட்டருள்வதற்காகப் பன்னிரண்டு திருவாராதனங்கள் கண்டருளி இரவு இராமானுச நூற்றந்தாதிக்காக சிசிரோபசாரம் புறப் பாடு கண்டருளி உதன்னவன்மாப்தியாகிறது. ஆக இப்படிக்கூட ஊன்றினோக்குமளவில் திவ்ய ப்ரபந்த னேவைவைய யதுளரித்தே வாஹனப் புறப்பாடுகளில் நியதி வற்பட்டிருக்கின்ற தென்பது கவ்வொட்டாகத் தேறும்.

69. இப்படி நாம் திருபணம் செய்வதைக் காண்கின்ற பிறர் ஸஹஸா ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடக்கூடும்; பெருமாள் வாஹனனேவைகள் கொண்டருளுகிறபடிக்குத் தகுதியாக இவர்கள் திவ்யப்ரபந்த னேவைகளை அமைத்துக் கொண்டார்களே யல்லது, திவ்யப்ரபந்த னேவைகளுக்குத் தகுதியாக வாஹனனேவை ஏற்படுத்தப்படவில்லை—என்று.

70. இது பொருத்தமான வார்த்தையாகாது; திவ்யப்ரபந்த னேவை இஷ்டமானபடி பொறுக்கிப்பொறுக்கி யெடுத்து அமைத்திருக்கவில்லை; காலவேளைகளில் இயற்பானேவை வரிசையாகவும், மாலை வேளைகளில் முதலாயிரம்னேவை வரிசையாகவும் நடந்துவரு வதால், வாஹனனேவைகளுக்குத் தக்கபடி பாசானேவையை அமைத்துக்கொண்டதாகச் சொல்வதற்கு அவகாசமேயில்லை. இதர திவ்யதேசங்களில் வாஹனக்ரமங்கள் வேறுவேறு விதமாக இருப்பினும், தேவப்பெருமாள் ஆழ்வார் ஸ்ரீனிவாசத்தொகைகளே இட்டுப் பிறந்தவராத லாலும், அந்த ஸ்ரீனிவாசத்தொகையில் விடாமோற்றம்—காரணமாகவே உடையவரையும் இழந்தவராத லாலும் இத்தேவப்பெருமாள் என்னிதி ஸம்பந்தப்பட்டு வரையில் நாயின்கு திருபித்த திவ்ய ப்ரபந்தப் பொருத்தங்களும் மற்றங்களும் அசைக்கமுடியாதவை.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

— பத்தாம் அத்தியாயம் —

வைஷ்ணவங்கோவில்களுக்கு நிர்வாஹ அதிகாரிகளாக வருகிறவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களை விளக்குகின்றோம்.

71. இந்த தேவஸ்தானத்தில் இதுவரையில் 6, 7 டி. டி. கள் வேலைபார்த்து விலகி னார்கள். இப்போது சில மாதகாலமாக ப்ரஹ்மபுரீ V. R. விச்வநாதர் அவர்கள் வந்து சேர்ந்து வேலை பார்த்து வருகிறார். இவர் யுவாவாரும் புத்திமானுமிருப்பதால், நாம் நல்ல எண்ணத்துடன் தகுந்த ஆதாரங்கள் முன்னிலையாக யதார்த்தமாய்க் தெரிவிக்கும் விஷயங்கள் இப்பெரியார்க்கும், காமேண இவருடைய பதவியை அலங்கரிக்க வரும் மஹான்களுக்கும் மிகவும் பயன்படுமென்று நம்புகிறோம். பொதுவாக விஷ்ணுகோவில்களுக்கெல்லாம் திவ்ய ப்ரபந்தமே உயிர் நிலையாயிருந்தாலும், இந்த தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானத்திற்கு விசேஷித்து அதுவே உயிர் நிலையானதென்பதை தேவஸ்தான அதிகாரிகள் பெரியார்கள்வாய்க் கேட் ணையேணும்.

72. இந்த ஸ்தல விஷயமாகப் பிரபந்தம் பாடின வேதாந்த தேசிகர் அதன் முடிவில் “தொண்டைமண்டல வேதியர் வாழ்வே தூயதேன்மறைவல்லவர் வாழ்வே” என்று, தமிழ்மறை வல்லவர்களே தொண்டைமண்டலவேதியரென்று திருபித்து அப்படிப்பட்ட தமிழ்வேதம் வல்ல வர்கள் நீடுழி வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்தியுள்ளார். அந்தவாழ்த்துதான் ஒரு காலமும் பழதுபட்டாமல் அங்காள் தொடங்கி இந்நாள் வரை ஒங்கி விளங்கி வருகிறது.

73. பகவான் ஐந்து நிலைமைகளையுடையதாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகின்றன. பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்க ளென்னுமிவையே ஐந்து நிலைமைகளென்று ப்ரஸித்தம். ப்ரமேயங்களில் தலைமைபெற்ற எம்பெருமான் தன்னை இங்ஙனே ஐந்து வகையாக வகுத்துக் கொண்டது போல ப்ரமாணங்களில் தலைவான வேதமும் இங்ஙனவந்து ப்ரகாரங் களுக்குப் பொருத்தமாகத் தன்னையும் ஐந்துவகையாக வகுத்துக் கொண்டது. இதனைச் சிந்து விவரிப்போம்.

74. எம்பெருமான் பாம்பதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை (1) பரத்வம் எனப்படும். ஷீராப்தியில் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரப்யுமக அகிருத்தருபேண வகுப்புண்டு நிற்கும் நிலை (2) வ்யூஹம் எனப்படும். ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவதரித்து நிற்கும் நிலை (3) விபவம் எனப்படும். *கரந்தெங்கும் பர்த்துவன்* என்று உள்ளே பதிந்து நிற்கும் நிலை (4) அந்தர்யாமித்வம் எனப்படும். கோனில்கவி லும் க்ருஹங்களிலும் * தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவமாய் நிற்கும் நிலை (5) அர்ச்சாவதார மெனப்படும். இவை, ப்ரமேயபூதனை பகவானுடைய பஞ்சப்ரகாசம்.

75. இனி, ப்ரமாணத்தின் பஞ்ச ப்ரகாரங்களைக் கேண்மின்; (1) வேதம் பலவிடங்களி லும் எம்பெருமானுடைய பரத்வநிலையைப் பேசுவதாலே பரத்வத்திற்குச் சேர்ந்த ப்ரமாண நிலை வேதம். (2) எம்பெருமானுடைய வ்யூஹாவஸ்தையின் குணம் ரூபம் க்ருத்தம் முதலான வற்றைப் பேசுகைக்காக வேதமே பஞ்சராத்ரமாக வடிவெடுத்த தாகையாலே, பகவானுடைய வ்யூஹாவஸ்தைக்குச் சேர்ந்த ப்ரமாண நிலை—பஞ்சராத்ரம். (3) எம்பெருமானுடைய அந்தர்யாமித்வமானது அங்கி இந்திரன் வருணன் முதலான தேவதைகள் பக்கலிலேயுமுள்ளது; அவ்ளோ மித்வானானது அங்கி இந்திரன் வருணன் முதலான தேவதைகள் பக்கலிலேயுமுள்ளது; அவ்ளோ தேவதைகளைக் குறித்து நாம் பண்ணுகிற கருமங்களானவை அந்தர்யாமிபான எம்பெரு மானைச் சேருகின்றன வென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. ஆகவே எம்பெருமானுடைய அந்தர்யாமித்வம் கருமானுஷ்டானத்திற்கு உரியதென்று தேறிற்று. அப்படிப்பட்ட கர்ம கலாபங்களை விவரிக்க மறுஸ்மிருதி முதலான தரும சாஸ்த்ரங்களாக அந்த வேதமே அவதரித்த படியாலே, அந்தர்யாமித்வத்திற்குச் சேர்ந்த ப்ரமாண நிலை—ஸ்மிருதிகள். (4) அப்பெருமா னுடைய ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதார சேஷ்டிதங்களைப் பேசுவதற்காக அந்த வேதமே ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களாக ஆவிர்ப்பவித்ததாகையாலே எம்பெருமானுடைய விபவத்திற்குச் சேர்ந்த ப்ரமாண நிலை—இதிஹாஸபுராணங்கள். (5) விபவாவதாரங்களைச் செய்து வகித்தருளும்பெருமான் அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டவர்களும் இழுவாதபடி மிகவும் ஸுலபமாக அர்ச்சாவதாரமானவளவில் அதன் பெருமையைப் பேசுவ தற்காக அந்த வேதமே நானும் ஸர்வஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகக் குறுப்பாகத் தமிழ் வடிவாய்க் கொண்டு ஆழ்வார்கள் பக்கலிலே திவ்யப்ரபந்தமாகத் திருவவதரித்தது.

76. ஸ்ரீராமாயண பாராயணம் செய்பவர்கள் யாவரும் * வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசாதாந்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணோத்மநா * என்கிற ச்லோகத்தை அருஸந்தித்து வருவது நிர்விவாகம். வேத ப்ரதிபாத்தயான பாம்புருஷன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாய் அவதரித்தவளவில் அப்பெருமையான வேதமும் ஸ்ரீவாஸ்தீபகவானிடத்தில் நின்றும் ஸ்ரீராமாயணமாகத் திருவவதரித்ததென்று இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதை ஒரு ந்யாய சிஷையாகக் கொண்டு நம்முடைய ஸ்ரீரவாசார்பர்கள் நிர்வஹித்த சட்ட

னையே நாம் கீழே விவரித்தோம். பராமானிகள் இதில்ஸந்தேஹிக்கவோ ஆசேஷிக்கவோ இடமில்லை.

77. பாரத்பாணன் எம்பெருமானுடைய பரத்பப்பெருமைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் வேதத்தைக்கோண்டே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்பெருமானுடைய வ்யூஹாவஸ்தையில் விசேஷங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் பஞ்சராதத்தைக் கோண்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். விபவாவதார வ்யூத்தார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் இதிஹாஸபூணங்களைக் கோண்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தர்யாம்யாராதரூப கர்ம கலாபங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் மதுஸ்மருதி முதலிய தர்மசாஸ்தாங்களைக்கோண்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அர்ச்சாவதாரப் பெருமைகளைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால் ஆழ்வார் புதி னாகத்திகளாகிய திவ்ய பரபந்தங்களைக் கோண்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆகவே திவ்ய பரபந்தங்கள் அர்ச்சாவதார வேதமென்றே குலாவப்பட்டு வருகின்றன. உண்மையில், பரமகிருஷ்ணதீயவராகங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களான நமக்குத் கருவமான கோயில் திருமலை பெருமான்கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களின் [நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளின்] அநுபவம் நமக்கு திவ்யபரபந்தங்களால்லது வேறென்றினாலும் ஸாத்தாமன்றே. ஆழ்வார்களோ திவ்ய ஸூரிகள். அவர்கள் பாடின நூல்களோ திவ்ய பரபந்தங்கள். அப்பரபந்தங்களுக்கு விஷயமோ திவ்ய தேசங்கள். இப்படி எல்லாம் திவ்யமாக அமைந்த அமைப்பு யாற்றினார்?

78. ஆழ்வார் திவ்யபரபந்த மருளிச்செய்யாதிருந்தால் விஷ்ணுவாலயங்களில் நடைபெறும் உத்ஸவங்கள் அந்தோ! அழகிழந்து கிடக்குமே மொன்று கம்பர் சடகோபந்தாதியில் * அந்தரிலா மறையாயிந்தாழ்ந்த அருந் பொருளைச் செந்தரிழாகத் திருத்திலனெல் நிலத் தேவர்களும் தந்தம் விழாவு மழகு மென்னும் * என்கிற செய்யுளினல் கல்வெட்டாகக் கூறுகின்றார். வ்யாஸ பராசர வால்மீகி பர்ப்ருதிகளான மஹர்ஷிகள் இதிஹாஸ புராணங்களை மிகவும் விசேஷமாக இயற்றியிருந்தும் அவர்களை எந்த இடத்திலும் எந்த கோவிலிலும் விக்ரஹப்ரதிஷ்டை செய்து ஆரதிப்பது காரணகின்றிலோம். விஷ்ணு கோவில் ஒன்று தப்பாமல் ஆழ்வார்களையும் ஆசாரியர்களையும் விக்ரஹப்ரதிஷ்டை செய்து பகவானுடைய வைபவத்திற் காட்டிலும் அவர்களுடைய வைபவமே ஒங்கும்படி செய்திருப்பதைக் காரணகின்றோம். இப்படி ஆழ்வார்களைப் ப்ரதிஷ்டை செய்து ஆரதிக்குமிக் காரியம் ஏதோ ஸமீப காலத்தில் ஏற்பட்டதோ வென்று சங்கிக்க இடமில்லாதபடிக்கும், இது மிகவும் புராதனமே யென்று நிச்சயிக்கும்படிக்கும் ஸ்ரீராமா நுஜர் காலத்திய நூல்களில் இது பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

79. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஒன்றே எடுத்துக் காட்டுவோ மிங்கு. கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரரான பட்டர் உடையவர்காலத்தில் திருவவதரித்து உடையவர்ஸ்தானத்தில் அபிஷித்தர் என்பது ஜகத்ப்ரஸித்தம். அவர் தாம் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் நாற்பத்தோராவது ச்லோகத்தில் * ஸாரங்கஸாஹிதா பூஷண வஸாஹஸா கிஷேதிலாஹஸா டயா ஶாஹ டயோநா—பராங்குசாத்யா: பாதமே புமாம்ஸோ நிஷேதிவாம்ஸோ தச மாம் தயோந * என்றுள்ளது. சந்திர புஷ்கரிணியின் கீழ்த்திசையில் பரவாஸுதேவப் பெருமாள் ஸன்னிதியில் ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு எழுந்தருளி யிருப்பதை மேலேகுறித்த பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி விளக்கிபுள்ளது. ஆகவே ஆழ்வாமாண்குட்கு முன்னமே ஸ்ரீரங்கம் கோவிலில் ஆழ்வார்கள் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருந்தார்களென்பது பேர்க்கவறம் போர்த்தபடியுள்ளது. கீழே நாம் விரிவாக நிரூபணம் செய்தபடி அர்ச்சாவதார வேத

செய்யும்படி ;—“ நாமுமறிய வேண்டா, திருவேங்கடமுடையானுமறிய வேண்டா, கண்டாரு மறிந்து சலாதிக்கவும் வேண்டா ; திருமலையிலேயுள்ள தொரு பதார்த்தமாக வமையும் ” என்று.

5—1. ‘ தருதுயரம்தடாயேல் ’—

(தருதுயரம் தடாயேல்)....முதலிகளெல்லாரும் கூடப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக விருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்கள் விசாரித்து எழுந்திருப்பர்களாயிற்று. ஒருநாள் தீத்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கைக் கடியென்னென்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாதர்ச்சிக ஸுக்ருதமென்ன, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்தது; அவ்வளவில் கிடாம்பிப் பெருமாளிருந்தவர் “ நமக்கு பகவத் ஸமாச்சர யணம் போலே ஸுகூர்த்தேவரென்றொருவருண்டோ ஆச்ரயணியர் ” என்றார். பிள்ளை திருநறையூரையார், ஸுகூர்த்தமென்று சொல்லுகிற நீர் தாம் நினைத்திருக்கிறது எத்தைக் காண் ” என்றார். அதாவது — ஒன்றை ஆராயப் புக்கால் அதுக்கவ்வருகு வேறொன்றின்றி யிருப்பதிதே—அடியாவது : யாதொன்று பலபரதமாம் அதிதே உபாயமாவது; அல்லது நடுவே அநேகாவஸ்தை பிறந்தால் அவற்றினளவில் பர்யவஸ்யா திதே. இளைப்பாறுவது. இதிலே சென்றிதே; நடுவு இளைப்பாறுதிதே; தருதுயர மென்னாமிதே.

(தடாயேல்) பிள்ளை திருநறையூரையார், “ ஒரு குருவி பிணைத்த பிணையல் ஒருவரால் அவிழ்க்க வொண்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி பிணைத்த பிணையை எலியெ லும்பனான விவன் அவிழ்க்கவென்று ஒரு கார்யமில்லையிதே; அவன்றன்னையே கால்கட் டிப் பேரக்குமித்தனையிதே ” என்றார்.

(மற்றவள் தன் அருள நினைந்தே யழுங்குழவி) நம்பி திருவழுதி வளநாடு தாஸரை முதலியாண்டான் கோபித்து, கையாலும் காலாலும் துக்கைத்து இழுத்த வாறே திண்ணையிலே பட்டினியே யொருநாள் போகாதே கிடந்தார். ஆண்டாள் மற்றை நாள் அமுது செய்யப் புகுகிறார், “ அவன் செய்ததென் ” என்று கேட்டவாறே. “ பட்டினியே வராலிலே கிடந்தான் ” என்று கேட்டு அழைத்து “ நீ போகாதே கிடத் ததென் ” என்ன; “ ஒரு நாள் ஒரு பிடி சோறிட்டவன் எல்லாப்படியாலும் தண்டித் தாலுமீ வாசல் விட்டுப்போகிறதில்லை, நான் எங்கே போவது ” என்றார்.

5—4. ‘ வாளாலதுத்து ’—

(அவதாரிகை).....பிள்ளை திருநறையூரையரை, பிள்ளைகள் “ புகை குழந்தப்படி ஸஹிக்கப் போகிறதில்லை ” என்ன; “ சற்றுப் போதன்றோ வ்யஸநப்படுவது; ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன் திருவடிகளிலே ஸுகமேயிருக்கவன்றோ புகுகிறது ” என்றாரிதே.

6—8. ‘ என்னை வருகவென ’—

(என் சினம் தீர்வன் நானே) உஞ்சபிள்ளை பாடாநிற்க எம்பார் பார்த்தெழுந் தருளியிருக்க இவ்விடத்துக்கு அபிநயிக்கிறார் :—காலாலே பாய்ந்து தள்ளுவதாகக் காட்ட; அது கண்டருளி, “ கெடுவாய்! அங்ஙனே செய்தாளாகில் அவனுக்குப் பொல் லாதோ, அவனுக்கு அதன்றோ தேட்டம், அங்ஙனன்று காணும் ” என்று, கையையிட்டு முகத்தை மறைத்துத் திரியவைத்தருளிக் காட்டினார்.

8—6. ‘ சுற்ற மெல்லாம் ’—

(சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத் தொல்கானமடைந்தவனே) எல்லோரும் போனார்களோ, சிறிதிடம்போய் மீண்டதென்றன்றோ சொல்லிற்று—என்ன ;—“ அஹம்

ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று சொன்ன எல்லாவடிமையும் செய்யும் இகாயபெருமாள் போகையாலே எல்லாபந்துக்களும் கூடப்போனார்களாய்த்திறே" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்தருளினார்.

திருச்சந்த விருத்தம்

81. 'கடைந்த பிறகட்டைகிடந்து' —

(கடைந்தனாலி தந்தனக்கு) (தமிழி தனக்கு) மவவுக்கு ந ஆதேசமாய் அழைப்பதைத் தந்தே" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது" என்று ஒரு கிராமியர் சொன்னார்.

திருமாலை

1. 'காவலிற் புலனைவந்தது' —

(நின் நாமம் கற்ற).....நஞ்சியர், "அப்ரியதனாய்க்கொண்டு திருநாமம் சொல்லாமோ" என்று பட்டரைக் கேட்க; "கங்கா ஸநாநம் பண்ணப்போம்வனுக்கு உவர்க்குழியிலே தோய்ந்து போக வேணுமோ, மேலுண்டான நன்மைகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வற்றானது கிழுள்ள அசத்தியைப் போக்க மாட்டாதோ" என்றருளிச் செய்தார்.

2. 'பச்சை மா மலைபோல்மேனி' —

(கமலச்செங்கண்)... "விக்ரஹயிலலை, குணயிலலை, விபூதியிலலை" என்கிற "குறியி" திகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இயப்படி விக்ரஹத்தை ஆதரித்த விவர்கள், அதேசையாகப் பெற்றோமே" என்று ஜீயரருளிச் செய்தார்.

7. 'புலைபற மாகிநின்ற' —

(காண்பரோ கேட்பரோதான்) ... ஆழ்வான், 'இஷ்டஸித்தி வாசிக்கிறவர் களோடே யிருந்து, தாழ்த்துவர், எம்பெருமானார் சொன்ன வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது.

8. 'வெறுப்பொடு சமணர்' —

(நின்பால் பொறுப் பரியனகள் பேசில்)...மஹாபலி, ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வான் பக்கலிலே சென்று, "எனக்கு ராஜ்ய ஸ்ரீ குறைந்து வாராநின்றது; இதுக்கு அடியென்" என்று கேட்க; "அஸுரர்களுக்காக தேவர்களை நெருக்கினாய், அவர்கள் க்ஷிராப்தியிலே சென்று ஆசிரயிக்க அவர்கள் விஜயார்த்தமாக அதிதி வயிற்றிலே புகுந்தருளினான், உன் ஐசுவர்யம் முடிந்தது காண்" என்ன; அவன் பகவந்நிந்தையைப் பண்ண; செவி புதைத்துக் கொண்டு "கெடுவாய்! என்முன்னே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய், என் தலை வையறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயிற்று, நீ யிப்படி சொன்னதுக்காக ராஜ்ய புரஸ்ட் னுவாய்" என்று சபித்தான்.

"விரக்தனானவன் ராஜ்யத்தை யொன்றாக நினைத்து இப்படி ஈழிப்பானென்" என்று நஞ்சியர் பட்டரைக் கேட்க; "நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அது திண்கிற அமேதயத்தை விலக்குகையன்றோ" என்றருளிச் செய்தார்.

(போவதே நோயதாடி). திரு நறைபுரையைரைப்போலே ஸத்வப்ரசரனுயிருந்த காலில் அவன் நிந்தையே நோயாக முடிந்து போவது.

ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று சொன்ன எல்லாவடிமையும் செய்யும் இனையபெருமாள் போகையாலே எல்லாபந்துக்களும் கூடப்போனார்களாய்த்திறே" என்று எம்பெருமா னார் அருளிச்செய்தருளினார்.

திருச்சந்த விருத்தம்

81. கடைந்த பாற்கடல் கிடந்து' —

(உடைந்த வாவி தந்தனக்கு) “(தம்பி தனக்கு) மவ்வுக்கு ந ஆதேசமாய், தம்பி என்றத்தை ‘தந்’ என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது.” என்று ஒரு தமிழன்.

திருமாலை

1. ‘காவலிற் புலனைவைத்து’ —

(நின் நாமம் கற்ற).....நஞ்சீயர், “அப்ரயதனையுக்கொண்டு திருநாமம் சொல்ல லாமோ” என்று பட்டரைக் கேட்க; “கங்கா ஸ்நானம் பண்ணப்போமவனுக்கு உவர்க்குழியிலே தோய்ந்து போக வேணுமோ, மேலுண்டான நன்மைகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வற்றானது கீழுள்ள அசுத்தியைப் போக்க மாட்டாதோ” என்றருளிச் செய் தார்.

2. ‘பச்சை மா மலைபோல்மேனி’ —

(கமலச்செங்கண்)...“விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை, விபூதியில்லை” என்கிற குந்ய வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விக்ரஹத்தை ஆதரித்த விவர்கள் உத் தேச்யராகப் பெற்றோமே” என்று ஜீயரருளிச் செய்தார்.

7. ‘புலையற மாகிநின்ற’ —

(காண்பரோ கேட்பரோதான்) ... ஆழ்வான், ‘இஷ்டஸித்தி வாசிக்கிறவர் களோடே யிருந்து, தாழ்த்துவர, எம்பெருமானார் சொன்ன வார்த்தையை அநுஸந்திப் பது.

8. ‘வெறுப்பொடு சமணர்’ —

(நின்பால் பொறுப் பரியனகள் பேசில்)...மஹாபவி, ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வான் பக் கலிலே சென்று, “எனக்கு ராஜ்ய ஸ்ரீ குறைந்து வாராநின்றது; இதுக்கு அடியென்” என்று கேட்க; “அஸ்ரர்களுக்காக தேவர்களை நெருக்கினாய், அவர்கள் ஸ்ரீரப்தியிலே சென்று ஆச்ரயிக்க அவர்கள் விஜயார்த்தமாக அதிதி வயிற்றிலே புகுந்தருளினான், உன் ஐச்வரியம் முடிந்தது காண்” என்ன; அவன் பகவந்நிந்தையைப் பண்ண; செவி புதை ததுக் கொண்டு “கெடுவாய்! என்முன்னே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய், என் தலை யையறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயிற்று, நீ யிப்படி சொன்னதுக்காக ராஜ்ய ப்ரஷ்ட னுவாய்” என்று சபித்தான்.

“விரக்தனானவன் ராஜ்யத்தை யொன்றாக நினைத்து இப்படி சபிப்பானென்” என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க; “நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அது தின்கிற அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ” என்றருளிச் செய்தார்.

(போவதே நோயதாகி). திரு நறையூரையரைப்போலே ஸத்வப்ரகரனாயிருந்தா னாகில் அவன் நிந்தையே நோயாக முடிந்து போவது.

9. ‘மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே’ —

(கழலிணை பணிமினீரே)...யயாதி இந்த்ரனோடே ஏகாஸந்திலிருந்த வளவிலே, கர்மபூமியிலே புண்யகர்த்துக்களாய்ப் போருவா ராரோவென்ன; அஸத்யஞ் சொல்ல லாகாதென்னும் நினைவாலே “நான் வர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவார்கள்” என்ன; ஏகாஸந்திலிருந்தது பொருமையாலே ஆத்மப்ரசம்ஸை பண்ணினுயென்று, “தவம்ஸ” என்று தலைகீழ்ப்படத் தள்ளினுனென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப பாம்ஹணர்த்தமாக ப்ரவர்த்தமான முஹாபாரதத்தில் இது என்ன வேதார்த்தஞ் சொல் லுகிறதென்று குறைப்பட்டிருக்கு மென்ன; அவனே ஆச்ரயணியனென்னு பிவ்வர்த தஞ் சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்தார்.

10. ‘நாட்டினுன் தெய்வமெங்கும்’ —

(சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே)...பகவத் ப்ரவண் ரானவர்கள் தேவதாந்தரங்களை தர்ணிகரித்திறே யிருப்பது. “ருத்ரனும் தேவியும் போகாநிற்க, பகவத்ப்ரவணையிருப்பானொருவன் அவர்களை யநாதரித்துத் தன் வஸத்ரத் தைக் குத்தினுன்” என்கிறததை நினைப்பது. (திருமழிசைப் பிரானிதிஹாஸம்)

11. ‘ஒரு வில்லால்’ —

(நஞ்சேவகனார்)...நஞ்சியர் இப்பாட்டைக்கேட்டவன்று தம்பிலே அநுஸந்தித் துப் போரா நிற்க, ஒரு ஸேவகனும் ஸ்திரீயும் விவாதம் பண்ணின வளவிலே அவனுக்கு இவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு வித்தரான வார்த்தையை யநுஸந்திப்பது;— அதாகிறது - பிணங்கின வளவிலே உன்னால் என்னையென் செய்யலாம், ஏழைக்கும் பேதைக்கு மன்றோ சாமந்தனார் பத்திரங்கட்டிற் றென்றான்.

பட்டரை ஆச்ரயித்த சோழசிகாமணி பல்லவராயர்க்கு “ராமலக்ஷ்மணகுப்தா ஸா” என்கிற ச்லோகத்தை யருளிச்செய்து கடற்கரையில் வெளியை நினைத்திருக்கு மென்றத்தை யநுஸந்திப்பது. அதைக் கூடக்கேட்டிருந்த நஞ்சியரும் பிள்ளை விழுப் பரையரும் நம்பி ஸ்ரீ கோவர்த்தன தாஸருமாக இதுக்குச் சேர்ந்திருந்த தென்று “இலை துணைமறறென்னெஞ்சே” என்கிற பாட்டை யநுஸந்தித்தார்கள். ஆக அநந்யகதி களான கமக்குத் தஞ்சம் சக்ரவர்த்தித் திருமகனென்கை.

12. ‘நமனும் முற்கலனும் பேச’ —

பண்டு முத்கலனென்பானொருவன் பாபப்ரசரனாய் வர்த்திக்கிற நாளிலே தேநுவை தாநம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, “கருஷ்ணய” என்று கொடுத்தான். பின்பு அவனு டைய மரணத்தையிலே யமபடர் வந்து நெருக்கி யமன் பக்கலிலே கொண்டு செல்ல யமன் தான் இவனை யெதிர் கொண்டு ஸம்பாவிக்க, “உன்னுடைய படர் என்னை நெருக் கிக் கொண்டுவர நீ ஸம்பாவினா நின்றாய், இதுக்கு ஹேதுவென்” என்ன; “உன்னு டைய ப்ரபாவம் அவர்களும்றிந்திலர், நீயும்றிந்திலே, ஒருக்கால் திரு நாமத்தைச் சொன் னாய் காண்” என்று அதை ப்ரசம்ஸிக்க; இங்ஙனே ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமான வித்தை நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்ட வநந்தரம் அவ்விடந்தானே ப்ராப்ய பூமியாய்த் தென்று சொல்லிப் போருவதொரு கதையுண்டு; அதை யிங்கே சொல்லு கிறது.

12. ‘நமனும் முற்கலனும் பேச’ —

(அவனதாரரங்கமென்னது)...ஒருவனுடைய அந்திம ஸமயத்திலே திருமந்த் ரத்தையுபதேசித்து இத்தைச் சொல்லாயென்ன; அவனும் “ஆமாகில் சொல்லிப் பார்க் கியேன்” என்று இத்தை அநேகமுநுச்சொல்லி அதுதன்னைச் சொல்லாதே செத்துப்

9. 'மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே' —

(கழலிணை பணிமினீரே)...யயாதி இந்தரனோடே ஏகாஸநத்திலிருந்த வளவிலே, கர்மபூமியிலே புண்யகர்த்துக்களாய்ப் போருவா ராரோவென்ன; அஸதயஞ் சொல்ல வாகாதென்னும் நினைவாலே "நான் வர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவார்கள்" என்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தது பெற்றாழமையாலே ஆத்மப்ரசமஸை பண்ணினாயென்று, "தவம்ஸ" என்று தலைகீழ்ப்பட்டதானினுனென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப் பாயமஹனார்த்தமாகப் பரவர்த்தமான மஹாப்ரஸதத்தில் இது என்ன வேதார்த்தஞ் சொல்லுகிறதென்று குறைப்பட்டிருக்கு மென்ன; அவனே ஆச்ரயனியனென்னு மிவ்வர்த்தஞ் சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்தார்.

10. 'நாட்டினுன் தெய்வமெங்கும்' —

(சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றிரே)...பகவத் ப்ரவண் ரானவர்கள் தேவதாரந்தரங்களை தர்ணிகரித்திறே யிருப்பது. "குதரனும் தேவியும் போகாநிற்க, பகவத்ப்ரவணனாயிருப்பானொருவன் அவர்களை யகாதரித்துத் தன் வஸத்ரத் தைக் குத்தினுன்" என்கிறத்தை நினைப்பது. (திருமழிசைப் பிராமிதிஹாஸம்)

11. 'ஒரு வில்லால்' —

(நஞ்சேவகனார்)...நஞ்சியர் இப்பாட்டைக்கேட்டவென்று தம்பலே அதுஸந்தித் துப் போரா நிற்க, ஒரு ஸேவகனும் ஸதீயும் விவாதம் பண்ணின வளவிலே அவனுக்கு இவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு வித்தரான வார்த்தையை யநுஸந்திப்பது;— அதாகிறது - பிணங்கின வளவிலே உன்னால் என்னையென் செய்யலாம், ஏழைக்கும் பேதைக்கு மன்றோ சாமந்தனார் பத்திரங்கட்டிற் றென்றான்.

பட்டரை ஆச்ரயித்த சோழசிகாமணி பல்லவராயர்க்கு "ராமலக்ஷ்மண-குப்தா ணா" என்கிற ச்லோகத்தை யருளிச்செய்து கடற்கரையில் வெளியை நினைத்திருக்கு மென்றத்தை யநுஸந்திப்பது. அதைக் கூடக்கேட்டிருந்த நஞ்சியரும் பிள்ளை விழிப் பரையரும் நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தன தாஸருமாக இதுக்குச் சேர்ந்திருந்த தெனறு "இலை துணைமறறென்னெஞ்சே" என்கிற பாட்டை யநுஸந்தித்தார்கள். அது அப்பகநிகளான கூக்குத் தஞ்சம் சக்ரவர்த்தித் திருமகனென்கை.

12. 'நமனும் முற்கலனும் பேச' —

பண்டு முத்கலனென்பானொருவன் பாபப்ரசரனாய் வர்த்திக்கிற நாளிலே தேநுவை தாகம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, "க்ருஷ்ணய" என்று கொடுத்தது போப அவனு டைய மரணதசையிலே யமபடர் வந்து நெருக்கி யமன் பகலில்லை நினைதி சொல்ல யமன் தான் இவனை யெதிர் கொண்டு ஸம்பாவிக்க, "உன்னுடைய பாப என்னை நெருக் கிக் கொண்டுவர நீ ஸம்பாவினா நின்றாய், இதுக்கு ஹேதுவென்" என்று; "உன்னு டைய ப்ரபாவம் அவர்களுமறிந்தினி, நீயுமறிந்திலே, ஒருக்கால் திரு வாமத்தைச் சொன் னாய் காண்" என்று அதைப் ப்ரசமஸிக்க; இங்ஙனே ப்ரஸக்தாதுப்ரஸக்தமான வித்தை நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்ட வநந்தரம் அவ்விடந்தானே ப்ராப்ய பூமியாய்த் தென்று சொல்லிப் போருவதொரு கதையுண்டு; அதை யங்ங்கே சொல்லு கிறது.

12. 'நமனும் முற்கலனும் பேச' —

(அவனதாரரங்கமென்னது)...ஒருவனுடைய அந்திம ஸமயத்திலே திருமந்த் ரதையுபதேசித்து இத்தைச் சொல்லாயென்ன; அவனும் "ஆமாவில் சொல்லிப் பார்க் கிறேன்" என்று இத்தை அநேகமுநுச்சொல்லி அதுதன்னைச் சொல்லாதே செத்துப்

போனான். இரண்டும் அக்ஷரமொத்திருக்கச் செய்தே சொல்லவொட்டிற்றில்லையிறே பாப பலம் என்றருளிச்செய்வார்.

18. 'இனிதிரைத் திவலைமோத' —

(கண்ணனை)...யசோதைப் பிராட்டி பிள்ளை மனங்கன்றாமல் தீம்பிலே கைவள நும்படி வளர்த்த மொசுப்பெல்லாம் தோற்றியிருக்கும் பெரிய பெருமானைக் கண்டால் என்றும், வளிஷ்டாதிகளாலே ஸுகிஷிதராய் வாரந்து வடிந்த விரயமெல்லாம் தோற்றும்படியான சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்கும் நம்பெருமானைக் கண்டால் என்றும் பட்டரருளிச்செய்வார்.

19. 'குடதிசை முடியைவைத்து' —

(குணதிசை பாதம் நீட்டி) “ஆளவந்தார் திருவடிதொழ வெழுந்தருளினால் ‘துர்யோதனஸ்தாநம்’ என்று திருமுடிப் பக்கத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்தில் ஒரு நானுமெழுந்தருளியிருந்தறியார்; திருவாசலுக்குக்கிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை” என்று பட்டரருளிச் செய்வார்.

21. 'பணிவினால் மனம்தொன்றி' —

(பவளவாயரங்களுக்கு — பணிவினால் மனம்தொன்றி—துணிவினால் வாழ மாட்டா) இவ்விஷயத்தை யநுபவிக்கைக்கு வ்யவஸாயமே யாய்த்து வேண்டுவது. “வ்யவஸாயார்த்தே ப்ரஹ்மந்நாஸாதயதி தத்பரம்” என்று - ப்ரஹ்மப்ராப்திகுக் கண்ணழிவற்ற ஸாதநம் வ்யவஸாயங்காணென்று உபதேசித்தானாய்த்து-தன்னுசார்யனான வேதவ்யாஸனில் காட்டில் புருஷார்த்த ஸாதநத்திலே தெளிவுடையான ஐநகன்.

33. 'மெய்யெல்லாம் போகவிட்டு' —

(மெய்யெல்லாம்) ஐந்மவர்த்தத்தால் குறையநின்ற கைசிகன், “பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹித்தாரில் பொய்சொல்லக் கடவாரில்லைகாண்” என்று தன்னை பகழிக்க நினைத்த ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸனைக் குறித்துச் சொன்னானிறே பகவத் விஷயத்திலே நாலடிவர நிற்கையாலே.

37. 'தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர்குழ்' —

(ஒளியுளார் தாமே யன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார்)...தம்மையொழிய வ்யக்த்யந்தரத்திலேயும் ஒரு பந்தமுண்டென்றறி யிருக்கிறாரே, “ஸர்வேஷா மேவலோகாநாம்” இதயாதி. இச்சலோகநதான, தர்மபுதராதிகள் வனவாஸம் பண்ணுகிற ஆபத்தசையிலே கருஷ்ணனும் ஸத்யபாமைப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தைக்கேடட பராசராதி மஹர்ஷிகள் வந்து மார்க்கண்டேய பகவானைக்கண்டு பேரோலக்கமாக விருக்க; தர்மபுத்ரன, “இவ்வாபத்துக்காசவாஸ ஹேதுவாக எனக்கொரு நல்வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும்” என்று ரிஷிகளைக்கேட்க; அவர்கள் சொன்னவையடங்க பூர்வபகித்து ஸ்ரீமார்க்கண்டேயபகவான் எழுந்திருந்து சொன்னதாயிருக்கு மிச்சலோகம். பின்பு ச்ராமப்பிள்ளையுடைய ஆபத்தசையிலே பட்டர் அருளிச் செய்ததாயிருக்கும்.

37. 'தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர்குழ்' —

(அளியன் நம்பையலென்னார்)...மணக்கால் நம்பி நம்மாணி திருமகிழ்மாலைமார் வனுக்குத் திறவென்றாரிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் தம்பி அப்பிள்ளையாழ்வான் வாயாலே “மாணி” என்னப்பெற்றருன்னென்றாரிறே.

38. 'மேம்பொருள் போகவிட்டு' —

(உன் கடைத்தலையிருந்து)....திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை நலிந்தவனை வெட்டித் தானும் குத்திக் கொண்ட

படியைக் கண்டு, “ஒரு தேஹாத்மாபிமானியளவு இதுவானால் பரமசேதன் யமாதிகள் கையில் நம்மை விட்டுக்கொடான்” என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தானிறே.

41. ‘வானுளாரறியலாகா’ —

(ஏலும்)...பிறருடைய ஆர்த்தி காணில் மோஹிக்கில் மோஹிக்கு மத்தனை. ஸர்ப் பரஸ்யத்திலே யகப்பட்ட மண்கேத்தினுடைய ஆர்த்தியைக்கேட்டு இது ஆரறிந்து விடுவிக்கக் கூப்பிடுகிறதென்று ஆழ்வான் மோஹித்தான்; இப்படிப்பட்டவிவன் பர ஹிம்ஸையிலே இழிந்தானாகில் ஈசுவரன் பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோபாதி ஹிதருபமாயா யிற்றிருப்பது.

41. ‘வானுளாரறியலாகா’ —

(தருவரேல்) பகவத் ப்ரஸாதம் போலே ப்ரயோஜநாத்ர பரர்க்கும் பொதுவா யிருக்குமதன்றே இது, அலப்யலாபம் கிட்டிற்றாகில். ஒரு நாள் பட்டர் ப்ரஸந்ராய் ஜீயர்க்கு இட்ட ப்ரஸாதத்தை மினைப்பது.

42. ‘பழுதிலாவொழுகலாற்று’ —

(தொழுமினீர்)...விஹீரஜ்நமத்திலே பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணனுக்கு ரக்ஷகனாக் கங்கே கண்டோ மென்னில், கைசிக ஸம்பந்தம் ப்ராஹ்மணப்ரச்யுதியாலேவந்த ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்தவத்தை ப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக் கொடுக்கக் கண்டோமிதே.

43. ‘அமரவோரங்கமாறும்’ —

(தாம் புலையர்)...ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒரு காலத்திலே வைஷ்ணவனாகக் கதிகாரமுண்டு; இவன் உசரவேறித் தகர விழுந்தவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலுந் தண்ணியன் கர்மசண்டாள னிறே. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதஞ் சொன்ன ஸமந்நதரத்திலே ஆழ் வான பணித்தவார்த்தையை ஸமரிப்பது.

திருப்பள்ளி யெழுச்சி

10. ‘கடிமலர்க் கமலங்கள்’ —

(துடியிடையாரித்யாதி)...இத்தால்—பெரிய பெருமாள் சிவட்கென்ன வுணரு கைக்காகப் பழைய யமுனை நீராட்டை ஸமரிப்பிக்கிறார். “பெரிய பெருமானாகிறார்— க்ருஷ்ணன்; நம்பெருமாள்—சக்ரவர்த்தித் திருமகன் என்றருளிச் செய்வர்.

அமலகுதி பிரான்

1. ‘அமலகுதி பிரான்’ —

(விரையார் பொழில் வேங்கடவன்)...பெரியபெருமானைப் பாடாநிற்கத் திரு மலையிலே போவானென்னென்னில்; ஒருவனைக் கவிபாடும் போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே கவி பாடுவது. “பரமபதத்தில் நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கித் திரு வாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் திருமலையிலே தங்கிக் காணும் கோயிலுக்கு வந்தது” என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி.

(அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த வ்யாக்கியாநத்தில்)

(விரையார் பொழில் வேங்கடவன்) பிள்ளைதிருநறையூரையரைச் சிலர், “பெரிய பெருமானை யநுபவிக்க விழிந்தவர் திருவேங்கடமுடையான் பாடே போவானென்

படியைக் கண்டு, “ஒரு தேஹாத்மாபிமானியளவு இதுவா னால் பரமசேதன் யானிகள் கையில் நம்மை விட்டுக்கொடாள்” என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தாஸிறே.

41. ‘வானுளாரறியலாகா’ —

(எலும்)...பிறருடைய ஆர்த்தி காணில் மோஹிக்கில் மோஹிக்கு மத்தனை. ஸர்ப் பாய்ததிலே யகப்பட்ட மனக்கேத்தினுடைய ஆர்த்தியைக்கேட்டு இது ஆறிந்து விடுவீக்கை கூப்பிடுகிறதென்று ஆழ்வான் மோஹித்தான்: இப்படிப்பட்டவிவன் பர மிம்ஸையிலே இழிந்தானாகில் ஈசுவரன் பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோபாதி ஹிதருபமாயா பிறழிப்பது.

41. ‘வானுளாரறியலாகா’ —

(தருவரேல்) பகவத் ப்ரஸாதம் போலே ப்ரயோஜநாத்ர பரர்க்கும் பொதுவா யிருக்குமதன்றே இது, அலப்யலாபம் கிட்டிற்றுகில். ஒரு நாள் பட்டர் ப்ரஸந்ராய ஜயர்க்கு இட்ட ப்ரஸாதத்தை நினைப்பது.

42. ‘பழுதிலாவொழுகலாற்று’ —

(தொழுமினீர்)...நிலீநஜம்மத்திலே பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணனுக்கு ரக்ஷகனாக எங்கேகண்டோ மென்னில், கைசிக ஸம்பந்தம் ப்ராஹ்மணப்ரத்யுதிபாலேவந்த ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்தவத்தை ப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக் கொடுக்கக் கண்டொயிறே.

43. ‘அமாவோரங்கமாறும்’ —

(தாம் புலையர்)...ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒரு காலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக் கதினாமுண்டு; இவன் உசரவேறித் தகர விழுந்தவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலுந் தண்ணியன் கர்மசண்டாள னிறே. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதஞ் சொன்ன ஸமசந்தரத்திலே ஆழ் வான் பணித்தவார்த்தையை ஸமரிப்பது.

திருப்பள்ளி யெழுச்சி

10. ‘கடிமலர்க் கமலங்கள்’ —

(துடியிடைபாரித்யாதி)...இத்தால்—பெரிய பெருமாள் கைக்காயன் வுனரு கைக்காகப் பழைய யமுனை நீராட்டை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். “பெரிய பெருமானாகிறார்— க்ருஷ்ணன்; நம்பெருமாள்—சக்ரவர்த்தித் திருமகன் என்றருளிச் செய்யார்.

அமலகுதி பிரான்

1. ‘அமலகுதி பிரான்’ —

(விரையார் பொழில் வேங்கடவன்)...பெரியபெருமானைப் பாடாநிற்கத் திரு மலையிலே போவானென்னென்னில்; ஒருவனைக் கவிபாடும் போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே கவி பாடுவது. “பரமபதத்தில் நின்றும ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கித் திரு வாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலினறும் திருமலையிலே தங்கிக் காணும் கோயிலுக்கு வந்தது” என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி.

(அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த வ்யாக்கியானத்தில்)

(விரையார் பொழில் வேங்கடவன்) பிள்ளைதிருநறையூரையரைச் சிலர், “பெரிய பெருமானை யநுபவிக்க விழிந்தவர் திருவேங்கடமுடையான் பாடே” போவானென்

என்ன : ஆற்றிலே யமிழ்ந்துகிறவன் ஒருகாலத்தரையிலே யூன்றினால் பிழைக்கவாழே வென்று காலதாழ்க்குமாப்போலே, இவரும் பெரிய பெருமானாகிலே யமுதவிறவரையாகையாலே திருமலையிலே காலதாழ்ந்தார், அது மடுவாகிற தற்கிரியை வேறே சிலர் “பெரிய பெருமானாப்போடா” நிறக திருமலையிலே போனானென்பதென்றால் அவ்வாறே கேட்க. ஒருவனைக் கலியாணம் போது அவனுடைய வரத்து சொல்லிவிட்டு விட்டுப் பரமபதத்திலே விண்ணம் பூமிகுரையிலே தங்கி திருவாழ்வுபாடினான் என்று பூனைதான் பூனை என்றும் திருமலையிலே தங்கிக்காண் வந்தது” என்று சொல்லுகிறது.

2. ‘உவந்த வுள்ளத்தைய’ —

(அன்று நிரவந்திரசாரி) — [ராமோ ராமோ ராம இதி] பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே மீளுகிறதற்காக வுன்றிறே கிரவஹிப்பது.

3. ‘மந்திபாய்’ —

பின்னை அழகிய மணவாளரையார், பெருமாள் திருவடிகளிலேபுகு “நாயனே! அடியேன் திருவேங்கட முனையானேத் திருவடி தொழுது வரவேண்டுமென்று நினைப்பின்னே” என்று வுண்ணப்படுசெய்ய; “வாரீர்! அமலனாகியிரான் பெருக்கால் இசைசொல்லிக்காணீர்” என்று திருவுள்ளமாக; பின்னையும் ஒருக்கால் இவ்வையின் ணப்படு செய்யக் கேட்டருளி, இனிப்போகிலும்போம், இருக்கிலயிருமென்று திரு வுள்ளமானார்.

7. ‘கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்’ —

(கையினார்தயாதி) ... இருக்கோட்டியூரிலே அனந்தாழ்வான், பட்டரை, பூனை குண்டநாதன் தவிப்புஜனே சதுர்ப்புஜனே” என்று கேட்க; இரண்டினால்கொண்ட தவிப்புஜனாகில் பெரியபெருமானாய்போலே யிருக்கிறது, சதுர்ப்புஜனாகில் பெரியபெருமானாய்போலே யிருக்கிறது” என்றார்.

(அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வியாக்கியாந்தில்)

(கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்) ... பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிற காலத்திலே ஒரு விசேஷதிவஸத்தினன்று கோளரியாழ்வானைப் பார்த்து தெற்காழ்வார் சொன்னவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

திக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளியிருக்க அனந்தாழ்வான், பட்டரை, பூனை குண்டநாதன் தவிப்புஜனே சதுர்ப்புஜனே வென்று கேட்க; சதுர்ப்புஜனாக வடுக்கு மென்ன; இரண்டிலும் அழகியதே தெனன்; தவிப்புஜனாகில் பெரியபெருமானாப்போலே யிருக்கிறது, சதுர்ப்புஜனாகில் நம் பெருமானாப் போலே யிருக்கிறது என்றார்.

8. ‘பரியனாகிவந்த’ — (அழகியமண...)

(நீண்ட) பெரியபெருமானுடைய திருக் கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிற படிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறார் பட்டர். அனந்தாழ்வாரிய பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை மீதுக்குத் தண்ணீர் வாய்ப்பாரைமே யோலே நித்யஸூரிகளுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற பூனைதான் அனந்தாழ்வான் கண்களிரண்டாய், ராமக்குஷணத்தையதாரம் பண்ணி குவாரிதான் நினைத்தான். தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அலையாலம் முகம் கொடுத்து விஷயினிந்து வந்தபிழைத்து வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்குக் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரம் கிழித்தெடுத்த லல்லது எழத்திரேனென்று கோயிலிலே அர்ச்சாருபியாய் அவ்வவர் சைவத்திற் பாராதே முகம் கொடுத்துக்கொண்டு கிடக்கிற பெரியபெருமானுக்குப் பண்புண்டாய் யிருக்கவோ, இவருடைய கருவியைப் யார்த்தால் உடம்பமெல்லாம் தந்தால்

என்ன ; ஆற்றிலே யமிழ்ந்துகிறவன் ஒருகாலேத் தரையிலே யூன்றினால் பிழைக்கவாமோ வென்று கால்தாழ்க்குமாப்போலே, இவரும் பெரிய பெருமாளழகிலே யழுந்துகிறவராகையாலே திருமலையிலே கால்தாழ்ந்தார், அது மடுவாகிற தற்கிலில் ; வேறே சிலர், “பெரிய பெருமானைப் பாடா நிற்க திருமலையிலே போவானென்” என்று அவரைக் கேட்க; ஒருவனைக் கவிபாடும் போது அவனுடைய வரத்து சொல்லியிறே கவிபாடுவது, பரமபதத்திலே நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கி திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் திருமலையிலே தங்கிக்காண் வந்தது” என்றருளிச்செய்தார்.

2. ‘உவந்த வுள்ளத்தனாய்’ —

(அன்று நேர்ந்த நிசாசரர்)—[ராமோ ராமோ ராம இதி] பாதம் தலைக்கட்டுகையாலே மீளுகிறதித்தனையென்றிறே நிர்வஹிப்பது.

3. ‘மந்திபாய்’ —

பின்னை அழகிய மணவாளரையைர், பெருமாள் திருவடிகளிலேபுக்கு “நாயன்றே! அடியேன் திருவேங்கட முடையானைத் திருவடி தொழுது வரவேணுமென்று நினையா நின்றேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “வாரீர்! அமலகுதிபிரானே யொருக்கால் இசைசொல்லிக்காணீர்” என்று திருவுள்ளமாக; பின்னையும் ஒருக்கால் இசையை விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருளி, இனிப்போகிலும்போம், இருக்கிலுமிருமென்று திருவுள்ளமாணார்.

7. ‘கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்’ —

(கையினார்த்யாதி) ... திருக்கோட்டியூரிலே அனந்தாழ்வான், பட்டரை “ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் த்விபுஜனே சதுர்ப்புஜனே” என்று கேட்க, “இரண்டுமழகியதே; த்விபுஜனாகில் பெரியபெருமானைப் போலே யிருக்கிறது, சதுர்ப்புஜனாகில் நம்பெருமானைப்போலே யிருக்கிறது” என்றார்.

(அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வியாக்கியாந்தில்)

(கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்) ... பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிற காலத்திலே ஒரு விசேஷதிவஸத்தினன்று கோளரியாழ்வானைப் பார்த்து தெற்காழ்வார் சொன்னவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

திக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளியிருக்க அனந்தாழ்வான், பட்டரை, ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் த்விபுஜனே சதுர்ப்புஜனே வென்று கெட்க; சதுர்ப்புஜனாக வடுக்குமென்ன; இரண்டிலும் அழகியதே தென்ன; த்விபுஜனாகில் பெரியபெருமானைப்போலே யிருக்கிறது, சதுர்ப்புஜனாகில் நம் பெருமானைப் போலே யிருக்கிறது என்றார்.

8. ‘பரியனாகிவந்த’ — (அழகியமண...)

(நீண்ட) பெரியபெருமானுடைய திருக் கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிற படிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறார் பட்டர். அதாவது—பெரிய பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப் போலே நித்யஸூரிகளுக்கு முகங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கும் கண்களிரண்டாய், ராமக்ருஷ்ணதயவதாரம் பண்ணி குஹாதிகள் விதுராதிகள் தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அல்காலம் முகம் கொடுத்து விஷயீகரித்து, வந்தாப்போலே வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்குங் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரங் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரேனென்று கோயிலிலே அர்ச்சாரூபியாய் அவ்வவர் நிகர்ஷங்களைப் பாராதே முகங் கொடுத்துக்கொண்டு கிடக்கிற பெரியபெருமானுக்கும் கண்ணிரண்டாயிருக்கலோ, இவருடைய க்ஞையையப் யார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாக வேண்

டாவோ வென்று பார்த்து, எல்லாமண்டலங்களும் தங்களுக்கே யாகவேனுமென்றிருக்கும் ராஜாக்கள், முற்பட்ட தங்களுக்குப் பரத்யாஸந்நமான வன்னியரை யுறியச் செய்யுமாப் போலே, பெரிபெருமானுடைய அவயவாந்தரங்களடைய நாமே யாகவேனுமென்று, பரிசுவஸ்தங்களாயிருக்கிறன திருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்வருகே போவதற்குமுற்பட்ட அவற்றுடனே யகையெறிகுர்ப் போலே யாயிற்றுத் திருக்கண்கள் செவிகளளவும் நீண்டிருக்கிறபடி.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு

(பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்க்யான அவதாரிகையில்.)

ஸ்ரீ பிஷ்மா பக்கவிலே ஸகலார்த்தங் களையும் குறைவறக் கேட்ட தர்மபுத்ரன், “இவர்தமக் குத்தேச்யமாக ஸ்விகரித்த தத்வஹிதங்களே நமக்குத்தேச்யம்” என்று நினைத்து, “கோ தர்மஸ் ஸர்வதர்மானும் பவது: பரமோ மது:” என்று கேட்க, “ஏஷமே ஸர்வதர்மானும் தர்மோதிகதமோ மது:” என்று தன்னுடைய ருசிபரிகர்ஹிதமான அநிதத்தை யுபதேசித்தாரிறே.

தற்புராதேவியாரை, “ப்ரமாண ப்ராபல்யத்தாலேயோ எம்பெருமானே யாச்ரயணியன் என்று நீங்கள் பற்றிற்று” என்ன; “அது வென்றுமன்று, எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தேவதையை ஆச்ரயித்தாராகில், அதுவே யெங்களுக்குமாச்ரயணிய வஸ்துவாகக் கடவது” என்றான்.

“அநக: நித்யசத்ருக்ஷ:” என்றதுக்குப் ப்ரயோஜன மென்னென்னில், “ஸ்ரீசத்ருக்ஷம்வான் பெருமானுக்கு நல்வனாபடி, அவனையல்ல தறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது வேறென்றறியாதபடி யானான்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தார்.

1. ‘கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு’

(‘கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால், -) இவன்றன்னைக் கட்டுவது, “ஒரு பெண்ணைக்களவு கண்டான், ஊரை மூலையடியே நடத்தினான்” என்றிறே; “இவன் ஸாமான்யன்” என்று இடுமீடெல்லாம் இடுங்கோள்” என்றிருந்தான்.

(தென்குருகூர் நம்பி) “ஆசார்யர்களை ‘நம்பி’ என்னக் கற்பித்தார் ஸ்ரீ மதுரகவி களிறே” என்று ஜீயரருளிச்செய்வார்.

2. ‘நாவினால் நவற்றிற்பம்’

(அவன் பொன்னடி-மேவினேன்) ஒரு புருஷகார புரஸ்ஸரமாகவன்றிக்கே தத்நிரபேக்ஷமாக ஆச்ரயித்தேன். இங்கே, ஜீயர் வார்த்தையை யதுஸந்திப்பது.

(நாவினால் நவற்றிற்ப மெய்தினேன் மேவினேனான் பொன்னடி) இத்தையப் பின்சென்றிறே ஆளவந்தாரும், ஆசார்ய விஷயத்தை “அந்ர பரத்ராந் நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதியம்” என்றது.

3. ‘திரிதந்தாநிலும்’—

(அவதாரிகை) த்ரிபுராதேவியார், “வடகீழ் மூலையில் தத்வத்தையும் ‘ஆச்ரயணியம்’ என்று உடையவ ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ” என்றான்.

குணமலைப்பாடியுடையார், காங்கேயன் தெற்கேயெடுத்துவிட்டபோது பிள்ளை யாத்ந்நன்கே குறைவறுப்புச் சமைக்க, அவர் “உமக்கு வேண்டுவதென்” என்று கேட்க, இவர் “உம்மைக்கொண்டு பண்டேயுபகாரங் கொண்டோங்காணும்” என்ன; ஆவதென், என்னையறியாதே வருவதோருபகாரமுண்டோ” என்ன; “எங்களாசார்யர், ‘நான் கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனுலே’ என்றருளிச்செய்யக் கேட்டிருந் தோம், இதுக்கு மேற்பட்டதோருபகாரமுண்டோ நமக்கு” என்றார்.

உடையவர் வெள்ளை சாத்தியெழுந்தருளினகாலத்திலே, திருவடிகளில் ஸம்பந்த முடையாரை “பெருமானைத் திருவடித் தொழவேண்டா” என்று விலக்க, ஆழ்வாளை “நீராரேனுக்கும் விரோதியா, நீர்புக்குத்திருவடி தொழலாகாதோ” என்ன, “ஆதம் குணம் மோக்ஷஹேதுவென்றிருந்தோம், அது பந்தஹேதுவான பின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தைப்பறுத்துக் கொள்ளவோ” என்று மீண்டுயோகத்தார்.

4. ‘நன்மையால் மிக்க’—(அழகியமண...)

(நன்மையால்தயாகி) நன்மையால் மிகுதியாவது - “அபகாரமாவதாவது வஸு ஸாத்வேவ வர்த்ததே” என்கிறபடியே - அந்த அபகார பரானந்தமும் அபகார னூய்ப்போருகை, அதாகிறது. அவர்களாவில் குறைகானுதொழுகையிறே, இப்படியிருக்கிறவர்களாகிறார் - பிராட்டி கூரத்தாழ்வான் பேரல்வார்களிறே. ஏகாக்ஷிகாணி தொடக்கமான ராக்ஷஸி வர்க்கம் ஒவாம்லிருந்து தர்ஜந பர்தஸநாதிகள் பண்ணிபுருக்கச் செய்தேயும், “இவர்களை நலியவேணும்,” என்ற திருவடியோடே மறதலைத்து, “காரயம் சுருணமார்யேண” என்றப்போலே ஐந்தர் வ்யாகரண பண்டிதனுன் நீ, பிள்ளையும உன் ஐநம்ம் விடாமல் வார்த்தைசொன்னாய், இவர்களுடைய கண்ணநீர் கண்டால் கற்ற வனாவு கருணைபண்ணவன்றே வடுப்பது, நாட்டில் குற்றம் செய்யாமலிருக்கிறார் ஆரேனு முண்டோ, இவர்கள் தாம் குற்றஞ் செய்யிலன்றே இவ் விசாரம் வேண்டுவது, அவர்கள் ஏதேனும் வித்யதிக்கரம் பண்ணினார்களோ; நீ கற்ற பரப்பில் ‘நாயன் சொன்னது அடியான் செய்கை குற்றம்’ என்று ஒரு வசனங் கிடந்ததோ? இவர்கள் ராவணன் பரி கரமாய் அவனுக்குக் கைவழிமண்ணான வடியாருமாய் அவனுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலன சீலைகளுமாகா நின்றால் அவன் சொன்னத்தை மறுக்கலாமோ; பெருமான் உன்னை என்னைக் கண்டுவரவேன்று விட்டாரோ; ஸ்தரீவதம் பண்ணிவர வென்றுவிட்டாரோ; அப்படியே சொன்னாராகில் அவர் குற்றமாகிறது, நீ சொன்னாயாகில் அந்த வித்யதிக்கர மம் உன்னதாகிறது” என்று குணக்ரஹண்மபண்ணி ராக்ஷஸிகளை ரக்ஷித்தாவிற்றே பிராட்டி. ஆகையாலிறே இவள் கோஷ்டியைப்பற்ற ராமகோஷ்டி வகுதரையாயிற்று, அவயவங்களிலே ஹாநி பிறக்கும்படி அபசாரம் பண்ணின நாலூரானும், “நான் புக்கலோகம் புகவேணும்” என்றிறே ஆழ்வானபேகித்தது.

(என்னையாண்டிடும்) “பொலிந்து நின்றபிரான் பக்கலிலும் ஒருக்கால் போய் வாரீ” என்று உபதேசித்தார்” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

11. ‘அன்பன்றனை’—

(சொன்னசொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தம் காண்மினே) ... நம்பிதிருவழுதி வள நாடு தாஸர், “நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று - அவர்களிருந்த தேசங்காண் பரம பதம்” என்று சொல்லுவார். “உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்” என்னக்கடவதிறே. “கூரத்தாழ்வான் மகன் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரமும் பரம்பதமும் இடைச்சுவர்தள்ளி யொருபோகியாயிற்றுக்காண்” என்று பெற்றி பணித்தார்” என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வார்.

முதலாயிர வியாக்கியானம் பூர்த்தியாக

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலை

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சுன்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்—ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் வெள்ளை சாத்தியெழுந்தருளினகாலத்திலே, திருவடிகளில் ஸம்பந்த முடையாரை “பெருமானைத் திருவடித் தொழவேண்டா” என்று விலக்க, ஆழ்வானை “நீராரேனுக்கும் விரோதியோ, நீர்புக்குத்திருவடி தொழலாகாதோ” என்ன; “ஆதம் குணம் மோக்ஷஹேதுவென்றிருந்தோம், அது பந்தஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக் கொள்ளவோ” என்று மீண்டுபோந்தார்.

4. ‘நன்மையால் மிக்க’—(அழகியமண...)

(நன்மையாலித்யாதி)...நன்மையால் மிகுதியாவது - “அபகாரிஷ்வபி ஸதா ஸா துஸ் ஸாத்வேவ வர்த்ததே” என்கிறபடியே - அந்த அபகார பரளவிலும் உபகாரக னாய்ப்போருகை, அதாகிறது - அவர்களாவில் குறைகாணுதொழிகையிறே. இப்படி யிருக்கிறவர்களாகிறார் - பிராட்டி. கூரத்தாழ்வான் போல்வார்களிறே. ஏகாஶி, ஏககர்ணி தொடக்கமான ராக்ஷஸி வர்க்கம் ஓவாமலிருந்து தர்ஜந பர்த்ஸநாதிகள் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், “இவர்களை நலியவேணும்,” என்ற திருவடியோடே மறுதலைத்து, “கார் யம் சுருணமார்பேண” என்றாப்போலே ஐந்தர வ்யாகரண பண்டிதனை நீ, பின்னையும் உன் ஐந்மம் விடாமல் வார்த்தைசொன்னாய், இவர்களுடைய கண்ணநீர் கண்டால் கற்ற வனால் கருணைபண்ணவன்றோ வடுப்பது, நாட்டில் குற்றம் செய்யாமலிருக்கிறார் ஆரேனு முண்டோ, இவர்கள் தாம் குற்றஞ் செய்யலின்றோ இவ் விசாரம் வேண்டுவது, அவர் கள் ஏதேனும் வித்யதிக்கரமம் பண்ணினார்களோ; நீ கற்ற பரப்பில் ‘நாயன் சொன்னது அடியான் செய்கை குற்றம்’ என்று ஒரு வசனங் கிடந்ததோ? இவர்கள் ராவணன் பரி கரமாய் அவனுக்குக் கைவழிமண்ணான வடியாருமாய் அவனுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலன சீலைகளுமாகா நின்றால் அவன் சொன்னத்தை மறுக்கலாமோ; பெருமாள் உன்னை என்னைக் கண்டுவரவென்று விட்டாரோ; ஸ்தரீவதம் பண்ணிவர வென்றுவிட்டாரோ; அப்படியே சொன்னாராகில் அவர் குற்றமாகிறது, நீ சொன்னாயாகில் அந்த வித்யதிக்கர மம் உன்னதாகிறது” என்று குணக்ரஹணம்பண்ணி ராக்ஷஸிகளை ரக்ஷித்தாளிறே பிராட்டி. ஆகையாலிறே இவள் கோஷ்டியைப்பற்ற ராமகோஷ்டி வகுதரையாயிற்று. அவயவங்களிலே ஹாநி பிறக்கும்படி அபசாரம் பண்ணின நாலாரானும், “நான் புக்கலோகம் புகவேணும்” என்றிறே ஆழ்வானபேணித்தது.

(என்னையாண்டிடும்) “பொலிந்து நின்றபிரான் பக்கவிலும் ஒருக்கால் போய் வாரீர்” என்று உபதேசித்தார்” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

11. ‘அன்பன்றனை’—

(சொன்னசொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தம் காண்மினே) ... நம்பிதிருவழுதி வள நாடு தாஸர், “நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று - அவர்களிருந்த தேசங்காண் பரம பதம்” என்று சொல்லுவார். “உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்” என்னக்கடவதிறே. “கூரத்தாழ்வான் மகன் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரமும் பரமபதமும் இடைச்சுவர்தள்ளி யொருபோகியாயிற்றுக்காண்” என்று பெற்றறி பணித்தார்” என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வார்.

...

...

....

*

முதலாயிர வியாக்கியானம் பூர்த்தியாக

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலை

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்—ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலை

இரண்டாம் பகுதி

2. பெரிய திருமொழி யாசிரம்

முதற்பத்து—முதற்பாட்டு—வாடினேன் வாடி.

வல்லவாடி நம்பியார், பிள்ளை கிழக்கே முக்காத மாற்றிலை யெழுந்தருளி யிருக்கச் செய்தே, ஒரு திருக்கார்த்திகையிலே “புறம்பே சிலரைக்கேட்டால் எரியன்” என்றிருப்பார்கள், இது பரிஹரிக்க வல்லாருமில்லை: இத்தகச் சொல்லிவரக் காட்ட வேணும்” என்று ஓரான் கொடுத்து வரக்காட்டினார்; அது என்னென்பதென்னில்; “பெருமாள் கடலைச் சரணம் புகுகிற விடத்தில் ப்ராங்குதக்தவாதி நியமோபேதராய்க் கொண்டு சரணம் புக்கார், இதரோபாயங்களைப்பாதி ப்ராத்திஷ்டம் ஸஹாயங்கர ஸாபே ஷமோ?” என்று வரக்காட்ட; “அந்த உபாயத்துக்கு, உடன வந்தியாயிருப்ப தொன் றன்று, உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்தது; ராக்ஷஸ ஜாதியுராவார் தண்ணியராய் அநதிகாரிகளாயிருக்க, அவர்களிலே யொருவனுன பூவிபீஷணுழ்வானிறே “ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கத்துமர்ஹதி” என்று இவர்க்கு உபதேசித்தான்; அவன் பக்கல் நியதி கண்டிலோம், இவர் பக்கலிலே நியதி கண்டோம்; இத்தால் சொல்லிறையிற்தென் னென்றால்: அநதிகாரியானவனுக்கு அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அநதிகாரியானவனுக்கு அநதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்ற நின்றநிலையிலே அநதிகாரிகளா மித்தனை: ஸர்வாதிகார பென்றபடி.

2. (அவ்விடத்திலேயே)

“திருமந்தரம் சொல்லும்போது ப்ரயதராய்க்கொண்டு சொல்லவேணுமோ வேண்டாவோ?” என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, “வேண்டா” என்றருளிச் செய்தார். “கங்கையாடப் போமவனுக்கு நடுவேயொரு உவர்க்குழியிலே முழுசிப்போக வேணுமோ? இந்நன்மை யெல்லாமுண்டாக்கப் புகுகிறது, கீழ் அப்பாக்கயாத மித்தனை யும் போக்கமாட்டாதோ?” என்றருளிச் செய்தார்.

1-1-2. ஆவியே யமுதே.

(என நினைந்து) “இப்புடைகளில் நினைப்பது அநேகத்தையிறே” என்றுபிறு ஜீயர் அருளிச்செய்வது. பிள்ளை “இங்ஙன் நினைந்து வாய் விடமாட்டாதே” நினை தொறும் சொல்லும் தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் என்று இங்ஙனே சொல்லலாமோ” என்று ஜீயர்க்கு விண்ணப்பம் செய்ய, “நீர் இவரிலும் பக்தராயிருந்தீர்” என்றருளிச் செய்தார்.

(விவரணம்) விஷயாந்தரங்களி லீடுபட்டவன் தானாகத்த காதுமார்களை ஆவியேயென்றும் அமுதேயென்றும் நினைத்துக்கொண்டு உருகி என்பதாக நஞ்

சீயர் கொண்ட பொருள். மூலத்தில் (என) என்பதற்கு (என்று) என்று பொருள் கொண்டபடி. நம்பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றின பொருளோ வென்னில்; என—என்று சொல்ல, நினைந்து—எண்ணினவாதே; உருகி—அதையும் வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் உடை குலைப்பட்டு, என்பதாக.

1 - 1 - 8. கற்றிலேன் கலைகள்.

“ஒருவனுக்கு பகவத் ஸம்பந்தமுண்டு இல்லை என்று தனக்கே அறியலாம்” என்று பலகாலும் அருளிச் செய்வர் ஜீயர். ஒருவன் நோவுபடக் கண்டால் “ஐயோ!” என்று இரக்கம் பிறந்திருக்கில், “நமக்கு பகவத் ஸம்பந்த முண்டு” என்றறியலாம்; “அத்தனையும் வேணும்” என்றிருந்தானாகில், “நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தமில்லை” என்றிருக்கலாம்.

1 - 1 - 9. குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும்.

கோவிர்தஸ்வாமி, தன்னைக் கண்டவந்தாரம் “நான் கூடப் போருவேன்” என்ன; அவனுடைய முன்புத்தை நினைவையறிந்து, “நீ யிங்கேயிருந்து சிறிது நாள நுபவித்து வா” என்று போனானிறே.

(மேலே 5-8-5—*மாகமா நிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சு மென்ற பாட்டிலே இது விசதம்.)

1 - 2 - 6. பணங்க ளாயிரமுடைய.

“திருவநந்தாழ்வான் மடியிலும், திருவடி சிறகின் கீழும், ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பினுள்ளுங்காண் இத்தத்வம் வளருவது” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும் வார்த்தை.

(இதனால் எம்பெரு ளானுடைய பாரதந்தர்யருசி விளக்கப்பட்டதாம்.)

1 - 2 - 10. கரிய மாமுகில்.

(வரையெனப் பெயர்தரு) அம்மலைப் பாம்புகளானவை அவற்றுக்கஞ்சி மலை போலே பேர்ந்துபோய் புற்றிலே புகாநிற்கு மென்று; “காருடைய மின்னென்று புற்றடையும்” என்றும், “பரந்த தலையுடைய நாகம் வாரணத்தை யஞ்சி யொளிக்கும்” என்கிற ப்ரஸீத்தியாலும், இப்படி “புற்றிலே யடையும்” என்றருளிச் செய்வர் ஜீயர். “இதுவோ இதுக்கருளிச் செய்யும்படி?” என்று பிள்ளை கேட்டருள; “நீரிப் படி கேட்கும்போது ஒன்றை நினைத்தல்லது கேளீர், அத்தைக் சொல்லும்” என்ன; “பெயருகையாகிறதுதான் போக்குவரத்து இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயயிற்றிருப்பது; இனித்தான் மலைக்குச் சிறப்புச் சொல்லுமவர்கள் ‘மலைப்பாம்புகள் ஆணையை விழுங்கும்’ என்னக் கடவர்கள்; ஆகையாலே, கரியமா முகில் படலங்கள் கிடந்து முழங்குகிறவற்றைப் பெரிய மாசுணமானது ஆணையாகப் புத்தி பண்ணி ஆயிஷார்த்த மாக மலை பேர்ந்தாற் போலே கால் வாங்கிவந்து கிட்டாநிற்கு மாயிற்று என்றாமே” என்ன; “அதுவேயிறே பொருள்” என்று போரக் கொண்டாடியருளினார் என்றருளிச் செய்வர்.

(விவரணம்.) சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப் பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஓடிப் போய்விடு மென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை யணுகி விழுங்கிவிடுமென்றும் தமிழ் நூல்களால் தெரிகின்றது. ‘திரையன்பாட்டு’ என்ற ஓர் பழைய நூலில் “கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தியிடங் கொண்டறைதல் திண்ணமென்றஞ்சி, படங் கொள் பாம்பும் விடரகம் புகூஉம் தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்ற தனால் மாகணம் களிற்றைக் கண்டு அஞ்சி யொளிக்கு மென்பது தெரிகின்றது. “ஞால் வாய்க் களிற்று பார்த்தப் பட்டெனத், துஞ்சாத் துயரத்தஞ்சு பிடிப்புகல், நெடுவரை

விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிற்றந்தேர்ரே” என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், “பரியகன்றிறை அரவு விழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரியமிடற்றார் செய்ய மேனிக்கயிலை மலையாரே” என்று தேவாரத்திலும் [தேவாரம்-திருக்கயிலாயம். முதல் திருமுறை இரண்டாம்பாட்டு], “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றெடு மெடுத்திடன் விழுங்கும் கரிய மாசுணம் கற்றறிந்தவரெனவடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாழ்மிதித்தேறப், படிகள் தாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்” என்று கம்பராமாயணத்திலும் [அயோத்-சித்திரகூடப்படலம்-34] உள்ள பாட்டுக்களால் மாசுணம் யானையை விழுங்கும் என்பது தெரிகின்றது. அஞ்சியொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருத்தலால் “களிநென்று பெரிய மாசுணம் வரையெனப் பெயர் தரு” என்கிற இவ்விடத்திற்கு—மாசுணங்கள் மேகங்களை நோக்கி யானையாக ப்ரமித்து அவற்றை விழுங்குதற்காக மலை பெயரு மாபோலே பெயர்ந்து கிட்டவருகின்ற—என்று பொருள் கொள்ளுதல் நன்கு பொருந்து மென்க.)*

2. (அவ்விடத்திலேயே)

(அரிய இன்னிசை) “திருமங்கையாழ்வார் தம் திருவாயாலே அரியனின்னிசை என்பதாக!” என்றருளிச் செய்வார்.

ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையர் சிலரோடே பிணங்கி, கையில் நாளத்தைப் பொகட்டு, “வாலிமாவலத்தை என்னோடே இசை சொல்லிப்போ” என்றாராம். வாது பாட்டாகப் பாடுமது என்று ப்ரஸித்தமிறே.

1 - 3 - 1. முற்ற மூத்து.

(அவதாரிகை) பட்டரை ஒரு வ்யாபாரி, “இது அல்பம் அஸ்த்திரம்” என்று இத்தை த்யாஜ்யமாக நினைத்திரா நின்றார்கள் சிலர், ‘காண்கிற ஷடம்புக் கவ்வருகில்லை’ என்று இதுதன்னிலே போக்யதா புத்தி பண்ணியிரா நின்றார்கள் சிலர்; ஒன்றைப் பற்றி இவையிரண்டும் நடக்கிறபடி யெங்ஙனே” என்று கேட்க, “பாக்யாதிகர்க்கு இதினுடைய தோஷதர்சனத்தைக் கொண்டு கைவிடுகைக்கு முடனாம், பாக்யஹீகர்க்கு இதிலே போக்யதா புத்தி பண்ணி அகர்த்தப் படுகைக்கு முடனாய்ப்படி அவ்வாறுதைய புண்யபாபங்களை யிட்டு அதுக்கஞ்ஞபமாகக் காணுமித்தைப் பண்ணிற்று” என்றருளிச் செய்வார்.

2. (அவ்விடத்திலேயே)

ஐயர் ஸம்ந்யஸித்தருளுகிறவன்று “தண்டதாரணம் பண்ணுகிற மந்த்ரம், ‘நீயெனக்கு மித்ரமாய் எல்லாரசுனங்களும் பண்ணவேணும்’ என்னயிற்றிருப்பது. அதைக் கேட்டு, ‘ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வசக்தி பரமசேதகன் பசார்யன் முன்னாக இவ்வார்த்தை சொல்லிவைத்து, இத்தையும் இவ்வார்த்தை சொல்லும்படியான இவ்வாச்ரம ப்ராப்திதானேன்’ என்றிருந்தேன் காண்” என்றருளிச் செய்வார்.

[“सखा मा गोपाय” என்பது த்ரிதண்டதாரண மந்த்ரம்.]

1 - 3 - 5. பண்டு காமரான வாலும்.

(ஊன்றி-யூன்றி) பிள்ளையழகிய மணவாளவரையர் இதுக்கு பட்டரருளிச் செய்தாராகச் சொன்னபடி. “ஒருகால் சரீரம் ஸத்திதிக்க வேண்டாமளவும் ஊன்ற மாட்டானே, தன்கையில் மிடுக்கில்லாமையாலே, பலகா லித்தை பெடுத்தெடுத்து இடா நிற்கும்” என்று.

(இங்கு அரும்பதவுரை காண்க.)

1 - 4 - 8. மான்முனிந் தொருகால்.

(தவமித்யாதி) தவம் புரிந்துயர்ந்த மாமுனி கொணர்ந்த வென்கிறது—விச்வாமிதரனை. அவன் ஸுத்திரியனுயிருக்கச் செய்தேயும் தபோபலத்தால் ப்ரஹ்மரிஷி யானானிறே. அவன் பெருமானையும் இளையபெருமானையும் நடத்திவந்தது வந்தது அக் கரைமேல் யுகையாலே அத்தைச் சொல்லிற்குகவுமாம். தவம் புரிந்து செய்து உயர்ந்த வென்றியும். இதுக்கு ஸ்ரீபராங்குசதாஸர், “ஜ்யாதிமதவாஸிதாஸர் என்கு பாடத்தைப்பண்ணி அதனுடைய ப்ரபாவத்தைப் பிள்ளைகளைச் சொல்லிக்கொடுக்கிறானிறே. அதனாகச் சொல்லிற்குகவுமாமே” என்றார். இவ்விதமாகத், பலம் போவதற்கு” என்றருளிச் செய்வார்.

[விவரணம்: *தவம் புரிந்துயர்ந்த மாமுனிகொணர்ந்த கங்கை என்பதற்கு—புரேத முனிவனால் கொண்டு வரப்பட்ட கங்கை என்கிற பெருமையென்று உண்டு; ஆனாலும் ‘தவம்புரிந்து உயர்ந்த’ என்ற சொல் நலத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும் பொருளாவது—விச்வாமிதரன் ஸுத்திரியனுயிருக்கச் செய்தேயும் தவம்புரிந்து ப்ரஹ்மரிஷித்வமாகிற உயர்த்தி பெற்றனனாகலால் தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனியென்று அவனைச் சொல்லுகிறது. அவன் கொணர்ந்த கங்கை யென்றது—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தன்னுடைய யஜ்ஞரக்ஷணர்த்தமாக அழைத்துக்கொண்டு போனபோது கங்கையின் வரலாறுகளைச் சொல்லிக்கொண்டே கங்கைக் கரைமேல் அழைத்துக் கொண்டு போயினனாகலால்; தவம்புரிந்துயர்ந்த விச்வாமிதர முனிவனால் (ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத்) தன்கரையிது கொண்டு வரப்பெற்ற கங்கை—என்ற தாயிற்று. இங்ஙனே பொருள் கொள்வது அரியவழி யென்றெண்ணின ஸ்ரீபராங்குச தாஸரென்பவர் “மாமுனி புகன்ற கங்கையின் கரைமேல் என்று பாடத்தை மாற்றிக் கொண்டால் நன்றாகுமே” என்றாராம்; அதை நம்பிள்ளை கேட்டருளி “உள்ள பாடத் திற்குநாம் பொருளுரைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமே யன்றி இவ்வாதொருபாடத் தைக் கற்பிக்கவல்லோமல்லோம்” என்றருளிச் செய்தாராம்.

1 - 4 - 10. வருந்திரை மணிநீர்

“அறிவுடையார் அபுருஷார்த்தமென்று காற்கடைக் கொண்ட ஐச்வர்யத்தை வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை” என்றும் ‘போந்தேன்’ என்றும் வீதராகராய்ப் போந்தவிவர், இப்போது ஐச்வர்யத்தைப் பலமாகச் சொல்லுவானென்?” என்று ஜ்யாப் பட்டரைக்கேட்க, “திருமங்கையாழ்வா ரவதரித்த பின்பு, த்யாஜ்யமான ஐச்வர்யமும் பரமபுருஷார்த்தத்துக்குள்ளே புகுபுப் போயிற்றுக் காணும்; ‘ஈச்வரனே யாகவுமாம், நித்ய ஸூரிகளே யாகவுமாம், ராஜாவாகவுமாய், பறித்து பாகவத சேஷமாக்கலாமாகில்’ என்றாமிவரிருப்பது” என்றருளிச் செய்தாராம்.

1 - 9 - 2. மானேய் கண்மடவார்

ஸ்ரீராமாயணத்திலே கைகேயியை “நீ யென்ன நரகத்திலே புகக்கடவை” என்றுண்டு; அவ்விடத்தை வாசியா நிற்க, நம்பிள்ளை, “முன்பே ஸ்ருஷ்டமான நரகங்கள் பேரா தென்கிறதோ” என்ன; “அழிதாக்கச் சொல்லிற்று” என்று ஜ்யாருளிச் செய்தார்.

2 - 4 - 1. தையலாள் மேல்.

திரியட்டும் ராமாவதாரம் அநுவர்த்தித்தபடி; பட்டரோபாதியும் போருமாய்த் திவர்க்கு அவ்வவதாரத்தில் பக்ஷபாதம்.

சிறியாத்தான், பட்டர் ராமாவதாரத்திலே பக்ஷபதித் திருப்பென்று அருளிச் செய்யும் வார்த்தை கேட்கைக்காகப் “பெருமானுக்கு எல்லாவேற்றமு முண்டாகிலும்

1 - 4 - 8. மான்முனிந் தொருகால்.

(தவமித்யாதி) தவம் புரிந்துயர்ந்த மாமுனி கொணர்ந்த வென்கிறது—விச்வாமித்ரனே. அவன் கூத்திரியனுயிருக்கச் செய்கேயும் தபோபலத்தாலே ப்ரஹ்மரிஷி யானானிறே. அவன் பெருமானையும் இளையபெருமானையும் நடத்திக்கொண்டு வந்தது அக்கரையே யாகையாலே அததைச் சொல்லிற்குகவுமாம். தபஸஸைச் செய்து உயர்ந்த வென்றபடி. இதுக்கு ஸ்ரீபராங்குசதாஸர், “ஜ்யா! ‘மாமுனி புகன்ற’ என்று பாடபேதத்தைப்பண்ணி அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுபோந்தானிறே, அததைச் சொல்லிற்குகவுமாமே” என்ன; “அது நமக்கு பலம்போராது” என்றருளிச் செய்வார்.

[விவரணம்: *தவம் புரிந்துயர்ந்த மாமுனிகொணர்ந்த கங்கை* என்பதற்கு—பரேத முனிவனால் கொண்டு வரப்பட்ட கங்கை என்கிற பொருளொன்று உண்டு; ஆனாலும் ‘தவம்புரிந்து உயர்ந்த’ என்ற சொல் நலத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும் பொருளாவது—விச்வாமித்ரன் கூத்திரியனுயிருக்கச் செய்தேயும் தவம்புரிந்து ப்ரஹ்மரிஷித்வமாகிற உயர்த்தி பெற்றனனாதலால் தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனியென்று அவனைச் சொல்லுகிறது. அவன் கொணர்ந்த கங்கை யென்றது—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தன்னுடைய யஜ்ஞரக்ஷணூர்த்தமாக அழைத்துக்கொண்டு போனபோது கங்கையின் வரலாறுகளைச் சொல்லிக்கொண்டே கங்கைக் கரைமேல் அழைத்துக் கொண்டு போயினனாதலால்; தவம்புரிந்துயர்ந்த விச்வாமித்ர முனிவனால் (ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத்) தன்கரைமீது கொண்டு வரப்பெற்ற கங்கை—என்றதாயிற்று. இங்ஙனே பொருள் கொள்வது அரியவழி யென்றெண்ணின ஸ்ரீபராங்குச தாஸரென்பவர் “மாமுனி புகன்ற கங்கையின் கரைமேல் என்று பாடத்தை மாற்றிக் கொண்டால் நன்றாகுமே” என்றாராம்; அதை நம்பிள்ளை கேட்டருளி “உள்ள பாடத்திற்கு நாம் பொருளுரைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமே யன்றி இல்லாததொரு பாடத்தைக் கற்பிக்கவல்லோமல்லோம்” என்றருளிச் செய்தாராம்.

1 - 4 - 10. வருந்திரை மணிநீர்

“அறிவுடையார் அபுருஷார்த்தமென்று காற்கடைக் கொண்ட ஐச்வர்யத்தை வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை” என்றும் ‘போந்தேன்’ என்றும் வீதராகராய்ப் போந்தவிவர், இப்போது ஐச்வர்யத்தைப் பலமாகச் சொல்லுவானென்?” என்று ஜ்யர் பட்டரைக்கேட்க, “திருமங்கையாழ்வா ரவதரித்த பின்பு, த்யாஜ்யமான ஐச்வர்யமும் பரமபுருஷார்த்தத்துக்குள்ளே புக்குப் போயிற்றுக் காணும்; ‘ஈச்வரனே யாகவுமாம், நித்ய ஸூரிகளே யாகவுமாம், ராஜாவாகவுமாய், பறித்து பாகவத சேஷமாக்கலாமாகில்’ என்றாமிவரிருப்பது” என்றருளிச் செய்தாராம்.

1 - 9 - 2. மானேய் கண்மடவார்

ஸ்ரீராமாயணத்திலே கைகேயியை “நீ யென்ன நரகத்திலே புகக்கடவை” என்றுண்டு; அவ்விடத்தை வாசியா நிற்க, நம்பிள்ளை, “முன்பே ஸ்ருஷ்டமான நரகங்கள் பேரா தென்கிறதோ” என்ன; “அழிதாக்கச் சொல்லிற்று” என்று ஜ்யரருளிச் செய்தார்.

2 - 4 - 1. தையலாள் மேல்.

திரியட்டும் ராமாவதாரம் அநுவர்த்தித்தபடி; பட்டரோபாதியும் போருமாய்த் திவர்க்கு அவ்வவதாரத்தில் பக்ஷபாதம்.

சிறியாத்தான், பட்டர் ராமாவதாரத்திலே பக்ஷபதித் திருப்பரென்று அருளிச் செய்யும் வார்த்தை கேட்கைக்காகப் “பெருமானுக்கு எல்லாவேற்றமு முண்டாகிலும்

ஆசரிதார்த்தமாகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன இவ்வேற்ற மல்லையே” என்ன “அவர் போகாமையல்ல, பிறப்பில் குற்றங்காணும்” என்றருளிச் செய்தார்.

இங்ஙவாகு, வம்சயர்கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோகவிடுவாரைக் கிடையாதே; அவ்வவதாரத்திலே திருவடி அங்கே போவது இங்கே வருவதாய்க் கொண்டு வார்த்தை சொல்லித்திரிந்த ஏற்றத்தைக் கண்டு நாமுமிப்படி ஆசரிதர்க்காகத் தூதுபோகப் பெற்றிலோமென்று செவி சிபாய்ந்திருந்தது; அதுக்காகவிடே பின்னை வந்தவதரித்து ஆசரிதர்க்காகத் தூது போய்த்தது. ஸுத்திரியனென்று நிச்சயிக்கில் தூது போகவிடு வாரில்லை யென்று அத்தை மறைத்திறே வளர்ந்தது, அபிஷித்த ஸுத்திரியவம்சத்தில் பிறக்கில் தூது போகவிடுவாரைக் கிடையாதே.

2 - 3 - 6. அந்தகன் சிறுவன்.

“ஆண்பிள்ளைகளான பர்த்தாக்கள் ஸந்திஷிதராயிருக்க தூரஸ்த்தனைக் க்ருஷ்ணன் பேரைச் செல்லுலுவானென்” என்று எம்பாரைக் கேட்க, அறிந்தோமே! முன்பே சில ஸுருஸுரு கேட்டு வைத்தான்போலே காணும் *மஹத்யாபதி ஸம்பரபத்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:* என்று. இது தன்னை பட்டரைக்கேட்க, “பர்த்தாவின் கையைப் பிடித்துப் போகாரின்றாலும் இடறினால் அம்மே! என்னக் கடவதுகான்” என்றருளிச் செய்தார். அதாயிருக்கச் செய்தே விசைப்புக் கிடந்தபடி காணும்.

2 - 4 - 6. பாராருலகும்.

(அலையித்யாதி) இவ்விடத்துக்குப் பொருள் அழகப் பெருமானரையர் பலரை யுங் கேட்டுக் கொடு திரிந்தாராய், நம்முடையவர்களிலே சிலர் “ஸ்ரீவேச்வரனைச் சொல்லுகிறது காணும்” என்று விட்டார்கள்.

[விவரணம்: மூலத்தில் “அலை நீருலகுக்கு அரசாகிய அப்பேராணை முனிந்த” என்றிருக்கிறது. அப்பேராண் என்பது யாரைக் குறிக்கிறதென்று கேள்வி. பரசுராமன் தசரதராமனை முனிந்துவந்தவனாகையாலே பெருமானைக் குறிக்கிறதென்று சிலர் மேலெழச் சொல்லிவிட்டார்களாம். இங்கு ஸ்ரீராமனுடைய ப்ரஸ்தாவமில்லை. பொதுவாக ஸுத்திரியர்களின் ப்ரஸ்தாவமே யுள்ளதென்று ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம். ‘அப்பேராணை’ என்று பாடமிராமல் (அப்பேரான்) என்று பாடம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை கொண்டதாகச் சில பெரியார் கூறுவர்.

2 - 5 - 3. உடம்புருவில் முன்றொன்றாய்.

(வரையித்யாதி) இவ்விடத்துக்கு பட்டரருளிச் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிதே. இவ்விடத்துக்கு ஜீயரருளிச் செய்யா நிற்க, பின்னை அடியை மாணவாளப்பெருமானரையர் ஸ்மரிப்பித்தருளின வார்த்தை யாயிற்று; “மலைமீல் காட்டிலே யுண்டான தபாகங்களிலே கன்றுகள் பின்னேபோயினைத்து வந்து தண்ணீர் குடிக்கப் புக்கால் இளங்கன்றுகளாகையாலே நீரிலே முன்னே யிறங்கிக்குடிக்க பயப்படுமே, அத்தை நீட்டுகைக்குத் தான் பின்னே கையைக் கட்டிக் கவிழ்ந்து கின்று தண்ணீர்முது செய்யுமாயிற்று.” ஜாதிப்ரயுக்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னபடி.

2 - 5 - 8. பெண்ணாகி மின்னமுதம்.

ஸ்ரீவேச்வரனாகிறான்—தன்னை ஆசுரயித்தார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுப்பவ னொருவனென்று கொண்டு அவனுடைய நீர்மையைச் சொல்லுகைக்காக, அல்லாதார்க்கு உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லா நிற்கும் ப்ரமாணங்கள்; அவர்கள் தாங்களும் புழுக்குறித்த தெழுத்தாமா போலே சிலவற்றைத் தோற்றச் செய்யும்; அவற்றைக் கண்டு இவர்கள் பக்கவிலேயும் குவாலுண்டு என்று நாட்டார் ப்ரமிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்; ஆக, ப்ரமாணகதி யிருந்தபடியாலும், சேதநர் மந்தமதிகளா யிருந்தபடியா

லும், இவற்றின் தாத்தாய்மறியாதே *ஸம்ஸார ஸகாரம்* என்று சொல்லுகிற கடலிலே புகுபு போமித்தனையிறே அவற்றை யநுஸந்தித்துச் சொன்ன இவ்வாழ்வார்கள் சொல்லிவருகில்” என்று பட்டரருளிச் செய்தார்.

2 - 6 - 1. நண்ணுதவாளவுணரிடை.

(நண்ணுத) ஸ்ரீவிதூர் பட்டது படுகிறாய்த்து நடுவேயிவர். *ஸம்ஸ்ப்ருசந் ஆஸநம் செளரேர் மஹாமதிருபாவிசத்* என்றதிறே. கடல் கடங்கிப்போலே கலங்கும்போலே காணும் மஹாமதிகளென்று. தூயோதந்க்ருஹத்திலே எழுந்தருளின போது பொய்யாஸனமும் வஞ்சனமுமாய்ப் புகுந்த பரமாதத்தை நினைத்தருகினயா போலே ‘நாமும் ஒருகுலையில் காயன்றோ? நாமும் ஸம்ஸாரிகளிலே யொருவரான பின்பு நம்மைத்தான் விச்வளிக்க வொண்ணுமோ?’ என்று தம்மை அதிகங்கைபண்ணின படியாலே தாம் படுத்த படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே. பிள்ளை யுறங்காவில்லி தாஸர் பெருமானெழுந்தருளப் புக்கால் சொட்டை முட்டியிலே கையைவைத்துக் கொடு ஸேவிப்பாராம், ஒருவரிடறுதல் போதல் செய்ததாகில் தம்மை முடித்துக் கொள்வாராக, அத்தையநுஸந்தித்து நம்முதலிகள் இவரை மஹாமதிக ளென்றமழைப்பது. கலங்குகை போலேகாணும் மஹாமதிகளாவது, அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணுவார்க் கெல்லாம் பேராய்க் கொள்ளீர் மஹாமதிகளென்று.

“கிழக்கே ஐயாற்றிலே யாதவராயர் வந்திருக்க, ஜீயர் என்னை இறையிலிக் காரியத்துக்காக அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடப் போகவிட்டார், நானவன் கூடத்திலே வந்து அவைரம் பார்த்திருக்கச் செய்தே பலரும் வந்தென்னை யநுவர்த்திக்கக் கண்டவாறே, அங்கே மஹாமஹேச்வரனா யிருப்பா னொருபையல், ‘பிள்ளாய்! நீர் பொருளுக்குக் கடலீர் என்று கேட்டோம், எங்களுடையவற்றிலே ‘அரியல்லால் தேவியில்லை’ என்றுண்டாயிருந்தது, அதுக்குப் பொருள் சொல்லவேணும்’ என்ன; ‘நாவிதுக்கு அதிகரித்தே னொருவனல்லேன்’ என்ன, ‘ஆகிலும் எல்லாந் தெரிதிராதோ உமக்கு?’ என்ன, ‘நீதான் தேவர்க்கொரு உத்கர்ஷத்தையும் ஈச்வரனுக்கொரு அபகர்ஷத்தையும் நினைத்துக் கேட்கிறாயாகில் புருஷோத்தமனென்று புராணங்களில் சொல்லாநிற்க, ஆச்ரிதார்த்தமாக அவன் தன்னை அழிய மாறினானென்றால் இது அவனுக்கு குணயவா மித்தனையல்லது தோஷாய வாகாது. இனி ஆண்பிள்ளைச் சோறாள்வியை ஸதீ என்று தொடர்ந்து. திரிவாரைப்போலே தொடர்ந்து திரியா நின்றார் என்று தேவரை அஜ்ஞராக்குவதிற் காட்டில் இது சொன்னவன் அநாப்தன் அஜ்ஞன் என்றிருக்க வமையாதோ?’ என்று சொன்னேன்” என்றருளிச் செய்தார்.

2 - 6 - 4. விண்டாரை வென்றாவி.

“பெருமாள் *ந த்யஜேயம் கதஞ்சந* *ஏதத் வ்ரதம் மம* என்று நின்றார்; மஹாராஜர் *வத்யதாம்* என்றே நின்றார்” என்று இவ்விடத்துக்கு பட்டரருளிச் செய்யும்படி.

2 - 6 - 6. புலன்கொள் நிதிக்குவையோடு.

(வலங்கொள் மனத்தாரவரை) “பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டருமாக ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணும்போது நான் பின்னே போனேன்; நம்மைப்போலே தேவைக்குப் பரகுபரகென்று வருகை யன்றிக்கே திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணிலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக் கொடுபோகும்படிகான்” என்று நஞ்சீயரருளிச் செய்வார்.

2 - 7 - 2. துளம் படு முறுவல்.

“துளம் என்று பீலிக்காம்பைச் சொல்லுகிறது” என்று ஒருதமிழன் சொன்னுதுக ஜீயரருளிச் செய்வார்” என்றருளிச் செய்வார்.

(அவ்விடத்திலேயே) (இளம்படி யிவளுக்கு) பட்டரூளிச் செய்தாராகப் ப்ரளித்தமிறே, “உண்ணவும் பொருதே பட்டினி விடவும் பொருதேயிருக்கும் ஸுகுமாரரைப் போலே, அதிகமான ஸம்சலேஷ விச்சலேஷம் பொறுக்கமாட்டாதபடியான திருமங்கையாழ்வார் மார்த்தவ ரிருக்கும்படி” என்று.

2 - 7 - 6. தன்குடிக்கேதும்.

நம்குடி என்னுதே ‘தன்குடி’ என்கிறாளாயிற்று “எம்பெருமானார் தர்சனம்” என னுமாபோலே, நம் ப்ரதிபத்தியாலே சொன்னோமாகை யன்றிக்கே பெருமாளே “இராமாநுசனுடையார்” என்ற யருளிச்செய்வார். “பெருவிலையான ரத்னத்தை நடுவ இட்டுக் கோத்தால் முன்னும் பின்னு மொக்கவிலை போமாபோலே காண்” என்று பின்ளான்.

(அவ்விடத்திலேயே) ஒருநாள் பட்டர் இனிதாக வாசித்த படியைக் கேட்டருளி எம்பாரெழுந்திருந்து நின்று கண்ணீரை விழவிட்டு சிதிலாந்த:கரணராய் பட்டரைக் காட்டி, “ஐநகாநாம் குலே கீர்த்தி மாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா” என்றருளிச் செய்தாராக.

3 - 4 - 10. செங்கமலத்தயனனைய.

பெருமானுக்கு வல்லபனாயிருப்பானொரு திருவிளக்குப் பிச்சன் பலரையும் திரு முன்பே கேட்கிக்கிற ப்ரகரணத்திலே, ஆழ்வார்களைத் திருவுள்ளமாய், “நம் பக்தர்களுக்கு கொருகுறை சொல்லிக்காணாய்” என்று திருவுள்ளமானாராய்; இப்பாட்டை விண்ணப் பஞ்செய்து; “நாயன்தே! ‘தேவாரைக் கவிபாட வென்று தொடங்கி தம்மைக் கவிபாடிக்கொண்டார்’ என்ன; ‘அதுவும் நம்மையன்றோ சொல்லிற்று’” என்று திருவுள்ளமானார்.

3 - 6. தூவிரிய மலருழக்கி—ப்ரவேசம்.

நஞ்சியருடைய நோவிலே பெற்றி அறியப்படுகந்து, “இங்குத்தைக்கு வேண்டியிருக்கிற தென்?” என்று கேட்க, “தூவிரிய மலருழக்கிப் பாட்டுக் கேட்கவும், பெரு மாளெழுந்தருளப் பின்னும் முன்னும் சுற்றும் வந்து திருவடித் தொழவும் வேண்டியிரா நின்றேன்” என்றருளிச் செய்தருளினார்; அப்போதே வரந்தரும் பெருமானரை யரை யழித்துவிட்டுப் பாட்டுக் கேட்டருளாநிற்க, “ஓர் மீனாய்கொடி நெடுவேள் வலிசெய்யுமெவிலேனோ” என்னுமளவிலே வந்தவாறே, “காமசரங்களாலே ஏவுண் பதற்கு முன்பே வாராவிட்டால் பட்டபுண் பரிஹரிக்க வாகிலும் வந்தாலாகாதோ!” என்றருளிச் செய்தருளினார்.

3 - 6 - 1. [தூவிரிய]

(துணையோடும்) சிறியாத்தான், “துணையென்றால் த்விரிஷ்டம் என்று காண், ஏகாச்சரத்திலே கிடக்கும்” என்னுமாம்.

3-6-4. ‘தானாக நினையானேல்’—ஜ்யர் வார்த்தையை நினைப்பது.

[விவரணம்: ஜ்யர்வார்த்தை இன்னதென்பது இத்திருமொழியின் ப்ரவேசத்திலே காணத்தக்கது.]

3 - 6 - 9. நிலையாளா நின்வணங்க.

அம்மங்கியம்மானுடைய சரமதசையிலே நஞ்சியரறிய வெழுந்தருளினவர், அவர் படுகிற க்லேசங்களைக் கண்டு “இங்குத்தை ஆசார்யஸேவைகளும் பகவத் குணங்களைக் கொண்டு போதுபோக்கின படிக்குமெல்லாங் கிடக்க அல்லாதாரைப்போலே இப்படி பட்டவேண்டுமே!” என்ன, “நீயாளவனையாள மாட்டோமே” என்றன்றோ. பகவத்

பரிசுரஹ்மானால் கலேசப்பட்டே போமித்தனை காணும்” என்றார். புறப்பட்ட பின்பு, நஞ்சியர் பிள்ளையைப் பார்த்து, “முடிகிற விவ்வுளவிலேயும் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது விச்வாலத்தின் கனமான டாவபந்தத்தி லூற்றமிழே” என்றருளிச் செய்தார்.

3 - 6 - 10. மையிலங்கு கருங்குவளை.

(கையிலங்கு) பட்டர், “ஸர்வேச்வரன் திருமங்கையர்முவார்க்குப் பக்கக்குதிரையேறிப்போமாகாதே! அவன் கையில் திருவாழி அழகுக்குடலாக ஒப்பித்திருக்கு மத்தனை, இவர் கையில் வேல் சத்ருநிரஸந்தாலே கறைகழுவ அவ்நரமின்றிக்கே யிருக்குமாயிற்று” என்றருளிச் செய்வார்.

3 - 7. கள்வன்கொல் யானறியேன்—பாவேசம்.

ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்தித்த வைஷ்ணவன் அந்நிமஸமயத்தில் பட்ட கலேசத்தைக் கண்டு பெரியநம்பிக்கு மெம்பெருமானார்க்கும் கடந்த ஸம்வர்த்தத்தை நினைப்பது.

[‘ஸம்வர்த்தத்தை’ என்றவிடத்தில் ‘ஸம்மோஹத்தை’ என்று பாடாந்தரம் காண்பதாகத் தெலுங்குலிபி வியாக்கியானத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.]

3 - 7 - 1. கள்வன்கொல் யானறியேன்.

(கரியானித்யாதி) பிள்ளையமுதனார், “கூடுகிடக்க வாணையருவிக்கொடு போவாரைப்போலே, தாயாரனைத்துக்கொடு கிடக்கக் கொண்டு போனான்” என்று நிர்வஹித்தார்; அதை பட்டர் கேட்டருளி, “அத்தனை பணிப்பட வேண்டாகாண், சில கள்ளர் விளக்குக்களையும் பிடித்து, ‘பிள்ளை, பிள்ளை’ என்கிற வளவிலே கொண்டு போமா போலே கொண்டு போனான்காண்” என்றருளிச் செய்தார்.

3 - 7 - 3. ‘அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்காய்.

பட்டர் இப்பாட்டை யருளிச்செய்து, “ஒரு ஸ்திரீயை விருபையாக்கினவனுடைய திறம்கேட்கில் அஞ்சுவன் என்கையால், இத்தலைக்கு குணஹாநியாயத் தோற்றநு நின்றது; இது ஆழ்வாரருளிச் செய்யக்கூடாது, இதெங்ஙனே சேரும்படி?” என்று ஆச்சாணக்கேட்க, “துடுப்பிருக்கக் கை வேகவேணுமோ, எம்பெருமானார் தாமே யருளிச்செய்து வைத்தாரிதே” என்ன, “அருளிச்செய்தபடி யெங்ஙனே” என்று கேட்க; “முன்பொரு புணர்ந்துடன் போக்கிலே பிறந்த ப்ரமாதத்தைக் கேட்டு அதை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறான்” என்றருளிச்செய்தார்.

[விவரணம்: சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கஞ் செய்த வரலாற்றைச் சொல்லி ‘இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகிறேன்’ என்று பரகாலஜநி சொல்லி யிருப்பதன் கருத்து யாது? அரக்கியின் மூக்கை யறுத்ததுபோலே என்மகளின் மூக்கையும் அறுத்துவிடுவனோவென்று அஞ்சுகிறேனென்பதாகவன்றோ. மேலெழ நோக்குமிடத்துக் கருத்துத் தோற்றுகின்றது; குணக்கடலாகிய எம்பெருமான் விஷயத்திலே இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ? இது குணஹாநி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ? என்ற பட்டர் ஆச்சாணக் கேட்டார். அதற்கு அவர் “துடுப்பு இருக்கக் கை வேக வேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச் செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும்?” என்று சொல்லி அப்பொருளையும் வெளியிட்டார். அதாவது, ‘அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன்’ என்றதனால் பெருமானார்க்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது. இராவணன் ஸீதையைக் கவர்ந்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகா பங்கமே யாதலால் இஃத பங்கத்தைச் சொல்லுகிற முகத்தால் ஸ்ரீராமஸீதைகளின் பிரிவுதான் நினைவுக்கு வரக்கூடியது,

ஆகவே, முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்று ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து பல நாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்த்து பரிதபிக்க ப்ராப்தமாகுமோ வென்று அஞ்சுகிறேனென்பதாம். அப்போது அரக்கியை அங்கபங்கம் செய்து அபாயத்தை விளைத்துக் கொண்டத்போல இப்போதும் யாருக்காவது பங்கம் செய்து அபாயத்தை விளைத்துக் கொள்வனோ என்று அஞ்சுகிறபடி.

3 - 8 - 1. நந்தா விளக்கே.

(அளத்தற கரியாய்) “ஸத்யம் ஜ்ஞாந மந்தம் ப்ரஹ்ம” என்கிறார் காண்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

3 - 8 - 6. பண்ணோர் மொழி யாச்சியரஞ்ச.

(வைகு நாங்கூர்) இவ்விடத்தைப் பிள்ளை விழுப்பரையரும் ஆப்பானுங்கூட அநுஸந்தித்து, “இரண்டிடத்திலே ‘வைகு’ என்று னடையிருந்தது, இது செய்யும்படி யென்” என்று பட்டரைக் கேட்க, “ஸௌகுமார்யத்தாலே இரண்டிடத்திலும் கிடந்தது” என்றருளிச்செய்தார்.

[விவரணம். இப்பாசுரத்தில் மூன்றாமடியில் ஒரு முறை ‘வைகி’ என்று வந்திருக்கிறது; நான்காமடியிலும் ‘வைகு’ என்று வந்திருக்கிறது; ஆவ்ருத்திக்குப் பொருளென்? என்று சங்கை. ஸமாதானம்: அவ்விடத்து எருமைகளின் ஸௌகுமார்யம் விளக்கப்பட்டதாகிறது; முரட்டெருமைகளாயிருந்தால் பதறிப் பதறி நடக்கும்; ஸங்குமாரமான எருமைகளாகையாலே வைகி வைகிக் கிடக்கிறபடி என்று. எருமைகளின் அலஸகதியை நன்றாகச் சொல்லிற்று என்பது தேர்ந்த பொருள்.

3 - 8 - 10. வண்டார் பொழில் சூழ்ந்து.

“ஐச்வர்யத்தைப் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லுவானென்?” என்று நஞ்சேயர் பட்டரைக் கேட்க; “ஈச்வரனே யாகிலும் ஒருகால் பிறந்து அபிஷேகம் பண்ணவமையும் பாகவத சேஷமாக்கலாமாகில் என்று காணும் திருமங்கையாழ்வாரிடுப்பது” என்றருளிச்செய்தருளினார்.

4 - 4 - 6. தான்போலு மென்றெழுந்தான்.

ஆப்பான் திருவழந்தாரரையரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக “இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்?” என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பம் செய்ய; ஒருகால் இயலைக் கேளா “ராவணன்வார்த்தை காண்” என்றருளிச்செய்தார்.

[விவரணம்.] இப்பாட்டின் முன்னடிகட்டும் பொருள் சொல்லுவது ஸுக்ஷ்ம புத்திசாலிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது. பட்டா அருளிச் செயல்மூலம் சந்தை சொல்லிப்பயிலாத நாளிலும் அவரிடம் சென்று இதற்குப்பொருள் கேட்டார்களாம். அப்போதே பட்டர் ‘பாசுரத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள்’ என்று சொல்லி ஒருகால் பாசுரத்தைக் கேட்டவாறே ‘தான் போலு மென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அதுகண்டு தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள் கோன்போலும்’ என்கிறவரையில் இராவணனது வார்த்தையின் அநுவாதம் என்று சொல்லிப் பொருளை விளக்கிக் காட்டினர். (அதாவது) திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் யாவனென்னில், இராவணனுடைய மலை போன்ற இருபது தோள்களையும் துணித்த தனிவீரன்; அந்த ராவணன் எப்படிப்பட்டவனென்னில், மிகவும் அஹங்காரம் தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டே போர்க்களத்தில் கிளர்ந்தவன். அப்படி அவன் செருக்குடன் சொன்னவார்த்தை ஏதென்னில்

‘தான்போலும் மென்றெழுந்தான் தரணிபாளன் அது கண்டு, தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள் கோன்போலும்’ எனனுமில்வார்த்தையாம். இவ்வார்த்தையின் பொருளாவது— இராமனென்று ஒரு பயல் தான் பெரிய பொரு ஷுத்திரியன் போல எதிரியென்று வருகிற தாம்; அதைக்கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம்; அப்படி பொறுத்திருக்கிறவன் ராஷஸராஜ னென்று பெயர் சுமந்திருப்பதாம்—என்று வெகு அற்பமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினு னென்கை. இதனால், இராமன் (ராவணனாகிய) தனக்கு எதிரி யென்று புறப்படுவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இராமன் போர்க்கு வரச் செய் தேயும் தான் ஆறியிருப்பது தன் பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டன வாம். (இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள் பிறரும் உணர்ந்து கொள்ள இடமில்லாதபடி “தான் போலு மென்றெழுந்தான்” என்றும் “கோன் பொலு மென்றெழுந்தான்” என்றும் பாடத்தையே மாறுபடுத்திப் பதிப்பித்தும் ஓதுவித்தும் ஓதியும் வருவது வருந்தத்தக்கது.)

4-5-3. மாத்தொழில் மடங்க.

“வ்ருத்தவானாய்ப் போந்தவன் வ்ருத்த ஹீநனான்” என்னுமாபோலே, தீத் தொழில் என்ற த்வரிவிசேஷத்தைப்பற்றிச் சொன்ன வார்த்தை” என்றருளிச் செய்தார்.

[* நாத் தொழில் மறைவல்லார்கள் நயந்து அறம் பயந்த* என்ற முன்றாமடி யினால் ஞானமனுட்டான மிவை நிறைந்தவைதீசர்கள் வாழ்மிடம் திருநாங்கூர் என்றது. உடனே தீத்தொழில்பயிலும் என்றது விரோதாபாஸாலங்காரம். தீத்தொழில் என்பதற்கு, தீயதொழில் [கெட்டகாரியம்] என்றும் பொருளாகுமாதலால் அதனை முந்துற விரோதப் பொருளாகக் கொள்க. வேதமோதித் தருமங்களை யனுட்டிப்பவர்கள் தீய தொழிலைப்பயில்கின்றன ரென்பது விரோதம். ஓளபாஸநம் முதலிய அக்கிரியங்களை நடத்துபவர்கள் என்று பொருள்கொண்டு விரோதத்தை யகற்றுக. ஆகவே விரோதா பாஸாலங்காரம் இது என்றவாறு.

4-9-9. எந்தை தந்தைதம்மானென் றென்று.

(சிந்தைதன்னுள் முந்தி நிற்பர்) “அணைக்கைக் கீடாகக் கைக் கெட்டாதே யிருக்கிற நீர் இத்தைப் போர வளர்க்கிற தென்?” என்று பிள்ளான்.

4-10-8. முடியுடைய மரர்க்கு.

(மடியுடையைத்து) “தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி” என்கிற விடத்துக்கு பட்டரருளிச் செய்ய நான்கேட்டேன்” என்று பிள்ளையருளிச் செய்வர்; “ப்ரதிகூல னான ஹிரண்யனை விட்டு, ஆசையுடைய வெண்ணையன்றோ அம்மடியிலே ஏறிட்டுக் கொள்ளவடுப்பது” என்று தம்மைப் பார்த்தருளிச் செய்தாராக.

5-1-2. ‘கள்ளக்குறளாய்’

(புள்ளுப் பிள்ளைக் கிரைதேடும்) “ஆலவாயுடையான் கேட்க, பட்டர் அருளிச் செய்தார்” என்று நாம் ப்ரளீத்தமாகச் சொல்லிப் போருமதிதே; —“கயலுகளா நின்றதாகில் புள்ளுக்குத் தேடிப்போக வேண்டுகிறதென்?” என்ன; “பிள்ளை, அவ் விடமறிந்த தில்லையோ; பிள்ளைக்கன்றோ தேடுகிறது, நிலமிதியாலே அவைதான் தூணும் துலாமும்போலே வளர்ந்திருக்கும்; அதிலிதுக்கு ஸாத்மிக்குமவை தேடிப் போகா நிற்கும்.”

[விவரணம்; இப்பாட்டின் பின்னடிகள்—“பள்ளச் செறுவில் கயலுகளப் பழ னக்கழனி யதனுட்போய், புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரை தேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே” என்றுள்ளன. ஆலவாயுடையா னென்பானொரு தமிழை பட்டரிடம் வந்து இதில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். ‘பள்ளச் செறுவில் கயலுகள்’ என்றபோதே அவ்விடத்து வயல்

களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றமை வெளிவந்துவிட்டது ; அப்படியிருக்க ஈற்றடியில் ‘ புள்ளாப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும் ’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாம் ? மீன் அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேட வேண்டும் ; கொள்வார் தேட்டமாய்ப்பிடி குறையற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்லுவது பொருந்தாதன்றோ— என்று கேட்டான். இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது, பிள்ளாய் ! நீ கற்றவனாகியினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை ; ‘ பிள்ளைக்கு இரைதேடும் ’ என்றுள்ளதுகாண் ; அங்குள்ள மீன்கள் நிலப்பண்பாலே தூணும் துலாமும்போல் தடித்திருக்கும் ; அவை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமீன்கள் தேடிப் பிடிக்கவேண்டுமத்தனையன்றோ— என்று, ‘ பிள்ளைக்கு ’ என்றது உயிரான் சொல்.

5 - 5 - 1. வெருவாதாள் வாய்வெருவி.

“ திருப்பாணாழ்வார் ‘ அன்றுநேர்ந்த நிசாசரரை ’ என்று ராவணவதமே தொடங்கிப் பெருமானை அடியொற்றினார், அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது : ‘ மந்தியாய் ’ என்று—பரமபதமே தொடங்கி அடியொற்றினார், திருமலையிலே புகுந்து கிடந்தது ; அங்கே பார்த்தவாறே நின்றபடியைக் கண்டார், இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பாற தோற்றியிருந்தது என்று அவ்விடமே தொடங்கி அடியொற்றினவாறே வடக்குத் திருவாசலாலே புகுந்து, படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது ” என்று, பட்டர் அமலனாதிபிரான் அருளிச் செய்யாநிற்க நான் கேட்டேன் ” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம்:—*வெருவாதாள் வாய்வெருவி என்கிற பதிகம் திருவரங்கப் பதிகமேயல்லது திருவேங்கடப்பதிகமன்று ; அப்படியிருக்க, பதிகம் தொடங்கும்போதே ‘ வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால் ’ என்பானேன் ? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும். கேண்மின். மேலுலகத்திலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்ட தீவ்ய நகரமே இம்மண்ணுலகில் திருவரங்கமாகவும், அவ்விடத்துள்ள விரஜாநதியே திருக்காவேரியாகவும் பரவாஸுதேவனே ஸ்ரீரங்கநாதனாகவும் அவதரித்ததாக மஹர்ஷிகளும் நம்புருவர்களும் சொல்லுவார்கள். பரமபதமாதன் திருவரங்கத்திலே வந்து புகுவதற்காக அங்கு நின்றும் பயணமெடுத்துவிட்டு எழுந்தருளுமடைவிலே திருவேங்கடமலையிலே சிறிது இளைப்பாற நின்று பின்பு திருவரங்கத்திலே வந்து சாய்ந்தருளினதாக நிர்வஹிப்பதொருபுடையுண்டு. திருப்பாணாழ்வாரருளிச்செய்த அமலனாதிபிரானில் முதற்பாட்டில் ‘ விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில் வேங்கடவன் ’ என்றார். இதனால் விண்ணவர் கோனான தன்மையில் நின்றும் வேங்கடவனான தன்மைக்கு வந்தமை சொல்லிற்று. மேல் மூன்றாம் பாட்டில் ‘ மந்தியாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சத்தியசெய்ய நின்றான் ‘ அரங்கத்தரலிணையான் ’ என்றார் ; இதனால் திருவேங்கட மலையில் நின்றும் திருவரங்கத்திலே வந்து சாய்ந்தமை சொல்லிற்று. மேலும் திருவேங்கடமுடையான் நின்ற திருக்கோலமாக ஸைவை ஸாதிக்கின்றமையால் ‘ வெளிப்பயணத்திற்காக நிற்கிறாப்போலே யிருக்கிறது ’ என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும், திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாக ஸைவை ஸாதிக்கின்றமையால் ‘ இனி எங்கும் போக நினைவில்லை ’ என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும் பரமபதத்திலிருந்து வருமடைவிலே திருமலையிலே நின்று கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தானென்று நிர்வஹிப்பதில் பொருத்தம் நன்கேயுள்ளது. ஆக திருவரங்கத்திற்கும் மூலகந்தம் திருமலையாதலால் இப்போது கோயிலிலே ஆழ்வார்க்குண்டான பராவண்யாநிசயம் அதற்கு வேர்ப்பற்றான திருமலையளவும் சென்றதனால் ‘ வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால் ’ என்றது பொருந்தக்கூடியதே—என்பது பட்டருபந்யாஸத்தின் விரிவு.]

(அவ்விடத்திலேயே என்கின்றாளால்) “ பட்டர் ‘ அழகிய மணவாளப் பெருமாள் ’ என்னும்போதும், அனந்தாழ்வான் ‘ திருவேங்கடமுடையான் ’ என்னும்போதும், பாவபந்தமடையத் தோற்றியிருக்கும்படி காண் ! ” என்று ஜீபர்.

5 - 5 - 8. உறவாது மிலளென்றென்று.

(“தருஷ்ட்வா ஸத்தித்வா பஹிர் குரும்”) இதுக்கு பட்டர் “இவள் கிருஷ்ண விஷய ப்ரேமத்தில் புதிய துண்டிலள் காண்” என்றருளிச்செய்தார். சிலரைக் கண்ணுக்குத் தோற்றிற்றிறே யென்று.

[இது சிந்தயந்தியைப்பற்றியருளிச் செய்தது]

5 - 8 - 6. மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற.

(மன்னித்யாதி) ஆபிஜாத்யத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லி அவன் சரணம் புக்கானென்றது—இங்கு; “ஏழையேதலன்” என்றும் “வாதமாமகன்” என்றும் “நஞ்சு சோர்வதோர்” என்றும் நிகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்று—கீழ்: இரண்டுக்கும் சோததி யென்னென்னில்: உத்கர்ஷபகர்ஷங்களிரண்டும் சரணாகதிக்கு அப்ரயோஜக மென்கை. வேல்வெட்டி நம்பியார்க்குப் பிள்ளையருளிச் செய்த வார்த்தை.

5 - 8 - 7. ஓதுவாய்மையு முவனியப் பிறப்பும்

முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிலாஸ புராணங்களை யு மதிகரித்து, பரபக்ஷ ப்ரதிஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளை யு மதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச் செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப்போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே ‘ஒருவன்’ என்பது.

5 - 8 - 9. துளங்கு நீண்முடி யரசர்தம்.

(மற்றவற்கருளிச் செய்தவாறு) குறும்பறுத்த நம்பியோடே சேர்த்துவிட்ட படியைச் சொல்லுகிறது;—“பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகர்த்தத்திலநுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே, தானும் நானுமறிய அநுபவித்ததை இங்ஙனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலைவலையாகாதே!” என்றாரிறே.

5 - 8 - 10. மாடமாளிகை சூழ்.

“மாடமாளிகை சூழ் திருமங்கை மன்னன்” என்றவாறே “அணிபொழில் திரு வரங்கம் எங்கே புக்கொளித்தது?” என்றருளிச்செய்தார் பட்டர்.

5 - 11 - 7. தந்தை மனமுந்து துயர் நந்த.

“பிறந்தது அங்கேயாகில், மீண்டும் போய் வளர்ந்த தங்கேயாகில், கம்ஸபயத் தாலே நாலுநாள் வளர்ந்த வித்தனையுங்கொண்டு, அறிவுகுறைய நின்றார் சொல்லுகை யன்றிக்கே அறிவில் தலைநின்ற நம்போல்வார் இங்ஙன சொல்லுகிற விதுக்கு ஹேது வென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க “நாமே யன்று காணும்; அவதார காலத் துக்கு முன்பே அறிவுடையாராயிருப்பாரு யிப்படிச் சொன்னார்கள் காணும், ‘அயம் ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞா’ இத்யாதிகளாலே; அவர்களுக்கு முலை சரவா நின்றதாகில் இவ்ன்ற நஞ்சா நின்றனாகில் உமக்கிவ்வாராய்ச்சி யென்தான்? என்றருளிச்செய்தார்.

6 - 2 - 2. மறந்தேனுன்னை முன்னம்.

மதுரையிலே நிர்வஹியா நிற்கச்செய்தே, ஒப்பிலாத பெருமாள், ‘த்யேயோ நாராயணஸ் ஸதா’ என்கிற விஷயத்தையாகாதே மறந்துபோந்தது” என்றார்.

6 - 3 - 3. மானேய் நோக்கு நல்லார்

(திருநறையூர்த்தேனே) பட்டர் “திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சினையாறு படு கிறதுகிடாய்!” என்றருளிச் செய்வார்.

[விவரணம்:—திருவிண்ணகர்த் திருப்பதி விஷயமான இத்திருமொழி முடிந்த வுடனே நூறு பாசரங்களாலே திருநறையூரை அநுபவிக்கப்போகிறாரே ஆழ்வார்;

அதற்குள்ளே இப்போது (திருவிண்ணகரநுபவத்தில்) 'திருநறையூர்த்தேனே' என்று அத்திருப்பதியைப் பற்றி பரஸ்தாவம் செய்வானென்? என்று நஞ்சியர்போல்வார் பட்டரைக் கேட்டனர்போலும். அதற்கு பட்டரருளிச் செய்த மறுமாற்றமிது: ஆற்றில் பெருவெள்ளம் வரப்போவதற்கு முன்னே ஆறு பொசிந்து காட்டுவது வழக்கம். அதுபோல, மேல் நூறுபாகரங்களாலே திருநறையூரநுபவமாகிற மஹாப்ரவாஹம் ஸமீபித்திருப்பதனால் அதற்கு முன்னடையாளமாகத் திருநறையூர்த்தேனேயென்று இவ்வாறு பொசிந்து காட்டுகிறது கிடாய் என்றார். இங்ஙனே மிகவழகிய அர்த்தம் பட்டர்திருவுள்ளத்தில்காண்கோளும்.]

6 - 3 - 4. சாந்தேந்து மென்முலையார்.

(சாந்தேந்து மித்யாதி) "விஷயங்களை விட்டு இவ்வருகே போந்தவிவர், வீதராகரகும் ஸப்ருஹை பிறக்கும்படி சொல்லுவானென்?" என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பம் செய்ய; "முரிக்குக் கிழக்கு என்னும்போதும் இங்ஙனல்லது இராதுகாண் திருமங்கையாழ்வார் நாவீறு" என்று அருளிச்செய்தார்.

முரிக்குக் கிழக்கு-அஸாரம் என்றபடி. முரியாவது அணை; அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஐலம் கலிவடை நீராய் அஸாரமாயிருக்குமென்று கொண்டு அஸாரமென்னும் பொருளில் முரிக்குக் கிழக்கென்பது]

(அவ்விடத்திலேயே) கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான்பெருமாள் பணித்தாணாகப் பலகாலும் சொல்லும்; "நான்செல்லுகிற வாசல் வாசகங்களே யன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது என்றிருக்க வொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு எற்றமுண்டு; -முன்னே கின்ற தூணை நான் "தூண்" என்றவாறே சிராயாய்த்தோற்றும்; அவர் சொன்னவாறே தளிரும் முறியுமாயத் தோற்றும்" என்று.

6 - 7 - 4. 'ஒளியா வெண்ணெய்'—

(ஆப்புண்டு) வங்கிப் புரத்து நம்பி, பலகாலும் "திருவாராதனக்ரம மருளிச்செய்ய வேணும்" என்று போருமாய், அவஸரஹாசியாலே அருளிச் செய்யாதே போந்தாராய், திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீ ஹனுமத் தாலர்க்கும் அது தன்னை அருளிச்செய்தாராய்ச் சமைகிற வளவிலே நம்பிதோற்ற, திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி, அப்போதருளிச் செய்த வார்த்தை;—"என்றுமுள்ள இச்சம்சயந்தீர்ப் பெற்றோமாகிறது—நியாமகன் நியாயங்கனிலே சிலர்க்கஞ்சிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுதுகின்றான் என்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம், இரண்டு இழவுக்கும் நம்முடைய ஹ்ருதயம் அஞ்சி நொத்தபடியால் அதுவும் கூடும்"; என்று.

[விவரணம்; வங்கிப்புரத்து நம்பி எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாகத்திலே பலகாலும் அநுவர்த்தித்து 'அடியேனுக்குத் திருவாராதன ப்ரயோக முபதேசிக்கவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனாலும் உபதேசிக்க அவகாசப்படாமலேபோயிற்று. இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் கூரத்தாழ்வானுக்கும் ஹனுமத்தாலர்க்கும் திருவாராதனக்ரமம் உபதேசிக்க நேர்ந்து உபதேசித்து முடிகிற ஸமயத்திலே வங்கிப்புரத்து நம்பி அங்கே வந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்டவுடனே ஸ்வாமி திருவுள்ளம் அஞ்சி நடுங்கிற்று. 'இவர் பலகால் கேட்டுக்கொண்டிருந்தும் இவர்க்கு உபதேசியா தொழிந்தோம்; இன்று இவ்விருவர்க்கு உபதேசிக்கும்போதாவது இவரையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்திருக்கலாம். அதுவும் செய்யப்பெற்றிலோம், இவ்விருவகைக் குற்றங்களுக்கு ஆளானோமே! என்று அஞ்சி நடுங்கின உடையவர் வங்கிப்புரத்து நம்பியை நோக்கி அழகாக ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்தார்; அதாவது எனக்கு நெடுநாளாக இருந்த ஒரு ஸந்தேஹம் இன்று தீரப்பெற்றது; 'ஒளியா வெண்ணெய்' யுண்டானென்று

உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்றால், விளியாவார்க்க வாப்புண்டு விம்மியமுதான்' என்றும் 'எழில்கொள் தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு என்கு நிலையும்.....அழகையுமஞ்சி நோக்குமந் நோக்கும்' என்றும் ஆழ்வார்களருளிச்செய்கிறார்களே, உண்மையில் இப்படியிருக்குமோ, நியாமகனுன எம்பெருமான் நியாமயரானுரிடத்தில் அஞ்சி வருந்தக் கூடுமோவென்று ஸந்தேஹ முண்டாயிருந்தது; இப்போது உம்மிடத்தில் நான் அஞ்சி வருந்தினேனாகையால் அது ஸம்பாவிதமேயென்று துணியப்பெற்றேனென்றாராம்.]

6-7-6. வள்ளி கொழுநன் முதலாய்.

(பள்ளி கமல மித்யாதி) “பட்டரருளிச் செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு” என்றருளிச் செய்வார்;—“பகுவாயலவன் கமலத்திடை பள்ளி பட்டது, நள்ளியானது கர்ப்பதாரணத்தாலே கேதித்திருக்க, ‘அதுக்கு இனியது இடவேணும்’ என்று, மதுவுக்காகப்போந்த அலவனுனது தாமரைப் பூவிலே வந்திழைக்க கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே, உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு ராத்திரி அதிலேதங்கி, அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது; இது போனபோதே தொடங்கி, கதவைத் திறந்து வரவு பார்த்துக்கொடு நின்ற நள்ளியானது, இத்தைக் கண்டு, ராத்ரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடிருந்த படியாலும் ‘இதுவெறுமனல்ல’ என்று முகம் மாறிக் கதவையடைத்து உள்ளேபோய்ப்புக்கது.” இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்த வனந்தரம், பிள்ளை திருநறையூரையர் “ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம்பினால் பிள்ளையன்றோ தண்டிப்பது” என்ன; “என்செய்வோம்! கேள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்தது” என்றருளிச் செய்தார்.

[விவரணம்;—“பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட பகுவாயலவன் முகம்நோக்கி நள்ளியுடும் வயல் சூழ்ந்த நறையூர்” என்று மூல முள்ளது. அலவன் என்று ஆண் நண்டுக்குப் பெயர்; நள்ளி யென்று பெண் நண்டுக்குப் பெயர், தாமரைமலரிலே சிறைப்பட்டிருந்து வந்து சேர்ந்த ஆண் நண்டினிடத்திலே பெண்ணண்டு ப்ரணயரோஷம் காட்டுவதாக மூலத்திலுள்ளது. இது இன்னதென்று விளங்க பட்டர் இன்சுவை மிக விவரித்தருளின விதம் எங்ஙனே யென்னில்; ஓர் ஆம்பல் மலரிலே நண்டு தம்பதிகள் இனிதுவாழ்கையில் கருக்கொண்ட (கர்ப்பிணியான) பேடைக்கு இனியவஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து தரவேணுமென்று ஆண் நண்டுக்கு ஆசையுண்டாயிற்று. தாமரை மலர் லிருந்து நல்ல மகரந்தத்தைத் திரட்டிக் கொணர்ந்து கொடுப்போமென்று புறப்பட்டு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து தாமரைப்பூவிலே சென்று சேர்ந்தது; அவ்வளவிலே ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கவே அத்தாமரை மலர் மூடிக்கொள்ள, அதனுள்ளே அகப்பட்டது அது. தாமரையை மலர்த்திக்கொண்டு எப்படியாவது வெளிக்கிளம்பி விடவேணுமென்று எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்து பார்த்தவளவிலும் ஸூர்யோதயமானால் லல்லது தாமரை மலராதாயிற்று. உடம்பைக்கொண்டு புரண்டு இரவெல்லாம் அதிலே தங்கியிருந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே மலர்ந்த அம்மலரின்னின் வெளிப்பட்டு, தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத்தோற்றத் தன்மனைக்கு விரைந்துவந்து சேர்ந்தது; பகற்போதில் ஆம்பல் மலர் மூடிக்கொள்ளுமே; ஆண்நண்டு அங்குவந்து சேரும் ஸமயமும் பெண் நண்டுவிடக்கும் ஆம்பல்மலர் மூடிக்கொள்ளும் ஸமயமும் ஒன்றாயிருந்தது. இதனைப் பார்த்தால், ஆண் இரவில் வேறிடத்துத் தங்கிவந்தபடியாலும், உடம்பில் சுவடு இருந்த படியாலும் பிரணயரோஷங்கொண்டு கதவையடைத்துக்கொண்டது என்னலாம்படியிருந்ததாம். [ஒருபுறத்தில் மலர்ந்த தாமரைகளும் மற்றொரு புறத்தில் முகுளிதமான ஆம்பல்களும் விளங்கப்பெற்ற வயலால் சூழப்பட்டது திருநறையூர் என்று வயல் நிலைமை சொன்னவாறு.] இப்பொருளை பட்டர் அருளிச் செய்தபோது கேட்டிருந்த பிள்ளை திருநறையூரையர் ‘விசாரணை செய்யாமல் குற்றத்தை நிச்சயித்துத் தண்டனை செய்துவிடலாமோ?’ என்று கேட்டாராம்; அதற்கு பட்டர் ரஸகனமாக விடை கூறி

னார்—வாஸ்தவந்தான் ; நாமென் செய்வது ? கேள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடா யிற்றே !” என்று. (அதாவது) திருநறையூர்க்கு நாச்சியார் கோயிலென்று ப்ரஸித்தி இன்றைக்கு முண்டு. அங்கு எம்பெருமானுக்கு அப்ராதானயமும் நாச்சியார்க்கு ப்ரா தானயமு முள்ளது. திருவீதிப்புறப்பாடுகளில் நாச்சியார் முன்னே யெழுந்தருள்வதும் எம்பெருமான் பின்னே யெழுந்தருள்வதுமா யிருக்கும். ஆணரசுநாடாகில்கேட்பா ருண்டு. பெண்ணரசு நாடாகையாலே கேட்பாரில்லை—என்று இதுவும் ஒரு ரஸோகதி.]

6 - 8 - 3. தாவாய புள்ளூர்ந்து.

“பாஜபுத்தரங்களைப் பிணைத்தால் கைக்கட்டனுக்கும் பாலும் சேறும் இடக் கடவதுகாண்” என்றருளிச் செய்தார் பட்டர்.

6 - 8 - 6. உம்பருலகோடு.

(அம்பன்ன கண்ணளித்தயாதி) பிள்ளையறங்காவில்லிதாஸர் “பிள்ளைக்குத் தாய் வழியாகாதே கண்” என்றருளிச் செய்வார்.

6 - 8 - 7. கட்டேறு தீள்சோலை.

(வண்ணுவரை நட்டாணை) “தான் சொப்பனக் குடியேறுவதற்கு முன்னே தன் னைக் குடியிருத்தினவன், தன் புழைக்கடையிலே ஒரு குப்பைமேனியைப் பிடுங்கின னென்று வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடருவதே!” என்று பிள்ளை யமுதனார் பணிக் கும்படி.

6 - 9. பெடை யடர்த்த—ப்ரவேசம்.

‘ஸத்ருதேவ’வுக்கு ‘ஸஹஸைவ என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிப்பதொரு பொரு ளுண்டிதே ; “ஒரு ஜந்மமாக ப்ரபத்தி பண்ணுமது சாலவும் அலக்ருத்தாயிருந்ததோ ? பெறுகிறபேற்றைப் பார்த்தால்” என்றருளிச் செய்தார் எம்பார்.

6 - 10 - 7 பொங்கு புணரிக்கடல் சூழ்.

(நங்கள் வினைகள்) எண்ணியிரத்துத் திருவாய்க் குலத்தாழ்வான், நஞ்சயரை “ப்ரபத்தியாகிறது, புத்திபூர்வம் பண்ணின பாபத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்றோ ? ப்ரா மாதிகத்துக்கேயோ ? என்ன, “அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் புத்தி பூர்வத் துக்கும் பரிஹாரமாகவற்று, ஜ்ஞானம் நடையாடின விடத்தில் அநுதாப மின்றிக்கே யிராதிதே, ஆகையாலே இவன் பக்கல் ப்ராமாதிக மல்லது கூடாது, பூர்வாகத்தைப் போக்குகிற இது புத்திபூர்வத்துக்குப் பரிஹாரமாகாது எனன வொண்ணாதே—அதில் புத்தி பூர்வமொழிய இல்லாமையாலே.”

7 - 1 - 1. கறவா மடநாரு.

கறவா மட நாகானது, தன்கன்றையுள்ளினுப் போலே, என்று சொல்ல நினைத்து, அர்த்தத்துக்குச் சேராமையாலே மிடிபட்டார் பிள்ளை யமுதனார், அதுதான் அபகூ தர்மமாமிதே ; ஆகையாலே, பட்டருளிச் செய்யும்படி—கறவா மட நாகை, தன் கன்றுள்ளினுப்போலே என்று.

[விவரணம் :—இப்பாட்டின் முன்னடி “கறவா மட நாகுதன்கன்றுள்ளினும் ல், மறவாதடியேன் உன்னையேயழைக்கின்றேன்” என்றுள்ளது. பிள்ளையமுத னுமாசிரியர் இதற்குப்பொருள் சொல்லப்புகுந்து, “கறவா மட நாகு—கறவாத தன்கன்று உள்ளினுற்போல—தன்கன்றை நினைக்குமாபோலே” என்று லப் பார்த்து, இவ்வர்த்தம் இரண்டாமடியோடு சேராமையாலும், வேறு

வகையாகப் பொருள் சொல்ல ஸ்புரியாயையாலும் சிரமப்பட்டாராம். (நாகானது தன் கன்றை நினைக்குமாபோலே என்றால்—நாகின் ஸ்தானத்திலே ஆழ்வாரையும் கன்றின் ஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையும் கொள்ளவேண்டி வருகையாலே இது அஸங்கத மாயிருக்கிறதே யென்று மிடிப்பட்டார்.) அவ்வளவிலே, பட்டரிடத்திலே பொருள் கேட்ட வொருவர் அந்த கோஷ்டியிலேயிருக்கக் கண்டு இவ்விடத்தை பட்டர் நிர்வஹிப்பது எங்ஙனே? என்று கேட்க, நாகு என்ற சொல் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளது; கறவாமட நாகைத் தன் கன்று உள்ளினுற் போல் என்று பட்டர் நிர்வஹிக்குமபடி—என்றாராம். நாகு தன்—நாகினுடைய, கன்று—கன்றானது, உள்ளினுற்போல்—தாயையே நினைத்துக் கத்துமாபோலே—என்றரைப்பது முண்டு. நாகு—இளம் பெண்மாடு, பால் சுரவாத பசுவின் ஸ்தானத்திலே அருள்புரியாத எம்பெருமான் கொள்ளப்பட்டான்; கத்துகின்ற கன்றின் ஸ்தானத்திலே ஆழ்வார் தம்மை வைத்துக்கொண்டார்.]

7 - 4 கண்ணோரவெங்குருதி (ப்ரவேசம்)

பெரியநம்பி, ஐந்ம் வருத்தாதிக்களால் குறைய நின்றாரொருவர் திருநாட்டுக்கு நடந்தாராய், அவரை அநுகமநம் பண்ணி, தீர்த்தமாடாதே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பெரிய நம்பி பாடே வந்து, “மாயாதை கிடக்கக் கார்யம் செய்ய வேண்டாவோ?” என்ன; “பயிலும் சுடரொளி, நெடுமாற் கடிமை கடலோசையோ பாதியோ? சிறிது குறைய வாகிலும் ஆசரிக்க வேண்டாவோ?” என்றருளிச் செய்தார்.

(அவ்விடத்திலேயே) பிள்ளை அழகிய மணவாளரையை, கரையே போகாநிற்க, “உள்ளே மாமதலைப் பிரானைத் திருவடிதொழுது போனாலோ” என்ன; “ஆர்தான் திருமங்கையாழ்வாருடைய பசைந்த வளையத்திலே கால்வைக்கவல்லார்” என்றருளிச் செய்தார்.

[விவரணம்;—பிள்ளை அழகிய மணவாளரையை ரென்பவர் காரிய விசேஷமாகத் திருச்சேறைவழியாய் ஓரிடத்திற் கெழுந்தருள் நேர்ந்தவளவில் திருச்சேறைப்பதியினுட் புகாமல் வயல்வழியே போய்க்கொண்டிருந்தார்; அங்கு அவரைக்கண்ட வொருவர் ‘வயல்வழியே போவானேன்? திருப்பதியினுள்ளே சென்று ஸாரநாதப் பெருமானை ஸேவித்துப்போகலாகாதோ? என்ன; அதற்கு அரையர் சமத்காரமாக ஓர் உத்தர முரைத்தார்; (அதாவது) இத்திருப்பதி விஷயமாகப் பாசரமுரைத்த திருமங்கையாழ்வார் ‘தண்ணேறையெம் பெருமான் தான் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலாரே’ என்றார்; அப்பாசரத்தின்படி, ஸாரநாதப் பெருமானை ஸேவிப்பவர்கள் ஆழ்வாருடைய திருமுடியின் மீது ஏறவேண்டியதாகுமே; அது நமக்குப் பெருத்த அபசாரமாகுமே; அதற்கு அஞ்சியே உள்ளுப்புகாமல் கரையோரமே போய் விடுகிறேன் என்றாராம். இது ரஸோக்தியேயன்றி வேறன்று.]

7 - 5 - 2. பாரித்தெழுந்த படைமன்னர்.

(தேரில் பாகனாயுர்ந்த) ஆழ்வானுக்கு மூலம்வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே, ஒருவருக்கு க்ரந்தம் பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திருமுடிக்குறையிலே யிருந்து பாராநிற்கச்செய்தே, அரையன் வந்தானாய், அவ்வளவிலே, அவர்கையில் க்ரந்தத்தை, ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானாம்.

[வாசிப்பவர் ஆழ்வானிடத்தில் தாம் வாசிப்பதாகப் பிறர்க்குத் தெரியக் கூடென்று கருதியிருந்தவராதலால் அவருடைய கருத்திற்கிணங்க, ஆழ்வான் (வந்தஸமயத்திலே) அவர்கையினின்று ஸ்ரீ கோசத்தைத் தாம் வாங்கிக்கொண்ட ஆசாரியராகவும் தம்மை அந்தேவாஸியாகவும் அபிநயித்து விட்டாரென்று]

7 - 7 - 10. அன்ன மன்னுபைம்பூம் பொழில்

(மன்னி மன்னவராய்) இந்திரிய வச்யதையை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவர், இத்தை பலமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; “இவர்க்கு அந்த ஐசுவர்யம் பாகவத சேஷமாக்குகைக்கு உடலாகையாலே, அதுவும் புருஷார்த்தத்திலே புக்குப் போயிற்று காண்” என்று பட்டர் அருளிச் செய்வார்.

7 - 10. பன்றியாய் மீனாகி யரியாய்.

“திருமங்கையாழ்வார் தாம் பாகவத சேஷமாக்குகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே ஐசுவர்யத்தையும் ஆதரித்தருளினார்” என்றருளிச் செய்வார்.

8 - 1. சிலையிலங்கு பொன்னாழி - ப்ரவேசம்.

ராஜேந்தர சோழனிலே ஒரு ப்ராஹ்மணன் மகன், புத்தரோடே ஸம்ப்ரதாய் முண்டாய், பூணு தூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப் பொகட்டான்; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே, சிகா யஜ்ஞோபவீதங்களைத் தரித்துக்கொண்டுவந்து புருந் தான் பிதாவானவன் “கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?” என்று கேட்டான்; புறம் புள்ளவர், “நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே” என்று கேட்க, “ஆழ்வான் ஸந்நிதியில் தமோபி பூதரும் ஸத்வஸத ராவர்கள் காண்” என்றான்.

8 - 1 - 1. சிலையிலங்கு பொன்னாழி.

நிலாத்துக் குறிபகவர், பட்டரை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனாயிருக் கைக்கு ப்ரமாணமென்னென்று கேட்க; அவர் சொல்லி வாய்மாறுவதற்கு முன்பே “தமஸ்பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதா? என்னுந்நிறதே யென்ன; போக்கடி காணு மையாலே கோபத்தாலே கண்சிவக்க, “ப்ரமாணகதிகள் இவையாயிருந்தது, பொறுக்கு மத்தனையிறே” என்றருளிச்செய்தார்.

8 - 1 - 2. செருவரை முன்னுசறுத்த.

பிள்ளை திருக்கண்ணபுரத்தரையர், விரோதி வர்க்கம் கூடிக்கொண்டு அற மிகைத்தவாறே “செருவரைமுன் ஆசறுத்த சிலையன்றே கைத்தலத்தது” என்று வினா ணப்பஞ்செய்ய, ஒரு ஈணத்திலே முடிக்கிறேமென்று அருளிச் செய்தார்.

8 - 1 - 8. கொற்றப் புள்ளொன்றேறி.

பிள்ளையமுதனார் இத்திருமொழிக்கு ப்ரவேசம் சொல்லா நிற்க, ராஜாக்கள் அந்தப்புரக்கட்டிலே தெருவிலே பள்ளியந்துலாத்திலே ஏறி உலாவா நிற்பார்களகாணென் றுப் போலே அநேகம் வாக்ய சில்பங்களைப் பண்ணினார். அப்போது பால்யந்தாலே அவ்வடைவுகள் புத்தி பண்ணப் பெற்றதெலாம். அற்றுக்கு இதில் பற்றாசேதென்று விசாரித்தோம். இது வாகாதேயென்று தெளிந்தோங்காணு மென்று இவ்வளவிலே பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

8 - 1 - 9. வண்டமரும் வனமாலை.

(பண்டித்யாதி) முதல் நாள் கண்டால் ஸ்வாபாவிசுமான ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, “முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்தது, எவ்வழில்தான் கண்டது” என்னும்படியிருக்கும்; சிரபரிசயம் பிறந்தால் பின்பு “முன்போரிடத்திலும் இவனைக் கண்டறியோம்” என்னும்படியாயிருக்கும். நித்யபூர்வமான விஷய மென்ற படி. சொன்ன விரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென்ன; பயில்கின்றாளால் என்றது கண்டாயே, ஏற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றே, இப்படியாக வேண் டாவோ” என்று ஜீயர்.

[விவரணம்:—*பண்டிவரைக் கண்டறிவ தெவ்வூரில் யாம்* என்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் சொல்ல இடமுண்டு. 'முன்பு இவரை எவ்விடத்திலோ பார்த்திருக்கிறாற்போல இருக்கிறதே, எங்கே பார்த்திருப்போம்' என்று ஆலோசிப்பதாக ஒரு பொருள். பண்டு இவரை எவ்வூரில் கண்டறிவது—எவ்வூரிலும் கண்டறிந்ததில்லை, இப்போது தான் முதன்முதலாகக் காண்கிறோம்—என்பதாக மற்றொரு பொருள். ஒரு முறை பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்ற வாக்கியம் பரஸ்பரவிருத்தமான இவ்விரண்டு பொருளையும் ஏதகாலத்தில் எங்ஙனே திருமென்று சங்கை. அதற்கு ஸமாதானம்; மூலத்தில் என்மேபயில் கின்றனாள் என்றிருப்பதால். 'பண்டிவரைக் கண்டறிவ தெவ்வூரில் யாம்' என்னும் வார்த்தையைப் பலகாலம் சொல்லுகிறாள் என்பதற்குத் தவறாக அந்த வார்த்தையை முதல்தடவை சொல்லும்போது முதற்பொருள் தோன்றும்; அடுத்த தடவைகளில் இரண்டாவது பொருள் தோன்றும் என்னக்குறையில்கூ. இவ்விரண்டு பொருள்களின் ஸ்வாரஸ்யமென்னவெனில்; செளரிப்பெருமானை முதன் முதலாக ஸேவிக்கும்போது திருமுக மண்டலத்தில் தண்ணளி முதலியவற்றைக்கொண்டு 'இவரை முன்பு எங்கோ ஸேவித்தாற்போலிருக்கிறதே' என்று தோன்றும்; அதன் பிறகு எவ்வளவு நெருங்கிப்பழகினாலும் தெகுட்டுதலின்றியே 'அப்பொழுதும் நாள் திங்களான் றேழியுழி தோறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்றாவமுதமே' என்னும்படியான விஷயமாகையாலே முன்பு எங்கும் கண்டறியாததுபோலவும் அப்பொழுதே புதிதாகக் கண்டு அநுபவிப்பது போலவும் தோன்றிக்கொண்டேயிருக்கும். மற்ற விஷயங்களிற் காட்டிலும் பகவத் விஷயத்திற்குள்ள வைலக்ஷணயம் இது. என்று காட்டினபடி.]

3 - 2 - 2. நீணிலாமுற்றத்து.

(காணுமோ) வடமதுரைப் பிறந்தான் மகன், கோயிலாழ்வார் ஸந்நிதியிலே கண்ணைச் செம்பிளித்துக் கொண்டிருந்து ஐபித்தான்; பட்டர் திருவடி தொழ வெழுந்தருளினவர் இத்தைக்கண்டு "கோயிலாழ்வார் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்க கண்ணைச் செம்பிளித்திருப்பதே; இவன் கண்ணால் ப்ரயோஜனம் கொள்ளமாட்டானாகாதே" என்று வெறுத்தெழுந்தருளினார். அவனுக்கு ஒன்றிரண்டு மாஸத்துக்குள்ளே கண் கெட்டதினே.

3 - 2 - 6. வடவரை நின்றும் வந்து.

(அவதாரிகை) ஆப்பான் திருவழுந்தூர் அரையரும், ஆழ்வார் திரு நறையூரையரும் இப்பாட்டை அநுஸந்தித்து 'இப்பாட்டுக்கு ஒரு சேர்த்தி கண்டிலோம்' என்று பட்டர் பாடே வந்து, "இப்பாட்டிருக்கிறபடி யென்" என்று கேட்க; "மகளநுகரத்தைத் தாய் அநுபாவிக்கிறாள்" என்றருளிச் செய்தார்.

[விவரணம்:—'வடவரை நின்றும் வந்து இன்று கணபுரமிடவகை கொள்வது யாமென்று பேசினான்' என்று மூல முள்ளது. வடக்குத் திருமலையில் நின்றுப் புறப்பட்டு வந்து இப்போது திருக்கண்ண புரத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருப்பது நானே யென்று சொல்லுகிறாளென்பது பொருள். இங்ஙனே சொல்லுவதன் கருத்து விளங்க வில்லையே யென்று சங்கை. அதற்கு பட்டருடைய ஸமாதானமாவது—அநுகாரத் தாலே தரிப்பது என்று ஒன்றுண்டு. பண்டு திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் கண்ண பிராணைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாமல் மாமியார் மாமனார் முதலானருடைய காவலையுங் கடந்து யமுனையாற்றின் கரையிலே அப்பிராணை யநுபவிப்பதாக வந்தவளவிலே அங்கு அவனைக் காணாமல் முன்னிலும் ஆற்றமை விஞ்சி ஏதேனு மொருபடியாலே தரிக்கப்பார்த்து. * துஷ்ட காவிய! திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹ மிதி சாபரா * இது யாதிப்படியே, அடாகாளியனே! நில்; நான் கண்ணன்; உன்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்யப்போகிறேன் என்றும் மற்றும் பலவிதமாகவும் கண்ண பிரான் போலவே தங்கையநுகாரஞ் செய்துகொண்டு பேசித்தரித்தார்கள். நம்மாழ்வாரும்

திருவாய்மொழியில் * கடல் ஞாலஞ் செய்தேனும் யானேயென்னும் * என்று தொடங்கிப் பத்துப்பாசரங்களாலே தம்மை எம்பெருமானாகப் பேசித்தரித்தார். அந்த நிலைமை பரகால நாயகிக்கும் நிகழ்கின்றமை இப்பாசரத்தில் விளங்கும். மற்றை யாழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ்வாழ்வார்க்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ராவண்யம் அளவற்றதாகையாலே இவ்வநுகாரமும் அர்ச்சாவதார விஷயமாகவே செல்லுகின்றது. வடக்குத் திருமலையாகிய திருவேங்கடமலையில் வாஸத்தைவிட்டுக் கீழைவீடாகிய திருக்கண்ண புரத்திலே நித்ய வாஸம் பண்ண இன்று இங்குவந்து சேர்ந்திருக்கிறோம் யாம் என்று—தன்னைச் செளரிப் பெருமாளாகவே அநுகரித்துச் சொல்லுகிறாள்.]

8 - 5 - 6. முரியும்வெண்டிரை.

(திப்பட) நெருப்புக் கொளுந்தியெரிய. விக்ரம சோழதேவர் “இதென்னவைக்கோல் போர்தான்.”

8 - 10 - 1. வண்டார் பூ மாமலர் மங்கை.

(நால் வேதம் கண்டானே) ப்ரளய காலத்தில் இவற்றினுடைய ஆறுபூர்வியை ஸ்மரித்திருந்து வெளியிடுகையிறே - இவற்றைக் காண்கையாவது. நித்யமான வேதத்தில் ஸாஷாத் காரத்துக்கு மேற்படவில்லையிறே. அன்றிக்கே பட்டர் அருளிச் செய்தாராகச் சிறியாத்தான் பணிக்கும்படி: “இது கர்த்தரி அன்று, கர்மணி கிடாய்” என்று. ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே பென்னுமிடத்தையாயிற்று வேதங்கள் வெளியிட்டது.

[விவரணம்:—கண்டான் என்பதற்கு - கண்டவன் என்றும் காணப்பட்டவன் என்றும் பொருள்படுவது தமிழ் மரபு. இப்பொருள்கள் வடமொழியில் முறையே கர்த்தரி யென்றும் கர்மணியென்றும் வழங்கப் பெறும். இங்கு, நால்வேதங்களையும் கண்டவனே! எனப்பொருள் கொள்வது கர்த்தரிப் பொருளாகும். நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! எனப்பொருள் கொள்ளுதல் கர்மணிப் பொருளாகும்; இப்பொருள் கொள்ளவேணுமென்பது பட்டர் திருவுள்ளம். நால்வேதங்களையும் கண்டவனே! என்பதில் விசேஷமில்லை; நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! என்பதில் ஸ்வாரஸ்யமுண்டு. உபாயமும் உபேயமும் தானேயாக நால் வேதங்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டவனே! என்றவாறு. ‘நான் கண்டபொருள்’ என்றால் ‘என்னாலே காணப்பட்ட பொருள்’ என்று பொருள்படுவது போல, நால்வேதங்கண்டானே யென்றதற்கு நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே யென்று பொருள்படுதல் எளிதேயென்றுணர்க.]

8 - 10 - 3. மற்றமோர் தெர்வம்.

“கண்ணபுரத்துறையம்மானே! நின்திரு வெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை” என்றாவது. “உள்ளனளில் சிற்றவனல்லேன என்றபோது அவன் திருவுள்ளமென்படுகிறதோ?” என்று நஞ்சியரருளிச் செய்ய; பிள்ளை “அல்லிக் கமலக் கண்ணனாகிருன்” என்றருளிச்செய்தார். “நீக்குநிலலா வடியார்தம் மடியாரடியா ரடியா ரெங்கோக்கள்” என்று இவர் பாகவத சேஷத்வத் தளவிலே நின்றவாறே, அவன் அல்லிக் கமலக்கண்ணனானிறே.

8 - 10 - 5. பெற்றாரும் சுற்றமும்.

(கற்றா ரித்யாதி) நீ வர்த்திக்கிற ஊரிலுள்ளார் விழுந்த வேடுடுத்து வாசித்தரி வாருண்டோ? அறிவுடையார்க் கெல்லாம் படவேண்டாவோ? “ஆர்யேண—கருணம் கார்யம்” என்னக் கடவதிறே என்று ஜீயரருளிச்செய்த வார்த்தை.

[விவரணம்:—பரிபூர்ணமான அந்யகதித்வத்தை யுடையேனான நான் ‘களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்’ என்றுப்போலே உன்னை வந்து

பணிந்தேன் ; 'எங்கும் புகலற்று நம்மையே பற்றி வந்தானிவன்' என்று திருவுள்ளம் பற்றி அடியேன்பால் அருள்புரியவேணும் ; இல்லையாகில் பரமபதம் திருப்பாற்கடல் முதலிய இடங்களை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்தே கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பது பயனற்றதாகுங் காண் ; நீ வர்த்திக்கிற ஊரிலே உள்ளவர்கள் ஸாமான்யரல்லர் ; கலையறக்கற்றுணர்ந்த மாஞானிகள் ; வேறு புகலற்று வந்தவனைக் கைக் கொள்வது தகுதியோ? கைவிடுவது தகுதியோவென்று அவர்களைக் கேட்டாகிலும் நீ உணரப் பெறலாம் என்பது பரமதாத்தரியம்.]

9 - 2 - 1. பொன்னிவர் மேனி.

(பொன்னித்யாதி). பொன்னிவரென்ற விரிவிறிப்பர் பிள்ளையமுதனார், 'என்னுமபொன்னுருவாய்' என்னுமாபோலே ஸ்வரூப பரமாக்கி. அன்றிக்கே, (பொன்னிவர்மேனி) இவருடைய வடிவைப் பார்த்தவாறே "சட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி யொளி யொவ்வாது" என்கிறபடியே நன்றான பொன்னென்னலாயிரா நின்றது.

[விவரணம் ;— 'இவர்மேனி பெர்ன் ; மரதகத்தின் பொங்கிளஞ் சோதியகலத்து ஆரம்மின்' என்று இரண்டு வாக்கியமாகக் கொள்வது. இப்படியன்றிக்கே, பிள்ளையமுதனார் மூன்றுவாக்யமாக நிரவஹிப்பாராம் ; இவர் பொன் ; மேனி மரதகத்தின் பொங்கிளஞ்சோதி ; அகலத்து ஆரம் மின் என்றும். 'இவர்பொன்' என்றது— * என்னுமபொன்னுருவாய் * என்னுமாபோலே ஸ்வரூப பரமாகச் சொன்னவாரும்.]

9 - 3 - 1 தன்னை நைவிக்கிலென்.

(பொன்னை நைவிக்கு மித்யாதி) ஒரு கார்ய புத்தி பண்ணியிருப்பார்க்கன்றோ ஆறியிருக்கலாவது. சுவடறிந்து பிரிந்தார்க்கும் தரிக்கப்போமோ? ஒரு ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் போல்வார்க்கன்றோ அவன்றானேவருமளவும் ஆறியிருக்கிறோமென்று தரிக்கலாவது. பழையார் பாடாற்றவல்லது—புதியார்க்கும் ஆற்றப்போமோ? (ஆருயிர்பட்ட தென்துயிர்பட்டது) என்னக்கடவதிறே ; "அஸாதாரணரான நித்ய ஸூரிகளில் ஒரு திருவடி திருவனந்தாழ்வான் போல்வார் தான் பட்டார்களோ நான் பட்டபடி?" என்கிறாரென்றாராயிற்று. இதுக்கு ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி:—இது தன்னை ஆழ்வார் பாடா நிற்க, எம்பெருமானார்:—"அங்கு ஆருயிர்பட்டது, இங்கு எனதுயிர்பட்டது" என்றருளிச்செய்தார். "ஆழ்வார்களுடைய அநுபவத்தையாகில் ப்ராப்யமாகச் சொல்லு நிறதும், ஆசைப்படுகிறதும் ; அதுக்கவ்வருகே ஒரேற்றம் சொல்லுங் காரைப்போலே சொல்லுவானென்" என்று நான் ஜீயரைக் கேட்க, நவோடையான ஸ்தர்க்கு பர்த தாவினுடைய கரஸ்பர்ச்சமுண்டானால் வேர்ப்பது விடுவதாமாபோலே, அநுபவத்தில் புதுமையாலே படுகிற அலமாப்புக்காணுமென்றருளிச் செய்தாராகப் பிள்ளை அருளிச் செய்வார்:

9 - 5 - 1. தவளவிளம்பிறை.

"என்னலமைந்தும்" என்கிறவிது - ச்ரோத்ராதிகளால் வருமறிவை யென்னுதல் ; அன்றிக்கே, "என்னலனுமென்னிறைவும்" என்கிறத்தை என்று அமுதனார்.

[விவரணம் ;—திருநெடுந்தாண்டகத்தில் * என்னலனும் என்னிறைவும் என்கிறதையும் என்னவையுங்கொண்டு என்னையாளுங் கொண்டு * என்ற பாசரத்தில் (கொள்ளப்பட்டனவாகச்) சொல்லப்பட்ட ஐந்தையும் என்றபடி.]

9 - 6 - 1. அக்கும் புலியின்.

(தக்கமரத்தின்) "ஒரு முள்பற்றை யன்றிக்கே, பாலர்க்கும் தவழ்ந்தேறலாம் படி யிருக்கு மங்குத்தை வருஷங்களின்படி" என்று பட்டரருளிச் செய்தாராகப் பாவித்தமிதே. அன்றிக்கே, மேலே "கொக்கின் பிள்ளை" என்கையாலே தன்னோடு நாம ஸாமியத்தை யுடைத்தான மரத்திலே என்பாரு முண்டு.

[விவரணம் :—(தக்கமரத்தின்) என்பதற்கு இரண்டுவுகையாகப் பொருள் கூறுவர்; அவ்விடத்து எம்பெருமான் எப்படி ஸௌகீர்ய குணம் வாய்ந்தவனோ அப்படியே அங்குள்ள மரமும் சிறுவார்க்கும் தவழ்ந்து ஏறலாம்படி தாழ்ந்திருக்கு மென்பது பற்றித் தக்கமரமென்றது. எம்பெருமானோடு தகுதியுடைய மரம் (அதாவது - எம்பெருமானோடு குணணாமய முடைய மரம்) என்றபடி. இது பட்டர் நிர்வாஹிக்கும்படியாம். இங்ஙனன்றியே, மேலே 'கொக்கின் பிள்ளை' என்கையாலே இங்குத் தக்கமரம் என்றது அத்தக்கொக்கு தன்னோடு ஸமானமான நாமமுடைய மரம் என்றபடியாய் மாமரத்தைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். (கொக்கு) என்று பகிவிசேஷத்திற்குப் போலே மர மரத்திற்கும் பெயர். "குதஞ் சேதாரம் ஆம்பிரம் கொக்கு, தேர்மாமரத்திவை தேமாவாகும்" என்பது திவாகர நிகண்டு. "எங்கும் கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே" என்றார் மேலும்.]

10 - 2 - 1. இரக்கமின்றி.

(அரக்கராடழைப்பாரில்லை) "ராக்ஷஸரில் இனி ஆடுபோலே கூப்பிடக்கடவாரில்லை" என்று பட்டரருளிச் செய்தாரென்று நஞ்ஜீயரருளிச் செய்வார். இது ஓரர்த்தமாயிராமையாலே, 'இங்ஙனே இது சொன்னாலோ' என்று நான்கேட்டேன்; சொல்லலாகாதே! என்ன; "ஆடு" என்று - வெற்றி; இந்த ராக்ஷஸ ஜாதியில் வெற்றி சொல்லக் கடவாரில்லை என்கிறது என்ன; "இதுவேயிறே பொருளென்று அருளிச் செய்தார்" என்று பிள்ளை அருளிச் செய்வார்.

10 - 4 - 1. சந்தமலர்ந்துழல்தாழ.

(சந்தனித்யாதி) [குணீர்தசரதோபம:] "பரமபதத்திலுள்ள ஸ்வாபானிக குணங்களும், அவதரித்து ஆர்ஜித்த குணங்களும் கூடினால் சக்ரவர்த்தியோடு உபமாநம் மார் மட்டமாய் நிற்குமித்தனை" என்று இத்தை ஜீயரருளிச் செய்யார். "பரமபுருஷனுக்கு ஓரிடத்தே பிறந்து ஒரு குணம தேடவேணுமோ?" என்றார் ஸுந்தரபாண்டிய தேவர். "நாமோடுகிற நரம்பு இவனறிந்திலன்" என்று அதை விட்டு, "பரமபுருஷனென்றபோதை அழகிருந்தபடி யென்" என்றாராம். எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தில் அந்வயமில்லாதார், பவத் விஷயத்தில் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாதமென்றிருப்பார்கள். அநுபாயங்கள் பகவத் ப்ரபாவத்திற் அவதியில் லாமையாலே சொன்னவை சில சொன்ன வித்தனை சொல்லாததுவே பெரிது என்றிருப்பார்கள்.

10 - 10 - 6. கோழிகூவென்னுமால்.

இதுக்குப் பொருளாக ஜீயர் அருளிச்செய்தாராகப் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி;— "க்ருஷ்ணன் கோழி கூவினவாறே வருமாய், மீண்டு கோழி கூவினவாறே போமாய், வரவை ஸூசிப்பிடுக்கிற கோழிகூவாநின்றது: பிரிவில் தரிக்க வொண்ணாத படி கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவர் வருங்கால மாயிற்று; மீண்டு கோழி கூவப்போவர். நடுவு ஸம்சுலேஷத்துக்குக் காலமில்லை. நான் என்செய்கேன் என்கிறான்" என்று. "க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக் கொண்டுவரும் போலே காணும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிதே.

[விவரணம் :—கோழிகூவென்னுமால் ஆழிவண்ணர்வரும்பொழுதாயிற்று; கோழி கூவென்னுமால் கோழி நான் என்செய்கேன்? என்று அந்வயித்துக் கொள்க. கண்ண பிரான், முதலில் சாமக்கோழி கூவினதும் தான் குறித்த பெண்ணுக்குக் காட்சிதரச் சென்று மீண்டும் அக்கோழி கூவினவாறே அவனைவிட்டுப் பிரிவது என்று ஒரு ஸங்கேத முண்டு. இதனையறிந்த பரகாலநாயகி, தன் கோழியை நோக்கி 'கோழி கூவென்னுமால்

ஆழிவண்ணர்வரும் பொழுதாயிற்று' என்றார். 'கோழி கூவுகின்றபடியால் கடல் வண்ணான கண்ணபிரான் என்னோடு கலவி செய்தற்கு வருங்காலமாயிற்று என்று மகிழ்ந்து சொன்னபடி. * பலபலவழிகளாயிடும், அன்றியோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாட்டும் * (திருவிருத்தம்—18.) என்கிறபடியே விச்சேஷகாலம் அனேக கல்பங்களாகவும் ஸம்ச்சேஷகாலம் அதிஸவல்பமாகவும் தோற்றவது இயல்வாதலால் இவள் கருஷ்ண ஸம்ச்சேஷம் நடந்து முடிவதாகக் கொண்டு வருந்தித் 'கோழி! நான் என்செய்கேன்? கோழிக் கென்னுமால்' என்கிறாள். 'கோழி! நான் என்னபண்ண வேன்? மற்றபடியும் கோழி கூவென்னப்போகிறதே' கோழி கூவி இவ்வண்ணன் போய் விடுவனே! என்றபடி. ஸமகச்சேஷஸூகதையும் விச்சேஷஸூகதையும் ஏகக்ஷணத்திலே அநுபவிப்பதாகச் சொல்லுகிற விதனால் ஸம்ச்சேஷவிச்சேஷங்கள் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்கு மென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஸம்ச்சேஷத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் விச்சேஷத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் இப்பாட்டில் ஒருங்கே ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமையால் "கருஷ்ணன் கோழியை மடியிலேயிட்டுக் கொண்டு வரும் போலேகாணும்" என்று பட்டர் ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வார்.]

11-2-5. அன்னை முனிவதும்.

பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்தி போராதாகிலும், பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் "பிள்ளை மணாளர் திறத்தோமான பின்பன்றோ இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமான்ய நென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையு மென்பாரைப்போலே, அவனோடே ஒரு ஸம்பந்தம் சொல்லி நலிகிறவை நலிந்தாலென்" என்பாராம்.

[விவரணம்;—நான் பகவத் விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்னம் தாயானவள் என்னை ஒருவார்த்தையும் பொடிந்து சொல்லியறியாள்; அன்றில் பறவையின் தொனி முன்பு கேட்கப்படும்போது செவிக்கு மிகவும் இனிதாயிருந்தது; அப்போது கடலோசைதானும் காதுகொடுத்துக் கேட்கலாயிருந்தது; உடலும் பூரித்து வளைகள் நெருக்குண்டிருந்தன. இப்போது அநுபவிக்கிற கஷ்டங்களில் ஒன்றும் முன்பு நான் அநுபவித்ததேயில்லை; நப்பிள்ளைமணாளனான எம்பெருமான் திறத்திலே ஈடுபட்ட பின்பே, தாய் சீறிச்சொல்லும்படியாகவும் அன்றிலின் குரலால் நலிவு படும் படியாகவும் கடலோசைக்கு நோவுபடும்படியாகவும் கைவளைகள் கழலும் படியாகவும் பெற்றேன்—என்பதாக இப்பாட்டின் பொருள். பகவத் விஷய வாஸநையே இல்லாதகாலத்தில் ஸுகமாயிருந்ததாகவும் பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டது முதலாகப் பல கஷ்டங்களை யநுபவிக்கப் பெற்றதாகவும் சொன்னபடி. பாதகபதார்த்தங்களால் நோவுபட்டு வருந்திப் பேசுகிற இப்பதிகத்திலே இப்பாட்டுக்குப் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் பணிக்குங் கருத்து பிரகரணத்தோடு அவ்வளவு பொருந்தாதாயினும் சுவையுடைத்தாயிருக்கும். அவர் கூறும் கருத்து ஏதென்னில்; அன்னைமுனிவதும் அன்றிலின் குரலீர்வதும் மன்னுமரிகடலார்ப்பதும் வளை சோர்வதும் நாம் பிள்ளை மணாளர் திறத்திலே யீடுபட்டிருக்கிறோ மென்கிற காரணத்தினால் தானே; அந்தக் காரணம்பற்றியாகில் அவை நமக்கு உத்தேச்யமே - என்பதாக.

இங்கு "ஸாமான்ய நென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப் போலே" என்றதன் கருத்தாவது—முற்காலத்தில் திருமாலிருஞ் சோலையில் ஸாமான்ய ரென்றும் சோழியரென்றும் இருவகுப்பினர் ஸன்னிதி கைங்கர்யாதி விஷயமாக அடிக் கடி. பிணக்குணபர்; அதனாலொருவர்க் கொருவர் போர்செய்து வலிதாக அடித்துக் கொள்ளுதலும் நேரும். ஒரு ஸமயத்தில் மிக இருட்டானவிடத்திலே [ஸன்னிதி ப்ரதக்ஷிணத்திலே; கைகலந்து போர் நடக்கையில் ஒரு சோழியர் மற்றொரு சோழியரையே வலிதாகப் புடைத்தார், புடைப்பவருடைய மிடற்றோசையைக் கண்டறிந்த புடையுண்பவர் 'ஐயோ நான் சோழியன் காண்; என்னை ஏதுக்குப் புடைக்கிறாய்? என்று கதற; அது கேட்ட அவர், 'அப்படியா? தெரியாது அடித்துவிட்டேன், ஸாமான்யனென்று ப்ரமித்து அடித்துவிட்டேன்' என்ன; அது கேட்ட இவர் 'அப்படியாகில் இன்னமும்

ஆழிவண்ணர்வரும் பொழுதாயிற்று' என்றான். 'கோழி கூவுகின்றபடியால் கடல் வண்ணானை கண்ணபிரான் என்னோடு கலவி செய்தற்கு வருங்காலமாயிற்று என்று மகிழ்ந்து சொன்னபடி. * பலபலஆழிகளாயிடும், அன்றியோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும் * (திருவிருத்தம்—16.) என்கிறபடியே விச்சுலேஷகாலம் அனேக கல்பங்களாகவும் ஸம்ச்சுலேஷகாலம் அதிஸ்வல்பமாகவும் தோற்றுவது இயல்வாதலால் இவள் க்ருஷ்ண ஸம்ச்சுலேஷம் நடந்து முடிவதாகக் கொண்டு வருந்தித் 'கோழி! நான் என்செய்கேன்? கோழிகூவென்னுமால்' என்கிறான். ஐயோ கோழி! நான் என்னபண்ணுவேன்? மறுபடியும் கோழி கூவென்னப்போகிறதே. கோழி கூவினால் கண்ணன் போய் விடுவனே! என்றபடி. ஸம்ச்சுலேஷஸூகத்தையும் விச்சுலேஷ துக்கத்தையும் ஏகக்ஷணத்திலே அநுபவிப்பதாகச் சொல்லுகிற விதனால் ஸம்ச்சுலேஷவிச்சுலேஷங்கள் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்கு மென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஸம்ச்சுலேஷத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் விச்சுலேஷத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் இப்பாட்டில் ஒருங்கே ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமையால் "க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலேயிட்டிக் கொண்டு வரும் போலேகாணும்" என்று பட்டர் ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வார்.]

11-2-5. அன்னை முனிவதும்.

பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்தி போராதாகிலும், பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் "பின்னை மணாளர் திறத்தோமான பின்பன்றோ இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமான்ய நென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையு மென்பாரைப்போலே, அவனோடே ஒரு ஸம்பந்தம் சொல்லி நவிகிறவை நவந்தாலென்" என்பாராம்.

[விவரணம் :—நான் பகவத் விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்னம் தாயானவள் என்னை ஒருவார்த்தையும் பொடிந்து சொல்லியறியாள்; அன்றில் பறவையின் தொனி முன்பு கேட்கப்படும்போது செவிக்கு மிகவும் இனிதாயிருந்தது; அப்போது கடலோசைதானும் காதுகொடுத்துக் கேட்கலாயிருந்தது; உடலும் பூரித்து வளைகள் நெருக்குண்டிருந்தன. இப்போது அநுபவிக்கிற கஷ்டங்களில் ஒன்றும் முன்பு நான் அநுபவித்ததேயில்லை; நப்பின்னைமணாளனை எம்பெருமான் திறத்திலே ஈடுபட்ட பின்பே, தாய் சிறிச்சொல்லும்படியாகவும் அன்றிலின் குரலால் நவிவு படும் படியாகவும் கடலோசைக்கு நோவுபடும்படியாகவும் கைவளைகள் கழலும் படியாகவும் பெற்றேன்—என்பதாக இப்பாட்டின் பொருள். பகவத் விஷய வாஸநையே இல்லாதகாலத்தில் ஸுகமாயிருந்ததாகவும் பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டது முதலாகப் பல கஷ்டங்களை யநுபவிக்கப் பெற்றதாகவும் சொன்னபடி. பாதகபதார்த்தங்களால் நோவுபட்டு வருந்திப் பேசுகிற இப்பதிகத்திலே இப்பாட்டுக்குப் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் பணிக்குங் கருத்து பிரகரணத்தோடு அவ்வளவு பொருந்தாதாயினும் சுவையுடைத்தாயிருக்கும். அவர் கூறும் கருத்து ஏதென்னில்; அன்னைமுனிவதும் அன்றிலின் குரலீர்வதும் மன்னுமரீகடலார்ப்பதும் வளை சோர்வதும் நாம் பின்னை மணாளர் திறத்திலே யீடுபட்டிருக்கிறோ மென்கிற காரணத்தினால் தானே; அந்தக் காரணம்பற்றியாகில் அவை நமக்கு உத்தேச்யமே - என்பதாக.

இங்கு "ஸாமான்ய நென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப் போலே" என்றதன் கருத்தாவது—முற்காலத்தில் திருமாலிருஞ் சோலையில் ஸாமான்ய ரென்றும் சோழியரென்றும் இருவகுப்பினர் ஸன்னிதி கைங்கர்யாதி விஷயமாக அடிக்கடி பிணக்குண்பர்; அதனாலொருவர்க் கொருவர் போர்செய்து வலிதாக அடித்துக் கொள்ளுதலும் நேரும். ஒரு ஸமயத்தில் மிக இருட்டானவிடத்திலே [ஸன்னிதி ப்ரதக்ஷிணத்திலே; கைகலந்து போர் நடக்கையில் ஒரு சோழியர் மற்றொரு சோழியரையே வலிதாகப் புடைத்தார், புடைப்பவருடைய மிடற்றோசையைக் கண்டறிந்த புடையுண்பவர் 'ஐயோ நான் சோழியன் காண்; என்னை ஏதுக்குப் புடைக்கிறாய்?, என்று கதற; அது கேட்ட அவர், 'அப்படியா? தெரியாது அடித்துவிட்டேன், ஸாமான்யநென்று ப்ரமித்து அடித்துவிட்டேன்' என்ன; அது கேட்ட இவர் 'அப்படியாகில் இன்னமும்

அடியும்; ஸாமான்யனென்று என்னை எவ்வளவு அடித்தாலும் அத்தனையும் எனக்கு உத்தேச்யமே' என்றாராம். அதுபோல, பக்கவத் விஷயத்திலிடுபட்டேனென்கிற காரணத்தினால் அன்னை முனிவது முதலான கஷ்டங்கள் எனக்கு நேர்வனவாகில் தாராளமாக நேரட்டும் என்பதாகப் பிள்ளையுறங்கா விலலி தாஸ்ருடைய திருவுள்ளம்.]

11 - 5. மானமருமென்னோக்கி—ப்ரவேசம்

“இரண்டு பிராட்டியார் தசை ஏக காலத்திலே கூடும்படி என்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, தேசவிசேஷத்திலே அநேக சரீர பரிக்கரணம் ஏக காலத்திலே கூடும்படி எங்ஙனே? அப்படியே இவரையும் பார்த்தருளினால் கூடுமிறே. எனறருளிச் செய்தார்.

11 - 8 - 1. மாற்றமுள வாகிலும்.

நான் பிணைத்த பிணை ஒருவராலும் அவிழ்க்கப் போகாது, என்னையே கால் கட்டி அவிழ்க்கு மன்று கழிக்கலா மென்றாயிற்றே. பிள்ளை திருநறை யூரையர் வார்த்தையை நினைப்பது.

11 - 8 - 3. தூங்கார் பிறவிக்கள்.

இதில் அரைக்ஷணம் பொருந்தாதபடியாயிருக்கிற இவர் பாசுரத்துக்கும், இதொழியச் செல்லாதபடியாயிருக்கிற நம்பாசுரத்துக்கும் வாசியறியாதானொருவன் சரணயுகைப் பெறில், நமக்கு அப்பேறு பெறலாவது' என்றருளிச் செய்த தாமே, அந்தரம் 'மித்ரபாலேந ஸம்பராப்தம்' என்கிறபடியே 'இத்தலையிலுள்ளது போட்கனாலும் நான் அவளை விடேன்' என்றருளிச் செய்தபடியாலே, நமக்குப் பெறுகைக்குத் தட்டில்லை' என்றருளிச் செய்தருளினார் நஞ்சியர்.

11 - 8 - 5. கொள்வாக்குறையாத.

உதக்கன் துர்யோதனாதிகள் பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, பிள்ளை பக்கவிலே வந்து, சேற்றத்தாலே சிவந்த கண்களும் தானுமாய் “ஸர்வஸாதாரணனாயிருக்கிற நீ ஒரு தலையில் புகுபதித்து இவர்களை அழியச் செய்தாயே” என்ன; “நானும் இரண்டு தலையும் பொருந்த விடலாமோ வென்று ஆவதெல்லாம் பார்த்தேன்; அவர்கள் ஒரு கோல் குற்று நிலமும் கொடோம் என்ற பின்புகாண் நான் அழியச் செய்தது” என்ன, அவர்கள் இசையும்படியாகவும் நீயே பன்னாவிட்டதென்? என்றருளிற்றே.

[திருவாய்மொழி 7 - 1. உண்ணிலசலியா நடந்தாவேசத்தின் முடிவிலும் இஃதுள்ளது.]

11 - 8 - 6. படை தீன்ற பைந்தாழ்வரை.

இப்பாட்டியலருளிச் செய்யும்போது இதுவே அமைதிமென்னும்படி அருளிச் செய்தருள்வர்.

11 - 8 - 7. வேர்பின் புழு வேர்பன்றி யுழ்ந்து.

அருண்மையை, பிராட்டிக்கு “ஸ்தீர்களுக்குத் தகைம் பரித்தாவேசமே; நீர் பெருமான் விஷயமாக அழுகலித்துப்போகும்” என்ன வதிகத்தான். எனக்குப் பெருமான் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வதி உண்டாயிருக்கச் செய்தே; அவர்தாம் குணதிகராயிருக்கையாலே என்னுடைய பாவபந்தத்தை குண ரிபர்தந் மென்றிருப்பாரா நாட்டார். அவ்வாச்யத்தைக் குணங்களைநாடு வ்யதிரேகித்துக் காட்டவொருமை யாலே, நான் அவர் பக்கவிலுக்கு மிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன்; அவர் குணநீர் நருமாய் விசுபருமானவன்றும் நான் அவர்பக்கல் இப்படி காணும் இருப்பது.

(ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் முதல் ப்ரகரணத்தின் முடிவில் “அருண்மையைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸமரிப்பது” என்ற விடத்து வியாக்கியானமும் ஸேவிப்பது.)

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலையில்

பெரியதிருமொழியாயிரம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவாடினே சரணம்.

அடியும்; ஸாமான்யனென்று என்னை எவ்வளவு அடித்தாலும் அத்தனையும் எனக்கு உத்தேச்யமே' என்றாராம். அதுபோல, பகவத் விஷயத்திலிடுபட்டேனென்கிற காரணத்தினால் அன்னை முனிவது முதலான கட்டங்கள் எனக்கு நேர்வனவாகில் தாராளமாக நேரட்டும் என்பதாகப் பிள்ளையுறங்கா வில்லி தாஸ்ருடைய திருவுள்ளம்.]

11 - 5. மானமருமென்னோக்கி—ப்ரவேசம்.

“இரண்டு பிராட்டியார் தசை ஏக காலத்திலே கூடும்படி என்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, தேசவிசேஷத்திலே அநேக சரீர பரிக்ரஹம் ஏக காலத்திலே கூடும்படி எங்ஙனே? அப்படியே இவரையும் பார்த்தருளினால் கூடுமிதே. எனறருளிச் செய்தார்.

11 - 8 - 1. மாற்றமுள வாகிலும்.

நான் பிணைத்த பிணை ஒருவராலும் அவிழ்க்கப் போகாது, என்னையே கால் கட்டி அவிழ்க்கு மன்று கழிக்கலா மென்றாயிதே. பிள்ளை திருநறை யூரையர் வார்த்தையை நினைப்பது.

11 - 8 - 3. தூங்கார் பிறவிக்கள்.

இதில் அரைக்ஷணம் பொருந்தாதபடியாயிருக்கிற இவர் பாசுரத்துக்கும், இதொழியச் செல்லாதபடியாயிருக்கிற நம்பாசுரத்துக்கும் வாசியறியாதானொருவன் சரணயனாகப் பெறில், நமக்கு அப்பேறு பெறலாவது' என்றருளிச் செய்த தாமே, அநந்தரம் 'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்' என்கிறபடியே 'இத்தலையிலுள்ளது போட்கனாலும் நான் அவனை விடேன்' என்றருளிச் செய்தபடியாலே, நமக்குப் பெறுகைக்குத் தட்டில்லை' என்றருளிச் செய்தருளினார் நஞ்சீயர்.

11 - 8 - 5. கொள்ளக்குறையாத.

உதங்கள் துர்யோதனாதிகள் பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, பிள்ளை பக்கலிலே வந்து, சிற்றத்தாலே சிவந்த கண்களும் தானுமாய் “ஸர்வஸாதாரணாயிருக்கிற நீ ஒரு தலையில் பண்பதித்து இவர்களை அழியச் செய்தாயே” என்ன; “நானும் இரண்டு தலையும் பொருந்த விடலாமோ வென்று ஆவதெல்லாம் பார்த்தேன்; அவர்கள் ஒரு கோல் குற்று நிலமும் கொடோம் என்ற பின்புகாண் நான் அழியச் செய்தது” என்ன, அவர்கள் இசையும்படியாகவும் நீயே பண்ணாவிட்டதென்? என்றானிதே.

[திருவாய்மொழி 7 - 1. உண்ணிலாவிய ஈட்டுப்ரவேசத்தின் முடிவிலும் இஃதுள்ளது.]

11 - 8 - 6. படை தின்ற பைந்தாமரை.

இப்பாட்டியலருளிச் செய்யும்போது இதுவே அமையுமென்னும்படி அருளிச் செய்தருள்வர்.

11 - 8 - 7. வேர்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது.

அநஸூயை, பிராட்டிக்கு “ஸ்த்ரீகளுக்குத் தைவம் பர்த்தாவேநிடர்; நீர் பெருமாள் விஷயமாக அறுகூலித்துப்போகும்” என்ன லஜ்ஜித்தாள். எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வது உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர்தாம் குணதிகராயிருக்கையாலே என்னுடைய பாவபந்தத்தை குண ரிபந்தந மென்றிருப்பார்கள் நாட்டார். அவ்வாச்சுரயத்தைக் குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்டவொண்ணாமையாலே, நான் அவர் பக்கலிருக்கு மிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீ நருமாய் விருபருமானவன்றும் நான் அவர்பக்கல் இப்படி காணும் இருப்பது.

(ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் முதல் ப்ரகரணத்தின் முடிவில் “அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸமரிப்பது” என்ற விடத்து வியாக்கியானமும் ஸேவிப்பது.)

ஐதிஹ்ய நர்வாஹ ரத்னமாலையில்

பெரியதிருமொழியாயிரம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குறுந் தாண்டகம்.

17. பேசினார் பிறவி நீத்தார்.

(என்பதில் வலகின் வண்ணம்) ஏசுவார்க்கும் அவன் குணங்களைச் சொல்லி யேசவேனுமே. ஆளவந்தார், “நாட்டையழியாமைக்காக, சிசுபாலனைக் கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றி யெறிந்தானத்தனை, ருசிமுன்னாகப் பெறுவதிறே பேராவது” என்று அருளிச் செய்தார்.

திரு நெடுந் தாண்டகம்.

3. திருவடிவில் கரு நெடுமால்.

(கடலமுதம் கொண்ட காலம்).....இவ்விடத்திலே ஜீயர் பட்டரை, “தேவதை களடங்க நிரம்பிக்கிடக்கச் செய்தே திருமார்பிலே யேறுகை ஸ்திரீத்வத்துக்குப் போருமோ” வென்று கேட்க “பர்தரு ஸம்ச்லேஷத்திலே யிழியும்போது கலசப்பாண யெடுப்பார்க்குக் கூசவேனுமோ?” என்றருளிச் செய்தார்.

5. ஒண்மிதியில் புனலுருவி.

(வணங்கினேன்) ...“தரிவிக்கரம் தவச் சரணம்புஜத்வயம் மதிய மூர்த்தந மலங் கரிஷ்யதி” என்றார் ஆளவந்தார். “லோகவிக்கிரந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ” என்றார் உடையவர்.

[லோகவிக்கிரந்த சரணவித்யாதி ச்லோகம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானுடைய ஸ்வகீயக்ருதியன்று; பவிஷ்யத புராண ஸ்திதமென்று ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத் தில் (4-6) மணவாள மாமுனிகளால் நிருபணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த வசனத்தை ஸ்வாமி சரணுகதி கத்யத்தில் அநுபாஷித்தது கொண்டு இங்கு உடையவரருளிச் செய்த தாகச் சொல்லிற்று என்க.]

6. அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கை.

(கலுழி) கலக்கமும் காளுறும். ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே கலங்கிப்போகிறபடி. பகவத் விஷயத்தை யநுபலிக்கப்போம் போது அவன் விபூதியை யழித்துக்கொண்டு போகலாமோ வென்னில், விபூதியினிழிவு பாரான், இவளர்தரத்தையிறே அவன் பார்ப் பது. கண்டாகர்ணன், “ருஷிப்பிணம் இப்போது கொன்றது, இத்தை இப்போது அமுது செய்தருளவேணும்” என்றானிறே. பிராட்டியைக் கண்ட ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, முதலிகள் மதுவநத்தை யழிக்க அத்தைவந்து மஹாராஜர்க்குச் சொல்ல, “நங்கார்யம் க்ருதக்ருத்ய மாயிற்றது” என்று உகந்தார்களிறே மஹாராஜர்களும் ராஜகுமாரர்களும். “தருஷ்டா ரீதா” என்ன வேண்டுவதில்லை.

எம்பார் இவ்விடத்திலே “நடுவே மதுவநமொன்றில்லையாகில் முதலிகளுடைய கிளர்த்தி ராஜகுமாரர்களுடைய முதுகோடே போமித்தனை காண்” என்று அருளிச் செய்வார்.

7. வற்புடைய வரைநெடுந்தோள்.

(காவல் பூண்ட)....பிறந்தவன்றே நடை போந்தவளாகையாலே என்றுமொக் கப் பரிவையாயிருக்குமிதே. “தம்பிவனைக் காரியன்றோ” என்று நஞ்சியரருளிச் செய் வார்.

[வளைக்காரி யென்றது காப்பிடுகிறவள் என்றபடியாய், அதிலிருந்து மங்களா சாஸநபரை என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது - என்று சில பெரியார் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. இதுவொரு ரஸோக்தி.]

9. வங்கத்தால் மாடணி வந்துந்து

(பவள வண்ண வெங்குற்றாய்).....[லாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருசு]...“கண்ணுனது அவன் பின்னே போயிற்று, தவகிந்திரியம் போயிற்றே இல்லையோ வென்றதும்படி உன் கையாலே தடவிப் பாராயென்கிறான்” என்று அருளிச் செய்வர் பட்டர்.

11. பொன்னுனாய்.

(குணபாலமதயானாய்) பெரிய முதலியார் பக்கல் தமக்குண்டான ஆதரத்தாலே மன்னனுடைய வடிவழகையும் செருக்கையும் நிலையழகையும் பற்ற உடையவர் ‘குணபால மதயானாய்’ என்று —* மன்னனாரை யருளிச் செய்வர்.

* மன்னனாரென்றது காட்டுமன்னார் ஸன்னிதி யெம்பெருமான். ஆளவந்தா ஸிடத்திலும் ஸீமர் நாதமுனிகளிடத்திலுமுள்ள ஆதராதியத்தாலே அவர்களுடைய திருவவதார ஸ்தலப்பெருமானை எம்பெருமானார் விவகிப்பர் என்றபடி.

11. பட்டுக்கு மயர்த்திரங்கும்.

(சொல்லென்னச் சொன்னான்) நெடுநாள் அதுவர்த்தித்துக் கேட்கவேண்டும் வார்த்தையை ஏவச்சொன்னான். எம்பெருமானாரைப் போலேயும் கீதோப நிஷதா சார்யணப் போலேயுங் காணும் இக்கட்டுவிச்சு வைபவ மிருப்பது;—செவி நாடித்தார்க் கேல்லாம் வார்த்தை சொல்லிப்போந்தார் உடையவர்; ருசியைப் பிறப்பித்து வார்த்தை சொல்லிப் போந்தான் கீதோபநிஷதாசார்யன்.

13. கல்லெடுத்துக் கன்மாரி காத்தாய்.

“கன்மாரியாகையாலே கல்லை யெடுத்து ரகித்தான்; நீர் மாரியாகை கடலை யெடுத்து ரகிக்குங் காணும்” என்று பட்டரருளிச் செய்வர்.

[விவரணம்; “கல்லெடுத்துக் கன்மாரி காத்தாய்” என்ற சொல் கயத்தை நோக்கி பட்டர் அருளிச் செய்வாராம்—‘கன்மழையாகையாலே கல்லையெடுத்து ரகித்தான்; நீர்மழையாகில் கடலை யெடுத்து ரகிக்குங் காணும்’ என்று. இதற்குக் காண்பவர்கள் ‘கடலையெடுத்து மழைதடுப்பது எங்ஙனம்?’ என்று சங்கிப்பினர். பட்டரருளிய திருவுள்ளம் யாதெனில்; இன்னமதக் கொண்டு இன்னகாரியந் செய்வதென்கிற நியதி எம்பெருமானுக்கினை யென்பதும், ஸர்வசக்தனுக்குக் கடப்பதொன்றில்லை என்பதுமே.]

14. முனைக்கதிரைக் குறுங்குடியின்.

(வணங்கினாளே) அஞ்சலி ஸாத்மித்தத்திறே யென்னுக் காலிலே விழுந்தாள். உடையவர், முதல்கனும் தாமுமாக நீராட வெழுந்தருளுகிற போதை ஸமுத்தத்தைக் கண்ட ப்ரீதியாலே பெரிய நம்பி தெண்டனிட, “விநயம் பாவிப்போமாகில் தெண்டனை ஸ்லீகரித்தோ மாவுதோம்” என்று பேசாதே யெழுந்தாரினாரிறே.

16. கன்று மேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்.

(கடிபொழிலித்யாதி) அவ்வவ காலத்திற் பிற்பட்டாரையும் ரகிக்க வன்றோ திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து போக்ய பூதனும் நின்றானிற்று; இது பூருவர்கள் நீர்வா ஹம். “பசுக்கள் கைகழியப் போகையாலே அவற்றை மறிக்கப் போனவிடத்திலே ச்ரமஹரமா யிருப்பதொரு பொழிலைக் கண்டு திருவாய்ப்பாடியாக நினைத்துப் புக்கான். அப்பொழில் மயல்மிகு பொழிலாகையாலே கால்வாங்க மாட்டிற்றிலன்” என்றருளிச் செய்வர் பட்டர். அதுக்கு ஹேது, அவதாரத்திலும் அர்ச்சாவதாரத்திலும் தமக்குண்டான ஸ்வரூபைக் ப்ரதிபத்தியாலே யருளிச் செய்தார்.

(அவ்விடத்திலேயே.)

(மன்றமரக் கூத்தாடி) மன்று அமருகையாவது - கூத்தாடி விட்டாலும் மன்று ந்ருத்தகந்தியா யிருக்கை; “பெருமாளெழுந்தருளிப் புக்க திருவிதிபோலே காணும் திருவாய்ப்பாடியிலம்பல மிருப்பது” என்றருளிச் செய்வர் பட்டர்.

17. பொங்கார் மெல்லிளங் கொங்கை

(நங்காய்) “முகரி” என்று பூவாகள் தீர்வாஹம். அதாகிறது—அவ்ன்றன் மெல்லிழுகிற தொழிய நீ வித்தத்தையாய் இப்படி மேல் விழக்கடவையோ வென்கை. அதவா “பூர்ணையானவளே” என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர்.

18. கார்வண்ணத் திருமேனி.

(எம்பெருமான் திருவரங்கம் இதயாதி) “இப்பெண் பிள்ளை ஆற்றிலே கெடுத்துக் குளத்திலே தேடுகிறாள், இது வன்றோ நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறு” என்று பிள்ளை அருளிச் செய்வர்.

[“எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கே?” என்று கேட்டவளுக்கு வழிசொல்வாரார்? ஒருவரும் வாய்திறந்திலர்; அதற்குமேல் தானே சொல்லுகிறாள்—நீர் வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவெனென்கிறாள். திருவாலி திருநகரியில் நின்றுப் புறப்பட்டுத் திருநீர்மலைக்குப் போய் அங்கு நின்று திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குப் போகவேணும் என்று இங்ஙனே இவள் வழிகண்டிருக்கிறாள். கோவிலிலே கெட்டுப்போனதொரு பொருளைக் குளத்திலே தேடுமாபோலே யிருக்கின்றது இவள்படி.]

21. மைவண்ண நறுங் குஞ்சி.

(மைவண்ணம்) “மச்சித்தா மத்தகத்ப்ராணு போதயந்த; பாஸ்பரம்” என்ற வித்தை ஸுக்ரஹமாக மூன்று பத்துக்கும் வாக்யார்த்தமாக வருளிச் செய்வர் பட்டர்.

(அவ்விடத்திலேயே)

(ஆட) ஒரு கடல் அசைந்து வந்தாற் போலே காண் வருகிறபோது இரண்டருகும் திருமகரக் குழைகள் அசைய வந்தபடி. “அபிமத விஷயத்தைக் கண்டால் முகத்திலே சில அசைவுகளுண்டாகக் கடவது” என்று பட்டரருளிச் செய்வர். அங்ஙனன்றியே, “முன்பைக் காட்டுவது, பின்பைக் காட்டுவது, எத்தனை செய்தான் இவள் ஸ்தீர்தவத்தை யழிக்க” என்று நஞ்சீயரருளிச் செய்வர்.

(அவ்விடத்திலேயே)

(அஞ்சினோமே) இறயுத்தோமே. அபயஸ்த்தாநத்திலே காண் பயபுத்தி பண்ணிற்று. “(நாமஞ்சினோம்) என்று ஸ்ரீஐரகராஜன் திருமகள் வார்த்தையா யிருந்தபடி கண்டாயே!” என்று நஞ்சீயரருளிச் செய்வர்.

25. மின்னிலங்கு திருவுருவும்.

(பொன்னித்யாதி).....பொன்போலே யலர்ந்து பரிமளிதமாயிருந்துள்ள பூவையுடைத்தான செருந்திப் பொழிவினாடே ச்ரமஹரமான கோயில் நம்முரென்று போயினார். திருநகரியில் நின்று கோயிலளவுஞ் செல்லப் பொழிலாய்க் கிடந்ததோ வென்னில்; “ஒரு காளமேகம் வர்ஷித்துக் கொண்டு போகா நின்றால் கண்ட விடமெங்கும் தளிரும் முறியுமாகாதோ” என்று பட்டரருளிச் செய்வர்.

(அவ்விடத்திலேயே.)

(மன்றமரக் கூத்தாடி) மன்று அமருகையாவது - கூத்தாடி விட்டாலும் மன்று ந்ருத்தகந்தியா யிருக்கை; “பெருமானெழுந்தருளிப் புக்க திருவிதிபோலே காணும் திருவாய்ப்பாடியிலம்பல மிருப்பது” என்றருளிச் செய்வர் பட்டர்.

17. பொங்கார் மெல்லிளங் கொங்கை

(நங்காய்) “முகரி” என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம். அதாகிறது—அவன்றான் மேல்விழுகிற தொழிய நீ விதகத்தையாய் இப்படி மேல் விழக்கடவையோ வென்கை. அதவா “பூர்ணையானவளே” என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர்.

18. கார்வண்ணந் திருமேனி.

(எம்பெருமான் திருவரங்கம் இத்யாதி) “இப்பெண் பிள்ளை ஆற்றிலே கெடுத்துக் குளத்திலே தேடுகிறாள், இது வன்றோ நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறு” என்று பிள்ளை அருளிச் செய்வர்.

[“எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கே?” என்று கேட்டவளுக்கு வழிசொல்வாரார்? ஒருவரும் வாய்திறந்திலர்: அதற்குமேல் தானே சொல்லுகிறாள்—நீர் வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவென்கின்றாள். திருவாலி திருநகரியில் நின்றும் புறப்பட்டுத் திருநீர்மலைக்குப் போய் அங்கு நின்றும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குப் போகவேணும் என்று இங்ஙனே இவள் வழிகண்டிருக்கிறாள். கோவிலிலே கெட்டுப்போனதொரு பொருளைக் குளத்திலே தேடுமாபோலே யிருக்கின்றது இவள்படி.]

21. மைவண்ண நறுங் குஞ்சி.

(மைவண்ணம்) “மச்சித்தா மத்தகத்ப்ராணு: போதயந்த: பரஸ்பரம்” என்ற வித்தை ஸுக்ரஹமாக மூன்று பத்துக்கும் வாக்யார்த்தமாக வருளிச் செய்வர் பட்டர்.

(அவ்விடத்திலேயே)

(ஆட) ஒரு கடல் அசைந்து வந்தாற் போலே காண் வருகிறபோது இரண்டருகும் திரு மகரக் குழைகள் அசைய வந்தபடி. “அபிமத விஷயத்தைக் கண்டால் முகத்திலே சில அசைவுகளுண்டாகக் கடவது” என்று பட்டரருளிச் செய்வர். அங்ஙனன்றியே, “முன்பைக் காட்டுவது, பின்பைக் காட்டுவது, எத்தனை செய்தான் இவள் ஸ்திரீத்வத்தை யழிக்க” என்று நஞ்சியரருளிச் செய்வர்.

(அவ்விடத்திலேயே)

(அஞ்சினேமே) இறய்த்தோமே. அபயஸ்த்தாநத்திலே காண் பயபுத்தி பண்ணிற்று. “(நாமஞ்சினேம்) என்று ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் வார்த்தையா யிருந்தபடி கண்டாயே!” என்று நஞ்சியரருளிச் செய்வர்.

25. மின்னிலங்கு திருவுருவும்.

(பொன்னித்யாதி).....பொன்போலே யலர்ந்து பரிமளிதமாயிருந்துள்ள பூவையுடைத்தான செருந்திப் பொழிலினூடே ச்ரமஹரமான கோயில் நம்மூரென்று போயினார். திருநகரியில் நின்றும் கோயிலளவுஞ் செல்லப் பொழிலாய்க் கிடந்ததோ வென்னில்; “ஒரு காளமேகம் வர்ஷித்துக் கொண்டு போகா நின்றால் கண்ட விடமெங்கும் தளிரும் முறியுமாகாதோ” என்று பட்டரருளிச் செய்வர்.

(அவ்விடத்திலேயே)

விக்ரம சோழதேவன், “உங்கள் தலைமகள் பிரிந்தவிடத்தில் சொன்ன கவியென்” என்ன; “அவள் ‘எலும்பும் சாம்பலு முடையவன்’ என்றாள்; இவள் ‘மின்னிலங்கு திருவுருவம்’ என்றாள்” என்ன; “தன் காலிலே துகையுண்டவனைத் தோழிக்குச் சொல்லா நிற்க (திருவுரு) என்பதே! இவள் தலைமையுடையவள்; அவள் பிணந்தின்னி” என்றான்.

[விவரணம் :—விக்ரம சோழதேவனென்னுமரசன் தமிழில் ரஸிகனுயிருந்தான். அவனது ஸபையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பண்டிதர்களும் சைவபண்டிதர்களும் அடிக்கடி வருவதுண்டு. ஒருகால் இருசமயத்து வித்வான்களும் கூடியிருந்தபோது அவ்வரசன் கேட்டான்—‘தலைமகள் பிரிந்தபோது தலைவி இன்னாப்போடே சொல்லும் பாசரம் எங்ஙனையிருக்கிறது? சொல்லுங்கள், கேட்போம்’ என்றான். ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வான் * மின்னிலங்கு திருவுருவும் பெரியதோளும் * என்று தொடங்கி இப்பாசரத்தை யெடுத்துச் சொன்னார். சைவவித்வான் “எலும்புஞ் சாம்பலு முடையவனிறைவன்” என்று தொடங்கி ஒரு செய்யுளைச் சொன்னான். இரண்டையுங்கேட்ட அரசன் “நெஞ்சில் கிலாயப்போடே (க்லேசத்தோடே) சொல்லச் செய்தேயும் * மின்னிலங்கு திருவுருவும் * என்று நெஞ்சு பிணிப்புண்ணுமாறு சொன்னவனே உண்மையில் தலைமையுடையவன்; மறநெருத்தி பிணந்தின்னி” என்றானும்.]

26. தேமருவு பொழிலிடந்து

(அறுகால சிறுவண்டே) “தவி பாத்நாயிருத்தல், சதுஷ்பாத்நாயிருத்தல் செய்கையன்றியே, கமநஸாதநமான கால்கள் ஆறுண்டாகப் பெற்றே நென்கிறாள்” என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம். “வண்டுக்கு கமநஸாதநம் சிறகாகையாலும், மேலே, தொழுதேன்” என்கையாலும், எந்தலையிலே வைக்கைக்கு ஆறுகா லுண்டாகப் பெற்றேனென்கிறாள்” என்று பட்டரருளிச் செய்வர்.

[விவரணம் :—(அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுனை) வண்டுக்கு ஆறுகால்களுள்ளமை இயல்வாதலால் இவ்விசேஷணம் இங்கு எதுக்கு? என்று கேள்வி பிறக்கும். இரண்டு காலாகவும் நான்கு காலாகவு மின்றிக்கே விரைந்து செல்லுகைக் குறுப்பாக ஆறுகால்கள் இருக்கப்பெற்றதே! என்று மகிழ்ந்து கூறுவதாகச் சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தார்களாம். இந்த நிர்வாஹத்தில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. வண்டு செல்லுதற்குச் சாதனம் சிறகேயன்றிக் கால்களல்லவே. ஆதலால் ‘அறுகால’ என்னு மடைமொழிக்கு அங்ஙனே கருத்துரைத்தல் பொருந்தாது. என்று, பட்டர் அருளிச்செய்வ தாவது—* தொழுதேனுனை* என்று மேலேயிருக்கையாலே எந்தலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்களுண்டாகப் பெற்றதே! என்று உகந்து சொல்லுகிறபடி - என்பதாம். துதி சென்று மீண்டு வந்தால் வண்டின் கால்களைத் தன்தலை நிறையவைத்துக்கொண்டு கூத்தாடக் குதாஹலித் திருப்பதனால் அதற்குச் சேர இங்ஙனே கருத்துரைத்தல் மிகப் பொருந்தும். வண்டென்பது பகவத்குண மதுபாநஸிகரான ஆசார்யரை. “ஆசார்ய வத் ஆசார்ய புத்ரே ஆசார்ய தாரேஷு ஸ்ருத்தி” ஆகையாலே அம்மூவர் கால்களுக்குச் சேர்ந்து ஆறுகால்களாகும். திருவாய்மொழியில் “எங்கானலகங் கழிவாயிரைதேர்ந்து இங்கினிதமருஞ் செங்காலமடநாராய்! திருமுழிக்களத்துறையும், கொங்கார் பூந் துழாய் முடியென் குடக் கூத்தற்கென் தூதாய், ஊர்கால்க ளென்தலைமேல் கெழுமிரோ ஹமரோடே” (9-7-1) என்ற பாசரத்தின் சுற்றடி இங்குக்குறிக்கொள்ளத் தக்கது.]

21 செங்கால மடநாராய்.

(திருக்கண்ணபுரம் புக்கு) ருஷிகளும் அல்லாத ஆழ்வார்களும் சொல்லுமா போலேயன்று காணும் இவர் திருக்கண்ணபுர மெனருவிருக்கும்படி. அவர்களாவனறே இவர்க்கு அவ்வூரிலுண்டான பாவபந்தம். அனந்தாழ்வான் “திருவேங்கட மூர்த்தியான்” என்னுமாபோலேயும், பட்டர் “ஆழகிய மணவாள்ப் பெருமான்” என்னுமாபோலேயும், சோமாசியாண்டான் “எம்பெருமானாரே சரணம்” என்னுமாபோலேயும் இரத்திறே நாம் திரு நாமங்களைச் சொல்லும்போது.

22. அன்றையர் குலமகளுக்கு.

(அலைகட வித்யாதி) பிராட்டிக்கு உதவினிப்படியை யருளிச் செய்கிறார். இவ்வாண்டு அபதாரத்திலும் பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக் கடைந்தது; அவனுடைய தனிமையைத் தீர்க்கைக்காகக் கடலை யடைத்தது; அம்ருத ப்ரதாரமும் குடி யிருப்புக் கொடுக்கையும் ஆநுஷங்கிகமிதே. அவனுடைய திருவுள்ளத்தை அடியொற்றின ஆளவந்தார், “யதார்த்தம்போதிராமந்த்யபந்திச” என்றாரிதே.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலையில்
பெரிய திருமொழி,
திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டக முட்பட
இரண்டாவதாயிரம் முற்றிற்று.